

Giới thiệu Kiều Nữ Tu Tiên

Kiều Nữ Tu Tiên là tựa truyện đặc sắc kết hợp giữa xuyên không và tiên hiệp. Truyện nói về Giản Giới...

Hoa sen thanh thủy Ngọc Diệu âm, người vô tội đã chết lại trọng sinh.

Giữa nhân duyên được tiên duyên, nhanh chóng bước vào tu tiên cảnh.

Con đường tu tiên ngàn vạn đường, vẹn vẹn duy nhất là chính đạo.

Một lòng tu hành Lăng Vân Chí, trừ yêu hàng ma đuổi tà ma quái.

Ngàn đào vạn lộc mặc dù vất vả, thiên chuy bách luyện(*) thủy thành kim.

(*)Thiên chuy bách luyện: Qua ngàn thử thách, thử thách lâu dài, qua nhiều lần gọt giũa. Ta thấy thay vào không hay nên thôi để thế.

Mời bạn đọc cùng thưởng thức tựa truyện online.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Diệu Âm Xuyên Không.

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Ngọc Ru Đường, thờ phụng tín tiên, là tổ chức tuyệt mật triều Chu Vương, vì thế giáo chủ thừa kế có thể dùng bát quái trận hướng theo khu vực thuộc quyền Chu Vương mà chân tuyển diệu nữ(*) nữ tử làm thánh nữ, Thánh nữ bình thường là vừa sinh ra đã bị chọn trúng, được Ngọc Ru Đường toàn tâm bồi dưỡng.

(*Diệu nữ: Diệu: xinh đẹp, thần kỳ, tuyệt diệu; nữ: vừa mới sinh)

Thánh nữ chỉ là người dễ kẻ thống trị cao nhất Vương triều sử dụng, tác dụng chỉ có 2 cái, một là trở thành sủng phi sinh ra con cái thuần chủng nhất, hai là thay hoàng hậu dùng sữa nuôi con.

Sữa của diệu nữ nữ tử có thể làm cho chỉ số thông minh của con cái đế vương tăng lên ít nhất 50%, IQ cao mang lại lợi ích cực lớn cho những kẻ đứng đầu thống trị vương triều Chu Vương, rõ ràng nhất chính là Chu Vương mấy trăm năm nay đều huy hoàng vô cùng!

Ngọc Diệu Âm, thánh nữ Ngọc Ru Đường đời thứ 26, giờ phút này đang quỳ gối dưới linh đường, không ngừng lặp lại khẩu lệnh người điều khiển tế bái linh đường, theo đám người dập đầu tạ ơn.

Nàng đang mặc bộ đồ màu trắng muốt, toàn thân là những trang sức không hề hoa lệ xinh đẹp, nhưng khí chất phiêu nhiên xinh đẹp như tiên thiên của Ngọc Diệu Âm lại khiến cho người ta hai mắt như tỏa sáng, tựa như ánh sáng hấp dẫn ánh nhìn trong đám người.

Giờ phút này, trong lòng Ngọc Diệu Âm đang tràn ngập cảm giác bất lực nồng đậm.

Từ sau lễ trưởng thành mười sáu tuổi liền xuất sư, được an bài tiến vào hậu cung, đang tiếc sau khi Bao Tự lấy được Vương Tâm, dưới sự an bài của Bao Tự, dưới sự chèn ép, Ngọc Diệu Âm căn bản không có cơ hội thay hoàng hậu nuôi con bằng sữa mẹ, lại càng không cần nói đến tiếp cận U Vương.

Ngọc Diệu Âm bị Tuyết Tàng cấm túc ở Thiên Cung, tuy Ngọc Diệu Âm có mấy lần có cơ hội câu dẫn U Vương, trở thành sủng phi của U Vương, nhưng nàng đối với những người một lòng muốn trèo lên người Bao Tự, hoàn toàn không quan tâm con trai cố hậu Cơ Cung Niết, Ngọc Diệu Âm căn bản là vô cùng khinh thường.

Một nam nhân không hề có trách nhiệm, sao có thể khiến mình ái mộ!

Chỉ là không nghĩ, vì khí chất kiêu ngạo của bản thân, cuối cùng lại đạt được độc sủng của Bao Tự, cố hoàng hậu và con trai tất cả đều bị U Vương ban chết!

Ngọc Diệu Âm cũng vì thế mà không ngừng tự trách, nếu lúc trước nàng câu dẫn u vương, Cố hậu và con trai chắc sẽ không có kết cục này?

Không ai có thể cho Ngọc Diệu Âm đáp án, ngay bản thân nàng cũng không thể.

Thời gian suy nghĩ của Ngọc Diệu Âm cũng không thể kéo dài lâu, năm 771 trước công nguyên, U Vương qua đời, nguyên nhân tự nhiên không phải một Ngọc Diệu Âm đứng ở thiên cung có thể hiểu rõ.

Ngọc Diệu Âm cùng những nữ tử trong hậu cung của hần bị gọi vào linh đường đều hiểu rõ, sau nghi thức tế bái, bản thân là người liên can với tư cách chết theo Vương sẽ cùng bị hạ táng.

Ngoại trừ Ngọc Diệu Âm, nước mắt của các nàng đều vô cùng chân thật, khóc cũng không phải vì U Vương, mà là vì vận mệnh của mình.

Ngọc Diệu Âm vốn trong nội tâm vẫn chịu dây vò, đau khổ không chịu nổi. Giờ phút này biết rõ chính mình sắp chết, nàng lại thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng đã xong!

Lúc bị chôn dưới hầm, Ngọc Diệu Âm bình tĩnh an tường nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra bản thân cả đời tôn kính thần tiên, trong lòng vui mừng nghĩ: thần tiên của tôi, thành kính của tôi rốt cục cũng có thể trở thành hoài bão ôm ấp ngai.

Đột nhiên, thân thể giống như nhập vào khu vực rung chuyển không ngừng, trong lòng Ngọc Diệu Âm thầm nghĩ, ta bây giờ là đến địa ngục hay thiên đường, sao lại không bình tĩnh như thế?

“Nhanh lên một chút, đi làm việc! Đi làm việc!” Một giọng nói thô lỗ vang lên bên tai Ngọc Diệu Âm.

“Không được giả vờ bệnh té xỉu, trên thuyền không nuôi người rảnh rỗi, tranh thủ thời gian làm việc, nếu không cơm tối đừng mơ được ăn!” Theo tiếng nói vừa phát ra, những âm thanh xung quanh tích tắc cũng trở nên rõ ràng.

Chẳng lẽ linh hồn cũng cần làm việc, cần ngủ? Ngọc Diệu Âm vừa nghĩ, một bên vừa mở mắt ra!

Sau đó nàng lập tức chấn động, bởi vì nàng rõ ràng đang ở trên một cái thuyền!

Trước mặt nàng là một người đàn ông da ngăm đen, cầm roi da trong tay, miệng đang há ra khép lại, nói chuyện với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tây Chu Đến Tần

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Ngọc Diệu Âm cảm thấy không đúng, sao bản thân lại cảm giác được cái nóng đến khó chịu? Chẳng lẽ nàng không chết? Cố gắng muốn đứng dậy, lại phát hiện không có biện pháp nào, cả người nàng đều vô lực!

Ngay lúc bản thân không có chút biện pháp nào, một cánh tay có lực nâng nàng lên.

“À...” Lúc nàng mở mí mắt chưa xót, nhìn thấy một chàng trai, đúng vậy, chính xác mà nói là một nam tử tuấn mỹ tóc chưa búi thành nhân.

“Lâm Đa Bảo, cảm ơn!” Ngọc Diệu Âm nhỏ giọng nói, sau đó lại lập tức sững sờ, nàng biết nam tử này ư?

Vội vàng quay đầu nhìn quanh, lúc này nàng mới phát hiện ra mình đang ở trên một chiếc thuyền lớn, thuyền nhỏ theo gợn sóng lắc lư, tuy đường cong không lớn, nhưng Ngọc Diệu Âm vẫn có thể cảm giác rõ rệt những cái lắc lư.

Lâm Đa Bảo có chút đau lòng nhìn Ngọc Diệu Âm, bộ dáng như vậy, sao có thể gánh những việc nặng nhọc?

Hắn lấy từ trong lòng ngực ra một chiếc bánh bao đưa cho người đàn ông da ngăm đen kia.

“Từ đại ca, lương thực của ta giúp Âm Nhi chống đỡ việc tay chân hôm nay, có được không?”

Người đàn ông da ngăm được gọi là Từ đại ca kia nhìn cái bánh bao trong tay, lại nhìn bé gái trước mắt, rõ ràng đã yếu đến mức không cách nào làm việc được nữa.

“Được rồi, nể mặt tiểu tử nguoi, hôm nay để nàng ta nghỉ ngơi đi, lần sau không được như thế nữa!”

“Được, đa tạ Từ đại ca!”

“Âm Nhi, ta đi mua muối đi nghỉ.”

Ngọc Diệu Âm được Lâm Đa Bảo dìu vào buồng nhỏ trên tàu nằm xuống, nhưng mà Ngọc Diệu Âm chưa từng có tiếp xúc thân mật như thế với bất kỳ nam tử nào, da thịt hai người đều dán chặt vào nhau, tuy chỉ lộ ra cánh tay, nhưng trong lòng nàng lại rối như tơ vò.

Chân tay luống cuống ảnh hưởng nghiêm trọng tới chỉ số thông minh của Ngọc Diệu Âm, bởi vậy từ đầu tới cuối nàng không có bất kỳ phản ứng nào.

Trong lòng Lâm Đa Bảo sôi ruột, hiện giờ đội thuyền cùng đại bộ phận đã giải tán, lại trôi nổi trên biển như thế này hơn một tháng, đúng lúc này trên thuyền cái gì cũng thiếu, ngay cả ăn uống cũng không thể thỏa mãn như bình thường, Âm nhi dường như lại bị bệnh.

Điều duy nhất hẳn có thể làm chỉ là cố gắng giúp Âm Nhi nghỉ ngơi nhiều hơn chút, hẳn còn lạng lẽ giấu một miếng thịt khô lớn cùng một ít nước trong, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Lâm Đa Bảo cũng không muốn dùng đến, nói không chừng sau này còn phải dựa vào cái này để sống sót.

“Âm Nhi, nghỉ ngơi thật tốt, ta vừa rồi chỉ xin thời gian một nén nhang, bây giờ phải lập tức quay về làm việc, nếu không hôm nay chúng ta phải chịu bụng đói, ha ha, muối chờ chút, lát nữa ta sẽ mang đồ ăn đến!”

Lâm Đa Bảo nhìn Ngọc Diệu Âm đang nằm nhắm mắt trên giường, tâm tình vui sướng xoay người rời đi.

Ngọc Diệu Âm chờ đến lúc không còn chút tiếng động nào nữa mới mở to mắt, thở ra một hơi, vừa rồi lúc nằm xuống, trí nhớ của bản thể đã nhập tất cả vào đầu nàng.

Vốn bản thân nàng cùng tất cả mọi người trên thuyền đều là vì Tần Thủy Hoàng mà phải đi tìm thuốc trường sinh bất lão, lúc ban đầu trong đội ngũ thiếu nhi cả nam lẫn nữ có 3000 người, nhưng vừa xuất phát không lâu lại gặp phải cá mập.

Bản thân thuyền Thủy Phát Hào lúc đầu này vừa vặn đi đến cạnh đuôi cá mập, cá mập tùy ý mà vẫy đuôi một cái, kết quả quạt thuyền này không biết vung tới nơi nào, từ đó đến nay đã lênh đênh trên biển hơn một tháng, ngay cả cái bóng đảo nhỏ cũng không thấy.

Đây vốn là thuyền tiên phong, đại đa số đồ dùng sinh hoạt đều ở những thuyền phía sau, trên thuyền chỉ còn vũ khí cùng mấy thứ linh tinh, lương thực nước ngọt chỉ đủ cho hai ba tháng.

Thuyền trưởng sau khi xác nhận thuyền mất phương hướng, liền ra quy định, trên thuyền tất cả mọi người nhất định phải làm việc mới được ăn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nạp Lại Ký ức

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Nhân viên trên thuyền bất kể lớn hay nhỏ đều phân theo tổ, nam thì câu cá bắt cá, nữ thì rửa đồ giặt đồ..., để có thể tránh nhiễm bệnh!

Từ Trường quyết định dưới tình huống trước mắt, cá tươi là thức ăn chính, giảm bớt lượng nước ngọt sử dụng, dù nấu cơm, rửa rau thậm chí giặt quần áo đều phải dùng nước biển.

Chỉ cần nghiêm khắc khống chế, nước ngọt trên thuyền mới có thể chống chịu được trong tám tháng, cơ hội sinh tồn nhân lên gấp đôi.

Trong nội tâm Từ Trường, hẳn cho rằng đi trên biển tám tháng chưa chắc đã gặp được đất liền, bởi vì hướng mà Từ Trường vẫn để tàu tiến đến chính là hướng Đông, như thế mới có thể cam đoan dọc đường không đi qua những chặng nguy hiểm.

Từ Trường là ai, chính là kim chỉ nam nổi danh vùng biển Đông Nam, lớn lên trong gia đình hàng hải, bảy tám tuổi đã bắt đầu theo tàu thuyền ra biển, đến bây giờ đã có hơn ba mươi năm kinh nghiệm, nếu không làm sao có thể làm thuyền trưởng thuyền Thủy Phát Hào tiên phong này chứ!

Nhưng trên thuyền số đông vẫn là những bé trai bé gái, chừng 500 người, bé trai 250 người, bé gái 250 người, tuổi từ mười đến mười lăm.

Thuyền viên và quản lý thuyền viên, kể cả thuyền trưởng là 100 người, trên thuyền Thủy Phát Hào tổng cộng 600 người.

Ngọc Diệu Âm năm nay 10 tuổi, Lâm Đa Bảo vẫn chiều cổ nàng trên đống đi 14 tuổi.

Ngọc Diệu Âm từ lúc 1 tuổi đã được gia tộc đính hôn cho Lâm Đa Bảo, hai người là thanh mai trúc mã, từ nhỏ sống vô tư, cả hai đều sinh ra ở thế gia đại tộc, cuộc sống giàu có yên vui, mặc dù là Tần Thủy Hoàng thống nhất trung nguyên cũng không ảnh hưởng đến thế lực tài phú của hai nhà, đây cũng

không thể không nói đến chính trị bên trên trong gia tộc biết nhìn xa trông rộng.

Tuy rằng gia tộc không gặp việc gì, nhưng cuộc sống vô tư lự của Ngọc Diệu Âm cùng Lâm Đa Bảo chỉ tiếp diễn đến năm nàng 6 tuổi, Lâm Đa Bảo 10 tuổi.

Tần Thủy Hoàng tuyển bạt bé trai bé gái, Ngọc Diệu Âm cùng Lâm Đa Bảo trai tài gái sắc như vậy tự nhiên có tư cách nên bị chọn, phải vào cung nhận huấn luyện của tiên thuật Tử Phúc Quý cốc.

Sau ba năm huấn luyện chính là cơ hội tìm ra tiên cơ. Theo < ghi: trên biển có ba đỉnh Tiên Sơn, Bồng Lai, Doanh Châu, Phương Trượng, trên núi là tiên cảnh, có thuốc trường sinh bất lão.

Tần Thủy Hoàng có hứng thú với cái này, thế nhân ai cũng ước được trường sinh bất lão, hoàng đế cũng không ngoại lệ, chỉ là Tần Thủy Hoàng bận chính sự liên miên, không có thời gian rảnh rỗi tự mình đi lấy, năm 219 trước công nguyên Thái Sơn phong thiện, đủ để cho thấy quyết tâm cầu tiên của Thủy hoàng đế.

Tử Phúc được thụ phong cũng lĩnh đội đi tìm thần tiên, so với thời gian Thái Sơn phong thiện cách đến chín năm, chín, cũng là một con số hướng cực! Trong tối tăm tựa như có một loại lực lượng thần bí dẫn dắt mọi người đi về phía trước.

Ngọc Diệu Âm nghĩ đến Thần tiên, liên liên tưởng đến bản thân mình kiếp trước thờ phụng Hoan Hi Tiên hơn hai mươi năm, tiên lý của Hoan Hi tiên đã khắc sâu trong nội tâm nàng, huống chi bây giờ thân thể nàng đối với thần tiên chỉ là hơi có khái niệm, làm sao có thể giúp Ngọc Diệu Âm nghĩ cách.

Từ một thiên kim tiểu thư lại phải sống giữa nơi nóng nực, tuy là tốt cho mình, nhưng Ngọc Diệu Âm lúc này có phản cảm giác có chút bất đắc dĩ, chính thức bất lực, mới suy nghĩ một chút trong đầu đã mệt mỏi vô cùng, chỉ có thể hỗn loạn tiếp đi.

Lâm Đa Bảo đi ra từ chỗ Ngọc Diệu Âm, trong nội tâm vui vẻ như muốn nổ tung, từ nhỏ Ngọc Diệu Âm đã không thích người khác đụng chạm vào mình, ngay cả hân muốn kéo tay nàng cũng không được, izz, rõ ràng là thế tử tương lai của mình, lại chỉ có thể nhìn chứ không thể sờ.

Không ngờ hôm nay Ngọc Diệu Âm té xỉu lại để mình nửa ôm nửa dìu, da thịt thân cận rõ ràng như vậy lại không chút cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cảm Giác Kỳ Dị

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Lâm Đa Bảo một đường giữ lấy dư vị đụng chạm với Ngọc Diệu Âm, mặc dù chỉ là nửa cánh tay, nhưng cảm giác trơn bóng kia cứ khiến hân tâm động không thôi, nhất là chỗ eo đó, mềm mềm nhu nhu, cảm giác tốt vô cùng!

Nếu như té xỉu không có ảnh hưởng gì xấu, Âm Nhi mỗi ngày té xỉu một lần thì thật là tốt! Lâm Đa Bảo ngây ngốc nghĩ, cũng hắc hắc cười ra tiếng.

“Lâm Đa Bảo, ngươi làm gì mà cười ngây ngô như thế, nhìn phóng túng quá đấy.” Hà Kỳ Nguyên nhìn thấy bộ dáng kỳ quái của Lâm Đa Bảo, tò mò hỏi.

“Lăn qua một bên đi, ngươi cười mới phóng túng ấy!” Lâm Đa Bảo vừa nói, một bên vừa cho Hà Kỳ Nguyên một quyền. Hà Kỳ Nguyên cũng không để ý, dường như khí lực Lâm Đa Bảo như thế, đánh vào chỉ như gãy ngứa.

“Đứng rồi, vừa rồi Từ lão đại có tới đây không?” Lâm Đa Bảo xem xét tứ phía, cảm giác như Từ lão đại dường như không ới.

“Đã tới, ta nói với lão đại ngươi trốn việc!” Hà Kỳ Nguyên nháy mắt ra hiệu với Lâm Đa Bảo, một bộ dáng ngươi xui xẻo rồi.

Trong nội tâm Lâm Đa Bảo buồn lòng, ha ha cười: “Đừng có cho rằng ta ngốc rồi, còn muốn lừa ta, nếu ngươi không nói thật, lát nữa ta cướp bữa tối của ngươi!”

Hà Kỳ Nguyên tỉnh tỉnh ngay thẳng, nói dối một cái liền có sơ hở nhìn thấy ngay,

“Đừng mơ, từ giờ tối bữa tối, ngươi cũng đừng hòng quấy rối ta!” Hà Kỳ Nguyên nghe Lâm Đa Bảo muốn cướp bữa tối của mình liền gấp gáp, tên này nếu dám có chủ ý liền không cho hân sống nữa.

Nhìn biểu lộ ỉu xiu của Lâm Đa Bảo, trong nội tâm Hà Kỳ Nguyên phiền muộn, Lâm Đa Bảo đánh không lại hân, nhưng tốc độ lại linh hoạt hơn, nếu cướp bữa tối của hân, hân xác định không phòng nổi.

“Được rồi được rồi, ta bán đứng ai cũng không bán đứng người, hần chưa tới!” Hà Kỳ Nguyên bắt đầu dĩ nói.

Lâm Đa Bảo nghe xong liền tươi cười, vận khí thật tốt, thích thú yên lòng tiếp tục bắt cá cùng Hà Kỳ Nguyên.

Gọi là bắt cá nhưng cũng chỉ là ném lưới đi khắp nơi rồi mượn sức thuyền kéo, ngay cả mồi câu cũng không ném vào. Thuyền vẫn một mực lướt sóng, cứ thả mồi vào kéo một đường như thế, bao nhiêu mồi cũng không đủ, chỉ có thể thả lưới chạy như thế, ha ha, cũng có mấy con cá ngốc bị bắt lại.

“Lưới động, lưới động!” Hà Kỳ Nguyên nhìn lưới đang run, hưng phấn kêu.

Lâm Đa Bảo cùng Hà Kỳ Nguyên kéo lưới lên thuyền, quả nhiên bắt được cá, lại còn bắt được rất nhiều, chắc cũng hơn mười cân, cá thân đen không béo như cá ao, hai người đều không biết tên, nhưng cũng không sao, làm thịt xong rửa sạch nộp lên, nhiệm vụ hôm nay có thể hoàn thành vượt mức.

“Ha ha, Lâm Đa Bảo, vận khí tiểu tử ngươi thật là tốt, mới tới đã bắt được mẻ cá lớn!”

“Hắc hắc, Hà Kỳ Nguyên, là ngươi vận khí tốt, đừng phải phúc tinh ta đây, thoáng một cái đã khiến bầy cá tự động yêu thương nhưng nhớ!”

Hai người một bên trêu ghẹo lẫn nhau, một bên tay chân lanh lẹ lấy cá ra rửa thịt, cắt thành khối, xếp chỉnh tề thành đồng trong giỏ xách.

Lâm Đa Bảo nhìn nội tạng cá, dường như có thứ gì hấp dẫn hần, liền ngừng đầu nói với Hà Kỳ Nguyên: “Hà Kỳ Nguyên, ngươi đem thịt cá giao cho Từ lão đại, ta đi bỏ mấy thứ bản thủ này, trước giờ cơm tối sẽ tới tìm ngươi đi ăn cơm cùng!”

“Đi, không đứng đây so đo với đồ trọng sắc khinh bạn nhà ngươi nữa!” Hà Kỳ Nguyên mang theo rổ cá sáng khoải cất bước đi xa!

Mãi đến khi không nhìn thấy bóng Hà Kỳ Nguyên nữa, Lâm Đa Bảo mới chậm rãi dùng nước lọc lấy nội tạng các loại, bình thường đều trực tiếp ném xuống biển. Lần này là vì trong nội tâm hần cảm thấy có chút kỳ lạ, tinh tế mà rửa những thứ bản thủ này.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ngọc Điền(*) Cổ Quái

huyền ngữ ♥ Nhã Vy

(*): Hoa cải đầu có gắn ngọc

Lâm Đa Bảo phát hiện ra trong đầu cá có một hạt châu màu đen, trực giác mách bảo hần rằng đây là đồ tốt, hần lấy hạt hắc châu ra liền trực tiếp để vào trong hộp ngọc thịnh đan được Từ Tinh.

Ngoại trừ hắc châu, Lâm Đa Bảo còn phát hiện ra trong bụng cá một ngọc điền nhìn rất cổ quái, một đóa man châu nhìn vô cùng đẹp mắt sống động, là loại để cài lên tóc hoặc găm vào búi tóc, Lâm Đa Bảo chỉ quý kết lại là đồ vật của nữ nhi, mình không biết cũng là chuyện bình thường.

Dùng nước biển rửa thế nào đi nữa, Ngọc Điền vẫn cứ dính dính như cũ, Lâm Đa Bảo bắt đầu dĩ phải dùng chút nước trong đem rửa thật sạch, là viên phi thủy màu đỏ cực phẩm, Lâm Đa Bảo mừng rỡ không thôi, đóa hoa man châu phi thủy màu đỏ, dưới ánh mắt trời lộ ra ánh hào quang nhu hòa khiến cho người ta yêu thích.

Nhìn ngọc điền đỏ tươi ướt át trên tay, Âm Nhi đeo lên đầu nhất định sẽ xinh đẹp vô cùng, trong lòng Lâm Đa Bảo nghĩ đến Ngọc Diệu Âm giờ phút này trở nên mềm mại vô cùng. Hần nhanh chóng rửa ráy những thứ trước mắt sạch sẽ, quay người đi về phía gian phòng Ngọc Diệu Âm.

Ngọc Diệu Âm sau khi ngủ mê mệt, đột nhiên tỉnh lại sững sờ, trí nhớ đã sớm quay về như cũ, chỉ là miễn cưỡng không muốn động dậy, khoảng thời gian trên thuyền vất vả này, nàng vẫn là chưa từng gặp phải.

Mỗi sáng sớm trời chưa sáng liền phải rời giường giúp nấu cháo, làm bánh bao, các loại đồ ăn sáng, sau đó phân phát đồ ăn, rửa đồ dùng, những chén đĩa đã dùng qua, cứ qua một lát, những công việc này sẽ kéo dài đến chiều.

Cơm trưa không được phát, thói quen một ngày ba bữa chỉ có thể dựa vào bữa sáng tiết kiệm làm cơm trưa.

Bữa sáng tiêu chuẩn là một bát cháo hoa loãng lớn, một cái bánh bao lớn mập mập trắng trắng, hoặc là một cái bánh bao nhân nhỏ nhỏ, mấy đĩa lạc ngọt giòn, mấy đĩa dưa muối chua hoặc nửa cái trứng vịt muối.

Tục ngữ nói nửa thanh niên ăn chết một lão già. Những thiếu niên thiếu nữ này độ tuổi đúng vào thời điểm ham ăn nhất, lại không có cơm trưa, những thứ

này làm sao mà đủ, Từ thuyền trưởng thông minh phát lệnh, nếu người có thể hoàn thành vượt mức nhiệm vụ của mình, có thể được thêm ít bánh bao, số lượng dựa vào tỉ lệ vượt mức mà cấp.

Công việc của nữ tử dù có thế nào cũng không thể vượt mức được, nam tử phải chăm chỉ bắt cá, vượt qua chỉ tiêu cũng khá dễ dàng, vì thế trong lúc vô tình tạo ra khá nhiều đôi uyên ương, một cái bánh bao liền phát lên câu chuyện tình yêu trên thuyền!

Đương nhiên chuyện này đối với Hà Kỳ Nguyên không có quan hệ, một bữa cơm ăn mười tám cái bánh bao còn đói khát nhìn vào miệng người khác, làm gì còn nghĩ đến chuyện tình yêu xa xỉ vậy chứ, Hà Kỳ Nguyên thích nhất là bữa tối, thực phẩm hải sản số lượng không ít, Hà Kỳ Nguyên đối với cái ăn không bắt bẻ, ăn no là chuyện khó hưởng thụ.

Hà Kỳ Nguyên nộp giò thịt cá lên, ôm lấy năm cái bánh bao được thưởng, trên mặt cười như nở hoa, đây chính là năm cái bánh bao trắng bóng nha, cẩn thận từng li từng tí để vào ngực, buổi tối ăn cá, những cái bánh bao này để lại đến khi bụng đói sẽ ăn.

Lâm Đa Bảo đi vào gian phòng Ngọc Diệu Âm, vẻ mặt tươi cười nhìn bé gái nằm trên giường, trong lòng ôn hòa không nói nên lời, tựa như chỉ cần gặp Ngọc Diệu Âm liền sẽ cảm thấy hạnh phúc vui vẻ.

Ngọc Diệu Âm nhìn thấy Lâm Đa Bảo đến, khẽ cười thoáng một cái.

Lâm Đa Bảo nhìn thấy nàng cười, kích động không thôi, Âm Nhi rất ít cười, lúc cười rõ lên lại rất đẹp!

Ngọc Diệu Âm chóng mặt ngồi bên cạnh giường, hân vội vàng lấy ngọc điêu kia ra đưa cho Âm Nhi, lại không ngờ ngọc điêu vừa lấy ra để lên lòng bàn tay liền biến mất dưới mắt hân.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Việc Lạ Đột Phát

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Ngọc Diệu Âm ngủ dậy liền cảm thấy đói, nhìn thấy Lâm Đa Bảo cho tay vào ngực đảo đi đảo lại, tưởng là đồ ăn, mắt cũng không nháy mở to nhìn chăm chăm, liền nhìn thấy một đóa man châu đỏ tươi liền biến mất ngay trước mắt không chút dấu vết.

Chẳng lẽ Lâm Đa Bảo làm ảo thuật, chọc cho nàng vui vẻ? Ngọc Diệu Âm có chút khó hiểu nhìn Lâm Đa Bảo, hiển nhiên hi vọng hân có thể giải thích, kết quả hân lại gãi đầu lộ ra bộ dáng không hiểu tại sao.

Ngọc Diệu Âm vừa nhìn thấy liền hiểu rõ, Lâm Đa Bảo hơn phân nửa là cũng không biết.

Ngọc Diệu Âm cảm thấy đau đầu, nghĩ cũng không nghĩ được, vừa định đứng dậy thì đột nhiên đau vô cùng, toàn bộ đầu như trăm ngàn Ngưu Mao té chầm thối lại cùng một lúc.

“Âm Nhi, Âm Nhi, muội làm sao vậy?” Lâm Đa Bảo vừa thấy Âm Nhi ôm đầu cuộn mình liền sợ hãi vô cùng.

Lâm Đa Bảo ở cùng Ngọc Diệu Âm những năm nay, nàng từ trước đến nay dù núi thái sơn sụp đổ trước mắt cũng không đổi sắc, trầm ổn dị thường, đau đớn cũng có thể nhẫn nhịn hơn người thường, thế nhưng mà tình hình trước mắt rốt cục là có chuyện gì xảy ra? Ai nói cho hân biết đi? Chẳng lẽ hân lấy chiếc trâm ra khiến cho nàng như thế này hay sao?

Lâm Đa Bảo tự trách vô cùng, lại không biết xử lý thế nào mới tốt, nhìn Ngọc Diệu Âm co rút trên giường cắn chặt răng, chết cũng không lên tiếng, gương mặt dữ tợn đủ để biết nàng bây giờ đang khổ sở vô cùng.

Lâm Đa Bảo hoảng loạn không thôi, vội vàng ôm Ngọc Diệu Âm vào ngực, đau lòng đến quên cả thở.

Ai mà chẳng biết nín thở sẽ khiến người ta chết ngạt, tên ngốc Lâm Đa Bảo này vận khí tốt, cũng không bị ngạt chết, chỉ đến mức ngất đi.

Ngọc Diệu Âm bị Lâm Đa Bảo ôm vào trong ngực, lúc đầu không kịp có phản ứng, đợi khi có phản ứng xong thì Lâm Đa Bảo đã bất tỉnh, một người nặng như thế đè lên người mình, nàng làm sao mà chịu được.

Ngọc Diệu Âm thừa dịp đầu bót đau, muốn một cước đá văng Lâm Đa Bảo ra, lại không đành lòng, đành phải lách ra khỏi người hân.

Sau khi rời khỏi ôm ấp của hân, đầu lại đau thêm, nhớ lại lúc này khổ sở, lăn lộn trên giường liền phát hiện, nếu mình dựa vào Lâm Đa Bảo sẽ bót đau đầu, rời khỏi hân, đầu sẽ đau kịch liệt.

Phát hiện này khiến nàng sụp đổ vô cùng, mặc dù nàng không ghét Lâm Đa Bảo trước mắt, nhưng dù sao nàng cũng không phải là Ngọc Diệu Âm trước đó, sâu trong nội tâm làm sao có khả năng thích bé trai nhỏ như Lâm Đa Bảo.

Chỉ là sự thật mạnh hơn người, chỉ trong chốc lát, toàn thân nàng đã đau đến đổ mồ hôi, khiến cho Ngọc Diệu Âm không thể không chui vào cái ôm của Lâm Đa Bảo, dựa sát vào hân suy yếu nằm trên giường.

Ngọc Diệu Âm thấp thỏm lo âu, trong lòng hoàn toàn hiểu rõ tình hình. Ngọc Diệu Âm lúc vẫn còn là thánh nữ Ngọc Ru Đường, bỏ ra mười năm luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh đến đại thành, kinh mạch mở rộng cũng tu thành một thân bằng cơ ngọc cốt(*).

(*): Thanh tao thoát tục

Bằng kinh nghiệm của nàng, tự nhiên có thể kiểm tra được thân thể này chưa hề tu luyện công pháp âm tính, sao lại cần khí dương như thế này?

Công pháp trên đòi phân âm dương, nữ từ lúc luyện công pháp âm tính, khí âm nhu quá nặng, cần phải hòa hợp với khí dương cương; nam từ đang luyện công pháp dương tính, khí dương cương quá nặng, cần khí âm nhu hòa.

Nếu không tìm được linh dược khí âm dương tương ứng, nam nữ công lực tương đương có thể dùng phương pháp song tu đôi bên cùng có lợi, nếu không điều hòa âm dương, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì thân thể nổ tung mà chết!

Những thứ này cũng không tương xứng với tình hình của nàng bây giờ, khổ luyện mà không có kết quả, Ngọc Diệu Âm nhớ tới kinh mạch thông suốt thì bách bệnh không sinh, liền cố gắng nhớ lại Ngọc Nữ Tâm Kinh đã tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thần Hồn Nhập Vào Cơ Thể

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Ngọc Diệu Âm một bên nhớ lại tu luyện, khiến cho nàng ngạc nhiên chính là, Ngọc Nữ Tâm Kinh trong đầu nàng lại biến thành “Dục Nữ Tâm Kinh”, trừ một ít chi tiết, tỉ mỉ không giống bên ngoài, mạch lạc uyển vị cũng trình tự tuần hoàn vận chuyển.

Sau khi toàn thân đã vận chuyển, toàn thân Ngọc Diệu Âm chấn động, Dục nữ tâm kinh so với Ngọc nữ tâm kinh nàng đã từ luyện qua lại mạnh hơn nhiều, vừa luyện một chút liền có thể cảm giác được trong đan điền như có một luồng khí cổ quái bao hàm lưu chuyển, Ngọc nữ tâm kinh ít nhất phải tu luyện một tháng mới có kết quả như vậy.

Ngọc Diệu Âm kinh hãi vô cùng, liên tục không ngừng tu luyện dục nữ tâm kinh thẳng đến khi Lâm Đa Bảo tỉnh lại.

Lâm Đa Bảo vừa mở mắt ra liền hối hận không thôi, sao bản thân lại không thể nhẫn nhịn một chút, giả bộ như chưa tỉnh chứ.

Nhìn Ngọc Diệu Âm nằm dưới thân mình, Lâm Đa Bảo hận không thể mua một khối đậu hũ đập đầu mà chết. Nhìn dềnh dảnh cả người, có thể vào trường hợp hiếm thấy thế này, cơ hội tốt khó có biết bao!

Lâm Đa Bảo chỉ thầm nghĩ như vậy, ngoài miệng tự nhiên cũng không dám nói, “Âm Nhi, muội vừa rồi sao lại như vậy, dọa ta gần hỏng rồi, sao rồi, bây giờ đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Ngọc Diệu Âm nhìn Lâm Đa Bảo tỉnh lại, trong lòng hận đến ngứa cả răng, tên này sao lại tỉnh lại nhanh như vậy, nàng chỉ thiếu chút nữa có thể luyện đến tầng thứ mười dục nữ tâm kinh rồi.

Không thể không nói, dục nữ tâm kinh không phải chỉ mạnh hơn một hai lần, ngọc Diệu Âm mới tu luyện một chút đã có thể đuổi kịp thành quả nửa năm tu luyện ngọc nữ tâm kinh.

“Huynh... huynh... huynh tranh thủ thời gian xuống đi, nặng chết ta rồi!” Ngọc Diệu Âm ngượng ngùng nghiêng đầu sang chỗ khác, tình cũng tỉnh rồi, biểu tình sao lại ngạc nhiên thế chứ.

Ah, ah, Lâm Đa Bảo có chút xấu hổ đứng dậy, đương nhiên có chút lưu luyến, tư vị che chở thân thể mềm mại của Ngọc Diệu Âm bên dưới, lại khiến cho hắn có cảm giác phiêu phiêu dục tiên, chỉ là đôi mắt Ngọc Diệu Âm như phân rõ hắc bạch, không thể làm loạn, hắn vội vàng bò dậy khỏi người Ngọc Diệu Âm.

“Ách, Âm Nhi, ta không phải cố ý, ta thực sự không phải cố ý đâu!” Lâm Đa Bảo nhìn khuôn mặt của Ngọc Diệu Âm, trong lòng không khỏi bồn chồn,

nếu Ngọc Diệu Âm từ nay về sau không chào đón hấn nữa thì tiêu rồi.

“Vừa rồi, vừa rồi không biết tại sao lại ngắt đi, nhất định là chúng ta tâm hữu linh tê(*), ta cảm nhận được khổ sở của muội, cho nên ta cũng đau đến xiêu luôn.”

(*): kiểu như thần giao cách cảm.

Ừ, nhất định là như vậy, Lâm Đa Bảo tự giác tìm được lí do thoái thác, tâm tình buông lỏng, ha ha, cái này hoàn toàn không phải là hấn sai nha, Âm Nhi chắc cũng không trách hấn, Lâm Đa Bảo tâm tình tốt liền nói sang chuyện khác mao mao bất tuyệt nói với Ngọc Diệu Âm về chuyện mình bất cá.

Qua lời kẻ trắng trợn của hấn, lần đánh cá này quả thật mà nói trở nên mạo hiểm vô cùng, nguy hiểm vạn phần.

Ngọc Diệu Âm nhìn biểu lộ khoa trương của hấn, không khỏi có chút vui vẻ, khóe miệng cũng cong lên.

Sau đó, lại nghe Lâm Đa Bảo nói trong lòng như được thần linh gọi ý, ngoài ý muốn tìm được một cái trâm hoa, cùng với một viên hắc châu, Ngọc Diệu Âm cảm thấy biến hóa của mình có khả năng là do trâm hoa biến mất kia.

Chỉ là trâm hoa sao lại ở trong bụng cá không có việc gì, ở trong tay Lâm Đa Bảo không có việc gì, để trong ngực cũng không có việc gì, lúc hấn lấy ra muốn dâng vật quý cho mình lại biến mất?”

Ngọc Diệu Âm nghĩ mãi cũng không ra, cũng tình huống không để bản thân xoắn xuýt mãi vấn đề không ai biết rõ đáp án này.

Lâm Đa Bảo nhìn thấy Ngọc Diệu Âm có hứng thú, vội vàng lôi viên hắc châu trong ngực ra cho Ngọc Diệu Âm xem.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nuốt Nhầm Thú Tinh

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Ngọc Diệu Âm nhìn kỹ hắc châu trên tay.

Đầu tiên loại bỏ khả năng là trâm châu, bởi vì ngọc trai đen có lớn có nhỏ, không thể nhìn thông qua, ngọc trai đen tuổi càng già càng giống như đá son màu đen.

Tiếp theo thì không phải là dạ minh châu, tuy nhìn màu sắc dạ minh châu cũng không có định, có trắng, có đen, có trong suốt, nhưng viên hắc châu này đặt trong chân căn bản không hiện lên chút ánh sáng nào.

Cuối cùng lại không phải là thủy tinh, thủy tinh có tính bị nhìn thấu rất cao, thường được miêu tả “óng ánh như nước, vững như ngọc”, cái này cũng lắm chỉ được gọi là nước ngọc, đủ thấy không thể là thủy tinh.

Loại ra từng thứ như vậy, dường như có phá đầu cũng phải tìm ra được hắc châu này rốt cục là thứ gì.

Đang lúc Ngọc Diệu Âm có ý định buông tha, trong đầu bỗng hiện lên một đoạn lời nói —— Thú tinh, loài thú tu luyện đến trình độ nhất định có trí tuệ đều có, giống như nhân loại tu tiên, lấy công lực làm vật dẫn, thú tinh thượng đẳng có thể bổ sung truyền thừa như nguyên châu, chỗ khác nhau chính là thú tinh không phân âm dương nhưng lại phân ngũ hành, cái này là viên thú tinh thuộc tính thủy tam cấp, thích hợp với bất cứ người tu tiên phục dụng sơ giai nào.

Nghĩ như thế, Ngọc Diệu Âm chợt thấy toàn thân rét run, như rơi vào hầm băng, bản thân luyện công chưa bao giờ biết đến công pháp, trong đầu nàng chưa bao giờ chứa nội dung này, tại sao bây giờ lại biết, chẳng lẽ những thứ biến hóa này đều cho trâm hoa kia mang lại?

Trâm hoa kia rốt cuộc là cái gì?

Ngọc Diệu Âm trong lúc tu luyện đã sớm xem xét lại bản thân, cũng không phát hiện ra bản thân có gì không đúng, chỉ là những chuyện này thật sự khiến người ta có chút kinh hãi.

Lâm Đa Bảo làm sao biết suy nghĩ trong lòng nàng, nhìn thấy Ngọc Diệu Âm chăm chú nhìn chăm chăm hắc châu như thế, tưởng làm nàng yêu thích không buông được tay, liền rộng lượng nói, “Âm Nhi, muội đã thích như thế, vậy cầm lấy đi! Vốn ta sợ muội không thích thứ đồ đen sì này, sợ sẽ làm muội sợ.”

Lâm Đa Bảo vừa nói vừa cười toe toét, có thể không vui được sao, từng ấy năm, hôm nay chính là hôm vận khí tốt nhất!

Vốn Ngọc Diệu Âm té xiuu, bản thân hẳn còn ăn được đậu hũ của nàng, đỡ được nàng vì trâm hoa mà té xiú, rõ ràng được nàng dựa vào người, bây giờ Âm Nhi lại hào hứng với hắc châu mà hẳn tìm được.

Cái này không phải là khổ tận cam lai sao, được Âm Nhi triệt để tiếp nhận rồi, Lâm Đa Bảo càng nghĩ càng vui sướng hưng phấn, vui quá hóa buồn, chân trái trượt qua chân phải, thẳng tắp ngã về phía Ngọc Diệu Âm.

Ngọc Diệu Âm đang cầm hắc châu cẩn thận quan sát, đột nhiên phát sinh sự cố, viên hắc châu trong tay bắn lên, cũng lập tức rơi xuống miệng Lâm Đa Bảo, mà miệng Lâm Đa Bảo lại đang trườn lên miệng Ngọc Diệu Âm.

Hai người đều sợ đến ngây người, hoàn toàn không kịp phản ứng!

Ách, hai người miệng đối miệng, ở giữa là viên hắc châu kia, hắc châu dùng tốc độ nhanh nhất tan chảy, hai người ực một cái liền nuốt xuống, dịch hắc châu cứ như thể chảy vào bụng hai người.

Toàn thân Lâm Đa Bảo nhiệt huyết sôi trào, cảm giác như muốn nổ tung, trong đầu đột nhiên hiện lên một bộ công pháp, trong tư duy hỗn loạn lại thanh tỉnh, hoàn toàn dựa theo tư duy đó mà tu luyện.

Ngọc Diệu Âm cũng không ngoại lệ, toàn thân cực nóng như bị nung đỏ, kiến thức nàng cao hơn Lâm Đa Bảo, không chút hoang mang ngưng thần tu luyện dục nữ tâm kinh.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Song Tu?

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Mặt ngoài nhìn có vẻ như bình tĩnh tỉnh táo, kỳ thực trong lòng Ngọc Diệu Âm cùng Lâm Đa Bảo đều tâm hoảng ý loạn, bởi vì miệng hai người vẫn một mực chưa tách ra.

Đương nhiên lúc ở cảnh giới tu luyện, hai người tự nhiên cũng sẽ không để ý tới Hà Kỳ Nguyên.

Hai người tiến vào tu luyện không lâu thì Hà Kỳ Nguyên cũng tới, kích động đẩy cửa phòng Ngọc Diệu Âm ra, liền nhìn thấy tình cảnh trên giường không hề ngăn trở gì đập vào mắt, Hà Kỳ Nguyên xấu hổ liền quay mặt trốn. Trong nội tâm thầm khán nguy hiểm thật, nếu bị Lâm Đa Bảo biết, khẳng định không có gì ngon mà ăn nữa.

Trong lòng Hà Kỳ Nguyên phiền muộn, vốn đã nói hai người cùng nhau ăn tối, kết quả đợi mãi không thấy người đến, liền tìm tới Ngọc Diệu Âm bên này, trước kia cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng trước kia hai người nói chuyện cách nhau ít nhất ba thước, không ngờ tới đây lại xảy ra chuyện này.

Hà Kỳ Nguyên không thích kiểu đồ ăn bình thường như Ngọc Diệu Âm, không mong không ngực, nhưng mà bạn tốt lại yêu thích, Hà Kỳ Nguyên cũng chỉ có thể miễn cưỡng bản thân tiếp nhận, hôm nay Lâm Đa Bảo có thể tranh thủ được may mắn trắng trỏ, Hà Kỳ Nguyên cũng vui thay Lâm Đa Bảo.

Sau lúc ban đầu kinh hoàng, bình tĩnh lại, Hà Kỳ Nguyên quay người đóng kỹ cửa phòng Ngọc Diệu Âm lại, sau đó đi về phía nhà ăn, bữa tối phong phú mới là vương đạo, còn lại tất cả đều là đậu xanh rau má (Nguyên tác ㄟ=.)

Hà Kỳ Nguyên nhìn thấy một bàn cơm kia, cái gì xấu hổ, cái gì ngượng ngùng đều bị ném tới chín tầng mây, trong mắt hẳn, bữa cơm này này sắc hương phong phú, đều là điền dược!

Đáng tiếc bản thân không thể thể thân Lâm Đa Bảo nhận phần cơm của hắn tới tay, Hà Kỳ Nguyên vừa ăn vừa tiếc nuối nghĩ. Đương nhiên tốc độ gấp đồ ăn vẫn một mực công kích như cũ. Sau đó hắn lại cầm chén đĩa gấp hai sản, tuy hai sản hôm nào cũng giống hôm nào, nhưng hai sản vẫn là mỹ vị, đối với Hà Kỳ Nguyên mà nói, hai sản chỉ cần trộn với dầu mè xì dầu cũng đã là vô thượng mỹ vị rồi.

Sau khi ăn uống no đủ, Hà Kỳ Nguyên chậm rãi đi ra ngoài, ăn uống quá no, không thể đi nhanh, cái bụng tròn như quả dưa hấu, biểu hiện dạ dày đang dung nạp năng lượng.

Hà Kỳ Nguyên nhớ tới Lâm Đa Bảo cùng Ngọc Diệu Âm đều chưa ăn tối, liền định qua xem, đã lâu như vậy rồi, có lẽ không còn màu thiếu nhi không nên nhìn nữa đâu, chỉ là bánh bao trong ngực không bao trụ được nữa rồi!

Lại khiến cho Hà Kỳ Nguyên không ngờ chính là, Lâm Đa Bảo cả Ngọc Diệu Âm vẫn một mực duy trì tư thế mà hắn thấy lúc nãy.

“Không đúng nha, chẳng lẽ họ bị hạ được rồi?” Hà Kỳ Nguyên tự nhủ, trực tiếp đi vào xem xét tình huống.

“Ừ, hai người đều nhắm mắt, con mắt có nhúc nhích, mũi vẫn hô hấp, tiếng tim đập vẫn mạnh, rất bình thường, sao hai người vẫn một mực bảo trì tư thế như thế này, không nhúc nhích?”

Hà Kỳ Nguyên buồn bực, mặc dù bản thân gà mờ, nhưng không biết nhiều cũng phải biết ít, hôn môi sao có thể hai người đều không nhúc nhích chứ.

Chẳng lẽ hai người bọn họ song tu?! Hà Kỳ Nguyên búng tỉnh đại ngộ, chỉ có toàn tâm đắm chìm trong lúc song tu mới hoàn toàn không biết chuyện xung quanh.

Thế nhưng vì sao hai người lại song tu kỳ quái thế này? Chỉ chạm moio với nhau, hai cơ thể đều không uốn éo tiếp xúc gì nhiều, quý dị như vậy.

Hà Kỳ Nguyên nghĩ thông rồi cũng yên lòng, không có chuyện gì là tốt rồi, hần thoải mái buông lỏng tinh thần bắt đầu ngủ, ăn no tự nhiên sẽ mệt mỏi, trái phải vô sự, nhắm mắt một chút, đồng thời thủ hộ cho hai người này, sao lại không làm!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phát Hiện Lục Địa

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Hà Kỳ Nguyên ngủ say ngáy to, khô khè chảy nước miếng, thỉnh thoảng miệng lại chặc cặc vài cái, dường như đang thưởng thức hương vị ngọt ngào trong mộng đẹp. Bên cạnh giường chiếu trên sàn nhà nệm chần mềm đều không có, hai canh giờ sau, Hà Kỳ Nguyên tự hất xì tỉnh lại.

“Aiz... không xong rồi, đây là sắp cảm mạo rồi!” Hà Kỳ Nguyên ảo não nghĩ, hồi hận vì ngủ trên sàn nhà.

Gian phòng Ngọc Diệu Âm có một ghế tựa mềm, thành ghế đắp một cái chần lông thêu thùa đẹp đẽ, mình vừa rồi lại không nhớ tới. Hà Kỳ Nguyên gãi gãi đầu, tuy rằng Ngọc Diệu Âm không thích người khác dùng ghế dựa của nàng, nhưng nếu hần ngủ, chắc cũng không có vấn đề!

Hà Kỳ Nguyên hưng phấn nằm lên ghế, trong lòng mừng thầm, cái ghế dựa này không hổ là hàng tốt, nằm lên thật thoải mái, còn thoải mái hơn giường của mình, chần lông mềm mại ấm áp phủ lên trên, Hà Kỳ Nguyên tiếp tục đi gặp Chu Công, tiếp tục món gà nướng trong mộng chưa xong vừa nãy.

Khiến cho Hà Kỳ Nguyên phiền muộn chính là trên thuyền bỗng nổi tiếng vang, khiến cho người khác không có cách nào ngủ được, Hà Kỳ Nguyên vốn định nhin một chút, đợi âm thanh ít đi lại ngủ tiếp, lại không ngờ âm thanh trên thuyền càng lúc càng lớn dần, không có xu hướng không chế.

Chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì? Hà Kỳ Nguyên lăn lông lốc đứng lên, chạy tới phía buồng nhỏ trên boong tàu. Âm thanh hình như là từ đáy thuyền tới. Kết quả cửa đều là người, âm thanh vốn âm ỉ dần trở nên rõ ràng:

“Thật tốt quá! Rốt cục cũng được cứu rồi!”

“Mau nhìn đi, một mảnh đen sì thế kia, chính là hình dáng một lục địa!”

“Ta nhìn thấy rồi, lục địa, quả thật là lục địa!”

“Cảm ơn trời đất, Bò tát phù hộ, A di đà phật!”...

Sau khi những âm thanh này lắng xuống, từng đợt từng đợt âm thanh khác lại như thủy triều liên tiếp dâng lên, nội dung cơ bản là giống nhau. Tất cả mọi người đều đang đàm luận tin tức tốt lành, có mấy người thậm chí không còn chờ được trực tiếp chạy lên boong thuyền, muốn tự mình nhìn.

Hà Kỳ Nguyên theo dòng người đi lên boong tàu, phát hiện xung quanh đều đã vây kín người, tất cả đều nhón chân ngóng về phía trước, ở phía trước thuyền, rất xa trên đường chân trời, một lục địa lớn đang dần rõ hình dạng.

Đúng vào lúc nào, thuyền trưởng Tử Trường Phát xuất hiện trước mắt mọi người: “Các vị, trước mắt chúng ta còn cách lục địa một đoạn, mọi người về nghỉ trước. Sau khi nghỉ ngơi, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chúng ta tăng tốc thuyền, tranh thủ tiến tới.

Giọng nói trầm thấp hữu lực vang lên trong tai mỗi người, dưới khích lệ của thuyền trưởng, mọi người dần dần giải tán, trên thuyền cũng không còn mấy người.

Hà Kỳ Nguyên trở về nằm trên ghế dựa của Ngọc Diệu Âm, vốn dĩ là ghế dựa làm cho hần hưng phấn không thôi, bây giờ lại thêm một tin tức hấp dẫn

nữa.

Quay đầu nhìn Lâm Đa Bảo cùng Ngọc Diệu Âm, hấn không khỏi hăm mộ, hai gia hỏa này lại tự tại, an an ổn ổn nằm trên giường, trời sắp xuống cũng có người đỡ. Minh bây giờ lại ngửa trong tâm, lật qua lật lại nghĩ tới lục địa kia, trong lòng mê mang vô cùng, đồng thời con mang theo một chút sợ hãi.

Vất vả nhìn đến hừng đông, Hà Kỳ Nguyên đứng dậy xông ra phía ngoài, muốn bước ra ngoài nữa, nhưng vừa xông ra tới cửa, Hà Kỳ Nguyên lại dừng bước. Lâm Đa Bảo cùng Ngọc Diệu Âm còn chưa tỉnh, nếu tỉnh lại không hiểu tình hình không tìm thấy mình thì làm sao?

Ngay tại lúc Hà Kỳ Nguyên xoắn xuýt nhìn Lâm Đa Bảo cùng Ngọc Diệu Âm, hai người liền tỉnh.

Theo một tiếng “A...”, Lâm Đa Bảo lăn xuống giường, đứng lên vừa vặn nhìn thấy Hà Kỳ Nguyên, “Người đá ta?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chuẩn Bị Lên Đảo

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Trong lòng Hà Kỳ Nguyên không khỏi ai oán, tên này đúng là đạt tới đỉnh cao trọng sắc khinh bạn rồi, rõ ràng lăn từ trên giường Ngọc Diệu Âm xuống sàn nhà, lại không đi hỏi Ngọc Diệu Âm, mà lại hỏi hấn đứng ở xa nhất.

Cũng may Lâm Đa Bảo kịp thời tỉnh táo lại, nhìn mặt Hà Kỳ Nguyên liền biết mình nói sai, nhưng nơi này chỉ có ba người, không nói hấn thì nói ai? Đối mặt với Hà Kỳ Nguyên sắp giận dữ, Lâm Đa Bảo vô cùng hiểu chuyện lảng sang chuyện khác, “Ta nói huynh đệ, xem vẻ mặt lo lắng của ngươi, xảy ra chuyện gì sao?”

“Đương nhiên có chuyện, có đại sự!” Hà Kỳ Nguyên vô cùng kích động nói.

Lâm Đa Bảo nghe Hà Kỳ Nguyên đáp, biết mình kinh qua nguy hiểm rồi, mặt mũi sáng lạn tươi cười nhìn chăm chăm Hà Kỳ Nguyên, bộ dáng nửa tai lắng nghe.

“Đêm qua ta nghe tin từ thuyền trưởng, thuyền của chúng ta, thuyền của chúng ta sáng nay có thể lên lục địa rồi!”

Lâm Đa Bảo cùng Ngọc Diệu Âm trầm miệng một lời hỏi: “Sáng hôm nay có thể cập bến lục địa sao?”

Hai người đồng thời nói, có chút không hiểu nhìn nhau, sau đó quay đầu nhìn Hà Kỳ Nguyên, muốn đoán được độ chân thật từ trên người Hà Kỳ Nguyên, nhưng tư thế thái độ của hấn đúng là không thể bắt bẻ, đủ thấy tin tức đáng tin cậy.

“Ai da, ta nói hai người các ngươi, nhanh lên đừng lè mề, tranh thủ thời gian sửa sang lại chúng ta ra ngoài xem xem, nhanh!” Hà Kỳ Nguyên một bên vừa nói một bên đi ra ngoài, để lại không gian cho hai người này tự sửa sang, lại không ngờ Lâm Đa Bảo cùng Ngọc Diệu Âm hiểu lầm, cái gì cũng không sửa liền theo sau ra ngoài.

Ánh mắt Hà Kỳ Nguyên quét thoáng qua một cái, phát hiện hai người này ngoại trừ quần áo có chút nhàn, tóc có chút loạn nhưng cũng không có gì không ổn.

Ba người tới boong tàu, phát hiện thuyền đã đỗ không xa đại lục kia, vất ngang trước mặt mọi người chính là biển cả bao la bên đảo, trên đảo lộ ra cỏ quái, bên bờ biển không một bóng người, sinh vật sống cũng ít thấy, đương nhiên càng không có thuyền bè đi lại, bởi vậy mọi người không ai dám mạo hiểm hạ neo, đành dùng thuyền nhỏ chở ít thuyền viên lên.

Từ thuyền trưởng cùng một đám thủ hạ tụ tập trên boong tàu tự tạo đội hình, để mọi người thuận lợi lên thuyền lên đảo, dung lượng thuyền chở được không thể so với thuyền lớn, mỗi lần chỉ có thể chở ba mươi người, trên thuyền 600 người chia làm hai, lúc lên thuyền, tất cả nhân viên đều phải có nhiệm vụ vận chuyển tương ứng.

Hơn một táng chân không chạm đất, cho dù là lão thủy thủ cũng không chịu nổi, lại càng không phải nói trên thuyền phần đông là nam nữ còn nhỏ.

Hải đảo trước mặt tuy khắp nơi quý dị, nhưng chỉ ở bờ biển nghỉ ngơi hồi phục vài ngày chắc không vấn đề gì, huống hồ trông mong hơn một tháng mới có cơ hội này, nếu bỏ qua, không biết lục địa tiếp theo phải đến bao giờ mới gặp.

Mọi người dưới an bài của Từ thuyền trưởng càng ngày càng ít, sắc mặt mọi người đều vô cùng vui mừng, nhất là đám người lên bờ trước, nhao nhao xoa tay, kích động vô cùng.

Lâm Đa Bảo, Ngọc Diệu Âm cùng Hà Kỳ Nguyên cùng bị phân tới nhóm thứ mười một, đồng thời nhiệm vụ cũng không ít. Ngọc Diệu Âm phải mang theo ba mươi bộ bát đĩa, sáu cái chậu, đồ gia vị, khoảng chừng 50 cân tất cả, Lâm Đa Bảo phụ trách gạo, Hà Kỳ Nguyên phải khiêng toàn bộ lên vai 120 cân.

Ba người vội vàng làm tròn trách nhiệm, sau đó chất lên vị trí xuất phát của nhóm mười một. Dưới vô số ánh mắt khâm trọng chú ý, nhóm đầu tiên xuất phát đã để vật tư đúng chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Khinh Trang(*) Lên Đảo

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

(*):Nghĩa của từ khinh trang này là quần áo nhẹ nhàng, nhưng mình cảm thấy dễ nguyên hay hơn nên mạn phép dễ nguyên :3

Nhóm đầu tiên nếu có thể an toàn lên thuyền, vậy những nhóm sau chắc chắn cũng không sao, nếu như nhóm đầu lên bờ gặp nạn không giải quyết được, mọi người cũng có thể lao lên cứu giúp. Vì thế nhóm đầu tiên là nhóm được mọi người chú ý nhất.

Dưới sự mong chờ của tất cả mọi người, nhóm thứ nhất nhẹ nhàng chậm rãi trôi, những người có kinh nghiệm tiền bối như thuyền trưởng lái chính đứng trên một chiếc thuyền khác, bảo trì góc 45 độ nghiêng, dùng phía sau ba cái thuyền phía trước.

Thuyền lớn cách hải đảo khoảng hai hải lý, lợi dụng đá ngầm dưới nước sâu để neo thuyền, nhờ vào những chiếc thuyền mộc đi trước để vượt qua khu đá ngầm, cập bờ sau hai khắc.

Thuyền thứ nhất cách bờ ngày càng gần, tìm những người trên thuyền lớn đều như bị nhắc lên, có chút mong chờ, không biết có vấn đề gì không.

Quả nhiên, thuyền mộc đến cách bờ khoảng một trăm mét thì ngừng lại, thuyền cố gắng xông vào khu thủy vực, lại lập tức bị nước đẩy trở lại, cố gắng vô số lần, kết quả vẫn như cũ.

Cảm giác gần trong gang tấc mà như biển trời cách mặt, thật khiến cho người ta bứt rứt khó chịu, cũng may thuyền trưởng cùng nhóm lái chính đứng bên này nhìn thấy liền vội vàng xoay bè trúc dự bị ra chỗ khác.

Mấy chiếc bè trúc này rộng một xích(0,33) dài một trượng, có thể tùy ý di chuyển, chỉ là dưới tình huống hiện tại chỉ có thể tùy cơ ứng biến, dùng côn gỗ chèo chống, dính lấy nhau trải thành một con đường, rất nhanh đã tạo thành một con đường từ thuyền mộc đến bờ.

Đường được mở ra, mọi người liền thở phào, thắng lợi trong tầm mắt, lục địa, chúng ta tới rồi!

Biểu lộ mừng rỡ lập tức biến thành bộ dáng kinh sợ, người công đồ đầu tiên vui sướng đi lên bè trúc, mới đi được ba bước liền rơi vào trong nước, người này kỹ thuật bơi không tệ, giãy dụa đứng lên mới phát hiện không nhìn thấy đồ đạc, toàn thân ứa máu tươi, tình huống này dùng một chữ “Thảm” để miêu tả là vô cùng đúng đắn. Cũng may chỉ bị thương rách da, cũng không tổn hại đến gân cốt, tình huống một thời gian ngắn có thể hồi phục.

Bởi vậy, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ không thôi, người trước lúc phân bổ bè trúc lại không có việc gì, tới tới lui lui dùng bè trúc trải đường, dưới ánh mắt mọi người mà lên bờ, bây giờ lại dùng vẻ mặt nhẹ nhõm đứng trên bờ nhìn mọi người.

Mọi người suy nghĩ lại, phát hiện khác biệt duy nhất chính là người kia trên lưng không đeo vật gì, bè trúc là để trôi trong nước, dùng dây thừng kéo đi, trên người không có bất cứ vật gì, chẳng lẽ đúng thật là như vậy?

Thuyền trưởng lập tức yêu cầu người thứ hai thả đồ xuống, đơn thân đi thử, ôm lấy tinh thần thấy chết không sờn, người thứ hai bước lên bè trúc, dưới sự bất an thấp thỏm không yên của người thứ hai, an an ổn ổn lên bờ.

Tất cả mọi người ghen hòng nhìn trần trời, nhìn chăm chăm lẫn nhau, đây là loại tình huống gì vậy, lưng không vác đồ thì được phép lên bờ, công đồ lên không chỉ không cho, mà còn phải trừng phạt, đúng là không tưởng tượng nổi, vớ vẩn đến cực điểm.

Thuyền trưởng ôm lấy thái độ thử một chút, cũng không kỳ vọng ở người thứ hai là bao, kết quả lại như thế khiến hân vô cùng vui sướng.

Người thứ ba bị yêu cầu đem theo chút ít đồ nhỏ nhỏ đi lên, người thứ tư mang theo nhiều hơn một chút, người thứ năm nhiều hơn chút nữa, cứ thế đến người thứ mười bảy liền giống như người đầu tiên, rơi xuống nước mất luôn đồ đạc, toàn thân đầy máu.

Đã có mấy dũng sĩ này mang mệnh tổng kết kinh nghiệm vì mọi người, tất cả mọi người tiếp theo đều một thân quần áo nhẹ nhàng lên bờ, rất nhanh đã lên được hơn phân nửa.

Đến lượt Lâm Đa Bảo, Ngọc Diệu Âm cùng Hà Kỳ Nguyên lên bờ, ba người đều khăn trương không thôi, bởi vì đồ đạc của Hà Kỳ Nguyên cần phải thả vào nước kéo đi bằng dây thừng, điều này chính là mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hạ Trại Hoang Đảo

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Lâm Đa Bảo cùng Ngọc Diệu Âm cẩn thận từng li từng tí đi phía sau Hà Kỳ Nguyên, nhờ may vận khí của hắn không tốt, hai người còn có khả năng ở phía sau giúp một tay.

Rõ ràng đường bề trục chỉ dài chừng trăm thước, ba người đi phía trên lại nom nớp lo sợ, cẩn thận, thẳng đến lúc lên bờ mới thả lỏng, ba người nhìn nhau cười cười, không nói lời nào.

Ba mươi người tổ thứ mười một đều lên bờ an toàn, nam mười tám người, nữ mười hai người, tổ trưởng là tư thám đại phó Từ Văn Thanh, cũng là người phụ trách tổ bắt cá bằng lưới, vô cùng quen thuộc với Lâm Đa Bảo cùng Hà Kỳ Nguyên, Từ Văn Thanh là người hào sảng trượng nghĩa, rất có năng lực!

Từ Văn Thanh chỉ huy mọi người trước hết lấy lều vải ra, sau đó kêu mọi người lấy hết đồ trong túi quần ra, xếp chồng chất lên lều vải tạm thời làm kho hàng, trong đó có một bé trai muốn giấu riêng đồ, Từ Văn Thanh không nói một lời, trực tiếp ra nắm đấm, đánh cho người nọ mặt mũi bầm dập.

Trong đội có hai thủy thủ quay đầu cười trộm, chọc cho Từ Văn Thanh bức bối đá tới, nhóm thủy thủ trên thuyền cũng không dám trêu chọc nữa.

Uy lực nắm đấm của Từ Văn Thanh cực lớn, dần dần những thứ được mang đến chất thành một đống trong kho hàng.

Lưu lại một tên thủy thủ cùng bốn nam nữ nhỏ tuổi nhất trông coi sửa sang lại nhà kho, những người khác đi theo Từ Văn Thanh xâm nhập thám hiểm đảo, tìm kiếm thức ăn nước uống.

Không chỉ có tổ mười một của Từ Văn Thanh có ý này, những tổ khác cơ bản cũng có ý định như thế.

Nơi đây là nơi hoang dã, chỉ có thể kết lại thành đoàn mới có thể sinh tồn, mặc dù mọi người không nói ra, nhưng lý luận vẫn là kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn, mọi người đều tuân theo quy luật này.

Ngọc Diệu Âm cũng rất muốn đi thám hiểm, trọng sinh trở thành người trong tổ nhỏ tuổi nhất, không thể không ở lại sửa sang lều vải trong nhà kho, đôi mắt trông mong nhìn những người khác xuất phát, Lâm Đa Bảo trước khi đi vuốt đầu Ngọc Diệu Âm, “Ngoan, nghe lời ở trong lều vải, ta tìm được thứ tốt sẽ mang về cho muội.”

Ngọc Diệu Âm trừng mắt nhìn Lâm Đa Bảo, hận đến ngứa cả răng, rõ ràng là trước mặt người khác lại làm động tác ngây thơ như vậy, thật khiến cho người khác chịu không được!

Chỉ tiếc cái trừng mắt của nàng rơi vào trong mắt Lâm Đa Bảo lại biến thành hiểu lầm Ngọc Diệu Âm không thể đi theo thám hiểm nên tức giận, thật sự là tính tình trẻ con, Lâm Đa Bảo yêu thương nghĩ như thế, lắc đầu đuổi theo đội trưởng.

Thủy thủ Ba Đa Cát là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, lớn lên khôi ngô cao lớn, trên người trên mặt đều có sẹo, neho một mắt nói: “Các người ở đây sửa sang, ta canh chừng ngoài lều!” Ba Đa Cát nói ngắn gọn súc tích, nói xong liền đứng lên đi ra ngoài.

Ba Đa Cát vừa đi, bốn đứa nhỏ lại yên tĩnh lại, ngoại trừ Ngọc Diệu Âm, còn có một bé gái khác tên Hàn Mai, hai đứa bé trai mười hai tuổi là Điền Tráng và Thạch Lỗi.

Hai đứa bé trai đang ở giai đoạn vỡ giọng, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh vịt ực ực khiến cho Hàn Mai cười nhạo không thôi, mọi người gần gần tuổi nhau, lại là nam nữ phối hợp, làm việc cũng không oán thán, chút việc nhỏ sửa lại nhà kho, khoảng nửa ngày đã sửa xong hết.

Vừa tới hải đảo, bốn đứa nhỏ cái gì cũng thấy mới lạ. Mọi người tìm thấy Ba Đa Cát, báo cáo tình huống sửa sang, nộp danh sách vật phẩm lên xong, liền xin phân tổ đi ra ngoài làm quen hoàn cảnh.

Chỉ chờ Ba Đa Cát cho phép, Thạch Lỗi cùng Hàn Mai liền không chờ được nữa, rất nhanh liền chạy đi, Ngọc Diệu Âm cùng Điền Tráng đành phải lưu lại trông coi nhà kho, chờ hai người ra ngoài mới trở về thay ca.

Ở chỗ đóng trại nhẹ nhõm an tĩnh, đám người đi thám hiểm theo Từ Văn Thanh lại chỉ có thể nói là kinh sợ từng bước.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Từng Bước Kinh Tâm

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Đoạn đường đầu cũng có chút may mắn, tuy hơi thiếu thực vật, nhưng cũng không thấy dã thú. Dưới chân là đất đai khỏe mạnh, trong lòng có cảm giác an tâm, nhất là sau thời gian dài phiêu bạt trên biển như vậy.

Lúc đi sâu vào đảo, càng vào trong, thực vật càng nhiều, động vật cũng bắt đầu xuất hiện nhiều, chỉ là đất dưới chân càng ngày càng mềm.

Trong lòng mọi người dần cảm thấy hoảng hốt, dường như sắp gặp nguy hiểm, ngay lúc này, không biết là ai đột nhiên bị bắn bùn lên chân.

Theo một tiếng kêu, làn khói trắng trước mặt mọi người dần tan đi, cuối cùng là vang lên một tiếng thét, người nọ tuy đi giày nhưng không đeo tất, nước bùn dính vào chân lập tức xảy ra chuyện, thịt trên chân đã bị đốt thành một mảng to như ngón tay.

Từ Văn Thanh vội vàng lấy thuốc mỡ trong ngực ra, thoa lên chân, cũng băng bó đơn giản. Kế tiếp Từ Văn Thanh chỉ cho mọi người cấu tạo và tính chất đất, cố gắng tránh đi vào vùng đất mềm.

Tất cả mọi người càng thêm cảnh giác, từng khắc chú ý dưới chân, vừa rồi chỉ là một giọt nước bùn cũng dọa người như thế, nếu không chú ý đạp vào bãi bùn, hậu quả đúng là không tưởng.

Mọi người vừa đi được một đoạn trong đoàn lại có người kêu lên thất thanh.

Mọi người men theo tiếng kêu, phát hiện người kêu là một đứa bé gái không lớn lắm, trong lòng đang kinh bị, đã thấy đội trưởng Từ Văn Thanh cầm kiếm trên tay, chém qua hướng bé gái kia.

Trong lòng những người xung quanh đều có chút há hê, một kiếm này chém xuống khẳng định nó sẽ lăn đi gặp diêm vương, aiz, ai bảo nó không biết kiếm chế, kêu loạn chọc giận Từ Văn Thanh.

Sau đó toàn bộ thế giới yên tĩnh lại, mọi người than nhẹ trong lòng, tiểu cô nương vóc dáng cũng không tệ lắm, cứ chết như thế thật đáng tiếc.

Lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn của mọi người, tiểu cô nương vốn nằm trên mặt đất bỗng nhiên đứng dậy.

“Mẹ ơi, Quý!” Một nam đồng bị dọa, không lựa lời kêu lên, sau đó che miệng hoảng sợ nhìn Từ Văn Thanh.

Từ Văn Thanh cũng không nhìn nam đồng, mà đến gần xem tiểu cô nương, thò tay về phía tiểu cô nương.

Người chung quanh có loại xúc động muốn che mặt, nhìn đôi tay lớn đang vươn tới, động tác như cầm thú, trong lòng mọi người đều mắng to cầm thú, còn có một người đàn ông lớn tuổi tiếc hận không thôi, xúc động rống lên với Từ Văn Thanh: “Buông cô bé ra, để ta tới!”

Ai cũng không dám thở mạnh, trước mặt Từ Văn Thanh, ai mà dám! Đồng thời tất cả mọi người cũng không nỡ bỏ qua màn diễn này.

Lại khiến cho người ta mở rộng tầm mắt chính là, Từ Văn Thanh kéo một thứ máu chảy đầm đìa trên người tiểu cô nương xuống, lập tức ném xuống đất, mọi người nhìn theo tay Từ Văn Thanh, liền phát hiện một con nhện quỷ không còn nguyên vẹn.

Nhện quỷ, toàn thân không độc, hành động xuất quỷ nhập thần, săn những con mồi yếu hơn, thể lực yếu hơn nó. Lực công kích siêu mạnh, am hiểu nhất là tấn công ngực trái hút máu từ tim, nếu không nhanh chóng dùng dao kiếm chém chết, người bị hút máu sẽ lập tức hôn mê bất tỉnh, nhanh chóng thiếu máu mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ww.EbookFull.Net**.

Chương 15: Chết Chóc Tới Gần

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Nhện quý nhuyển thể sống ở nơi âm u, ẩm ướt, nhiệt độ tương đối cao, nơi đất liền bình thường không có, người bình thường cũng không biết đến.

Từ Văn Thanh là người có nhiều kinh nghiệm ra biển, từng tận mắt nhìn thấy nhện quý này tấn công đồng đội, lúc đó may mắn có trưởng lão thông tuệ đi cùng mới có thể tránh khỏi kiếp tai ương.

Vứt con nhện ra, Từ Văn Thanh để nữ đồng lớn nhất đắp thuốc cầm máu, cũng an bài cho người bị thương đi giữa mọi người, thuận tiện bảo vệ.

Mới đi được mấy dặm được, nguy hiểm liên tiếp rình rập, hai người nữa lại bất hạnh bị thương, thức ăn nước uống tìm được cũng không khả quan, những tin tức này khiến tâm trạng mọi người càng thêm trầm trọng, hành trình kế tiếp càng phải cẩn thận.

Tất cả đao kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, gặp những động vật hung bạo như nhện quý, thời gian chính là tính mạng.

Đề phòng chuẩn bị như thế vô cùng có ích, những người trong đội kế tiếp gặp liên tục ba con nhện quý, may mà lúc chưa bỏ nhào lên người đã bị chém chết.

Cây cối càng về sau càng um tùm, không khí nặng nề không giảm bớt chút nào, mọi người đều biết thực vật xanh càng nhiều thì càng gần nguồn nước, tìm được nguồn nước thì đồ ăn càng không thành vấn đề.

Khiến cho mọi người không cách nào giải thích được chính là đoạn đường kế tiếp lại không hề gặp tập kích gì, cứ thuận lợi đi tới bên dòng suối nhỏ.

Suối nước uốn lượn khúc chiết, trước không thấy đầu nguồn, sau không thấy điểm dừng. Nước suối chảy ào ào, rót vào tai mọi người như khúc nhạc êm tai của thiên nhiên.

Mọi người trong đội đổi mặt với tình cảnh này, toàn tâm buông lỏng, dường như tất cả các lỗ chân lông đều gào lên sung sướng!

Trước mặt là nước suối, chung quanh là cây xanh rờn bao phủ, xa xa là tầng tầng lớp lớp núi non, viễn cảnh đồ sộ, cảnh gần người vui, khiến cho người ta như sinh cảm giác xuân về hoa nở.

Đã đi qua con đường tràn ngập tâm lý chết chóc, mỗi người đều hết sức quý trọng chính mình, vì thế đánh giá rất cao cảnh sắc trước mặt, nếu đổi lại là tâm tính trước khi ra khơi, chỉ sợ cảnh sắc này đã chẳng có gì hấp dẫn.

Mọi người đứng lặng trong chốc lát, thưởng thức khung cảnh hoàn mỹ xong, mọi người liền lấy ấm nước nhỏ tùy thân tới suối lấy nước.

Lâm Đa Bảo vốn cũng định đi tới, nhưng lúc đang ngắm cảnh đột nhiên nhìn thấy một đóa hoa mạn châu sa(*) nở rộ cách đó không xa, giống ngọc điển lúc trước biến mất trong tay mình y như đúc, liền kéo Hà Kỳ Nguyên tới hái hoa.

(*) Hoa mạn châu sa:

s

Những người còn lại đều tới chỗ con suối lấy nước, ngay lúc mọi người đang định lên bờ, từ bốn phía trong bụi cỏ đột nhiên có một bầy cá sáu cổ(*) lao ra, hầu hết mọi người đều bị công kích bất ngờ, chết oan ức.

(*)Cá sáu cổ:

d

Vên vẹn chỉ có mấy người có võ công may mắn thoát được, nhưng cũng không tránh khỏi bị thương.

Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên nhờ xong gốc mạn châu sa kia liền đứng lên, vừa vận nhìn thấy một màn máu me như thế, sợ hãi quay đầu chạy như điên, sợ đám cá sáu cổ này truy kích.

Hai người dùng hết sức lực từ lúc bú sữa mẹ mà chạy như điên, cuối cùng chạy không nổi nữa mới dừng lại, toàn thân lạnh run!

Cái gì bần độc, cái gì mà nhện quý nhuyển thể, so với cá sáu cổ còn không xứng làm cái rắm, chẳng trách một đường kia không có bất kỳ nguy hiểm gì, còn có cái gì có thể đấu được với một bầy cá sáu cổ nguy hiểm chứ.

Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên đứng sợ run ở biên giới lãnh địa của bầy cá sáu cổ, đợi đồng đội trốn được khác chạy tới.

Chương 16: Thương Vong Thảm Thiệt

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Hai người chờ khoảng hai khắc, Từ Văn Thanh diu một đồng đội, cùng những thủy thủ khác khắp khiêng xuất hiện trước mắt Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên.

Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên tự giác tiếp lấy đồng đội bị thương từ tay Từ Văn Thanh, mọi người yên lặng trở về, xuất phát hai mươi lăm người, lúc về chỉ vền vẹn hơn năm người.

Lúc trở lại nơi hạ trại, Tề Văn Thanh lấy ra hai bầu nước, trong ba lô thủy thủ bị què chân hai bầu, trong tay đồng đội bị thương vẫn nắm chặt một bầu, tổng cộng năm bầu lại phải đổi lấy cái giá đắt là tính mạng của hai mươi đồng đội.

Từ Văn Thanh trầm mặc một lúc lâu, sau đó đi về phía lầu vãi, kể rõ tình huống với những tổ trưởng khác.

Theo được biết, tình huống của những tổ khác cũng không lạc uan hơn, rất nhiều tổ chỉ còn một hai người, có tổ còn chưa có ai trở về. Mà những tổ đã trở về so ra còn bết bát hơn tổ của Từ Văn Thanh, trong tổ Từ Văn Thanh còn mười người, một phần ba lúc đầu, mà những tổ còn lại thì tám người là nhiều nhất. Tổ ít nhất chỉ có ba người.

Thu hoạch không được bao nhiêu mà mất đi bao nhiêu tính mạng như vậy, đủ biết đảo này quả là nơi đại hung.

Thuyền trưởng Từ Trường Phát nghe xem tình hình xong, nhìn sắc trời chậm rãi đen dần bên ngoài, chỉ có thể an ủi tất cả những tổ trưởng: “Đảo này hung hiểm khó lường, xem ra không có cách nào thu thập tài nguyên, chúng ta tu tập mọi người về đủ, ngày mai về lại thuyền, các người cũng về nghỉ ngơi đi!”

Tất cả tổ trưởng mang theo bộ mặt nặng nề trở về, lại không ngờ đây chỉ mới gần bắt đầu.

Ban đêm, các tổ nhóm lửa, một bên nấu ăn, một bên vây lại sưởi ấm.

Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên kéo Ngọc Diệu Âm lại kể khổ, kể rại những chuyện khó mà tiếp nhận hôm nay, mong được nàng ai ủi.

Kết quả lại khiến hai người thất vọng, Ngọc Diệu Âm không những không an ủi hai người mà còn hỏi hoa mạn châu sa lúc này mang về.

Lâm Đa Bảo lúc này mới nhớ tới đóa mạn châu sa bên trong túi áo khoác mình, tranh thủ thời gian lấy ra gốc mạn châu sa lúc này hai người đào được, đóa hoa vẫn không có bất kỳ hư tổn nào, tươi đẹp ướt át.

Ngọc Diệu Âm nhìn đóa mạn châu sa, lâm vào trầm tư, bình thường hoa mạn châu sa nở nhiều ở nơi ẩm ướt, màu đỏ như máu, nở vào lúc trời gần cuối thu, mà đóa hoa này rõ ràng không phải là hoa mạn châu sa bình thường, hơn nữa bây giờ lại mới chỉ cuối xuân.

Hoa mạn châu sa chỉ có một loài, cũng chỉ có hai màu đỏ trắng, đây dường như là loài cao cấp, bình thường chỉ mọc ở bờ sông, bởi vì hương hoa có thể khiến người chết nhớ lại lúc còn sống, với tư cách là hoa tiếp đón linh hồn, cũng được gọi là hoa bi ngạn.

Trong lòng Ngọc Diệu Âm khê loạn, nếu như bông hoa trước mắt này là hoa bi ngạn, vậy biển đảo này là nơi nào? Đoàn người bọn họ rốt cục đã tới nơi nào?

Lâm Đa Bảo thấy Ngọc Diệu Âm nhìn bông hoa chăm chăm, không để ý đến mình, trong lòng hần buồn bực, chẳng lẽ hần không đẹp mắt bằng bông hoa, nghĩ tới đây lại không nhịn được cười, hần quả thật cũng không quá đẹp mắt!

Hà Kỳ Nguyên nhìn thấy Lâm Đa Bảo ngẩn người, một lát lại nhú mày, một lát lại cười cười, hần tranh thủ thời gian đưa tay lên sờ trán Lâm Đa Bảo, “Rất bình thường, không sốt mà, sao lại thành ra thế này?”

“Nói gì đấy, nói gì đấy hả!” Lâm Đa Bảo hung dữ trừng Hà Kỳ Nguyên.

“Ai vừa rồi mặt ngốc thì ta nói người đó!” Hà Kỳ Nguyên không hề yếu thế mà trả lời, tiểu tử, hỏ không phát uy, người liền xem ta là mèo bệnh hả!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Rời Xa Nguy Hiểm

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Lâm Đa Bảo hừ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác không để ý tới Hà Kỳ Nguyên, tiểu tử này, càng đáp lại hần càng hăng hái!

Hà Kỳ Nguyên thấy Lâm Đa Bảo không lên tiếng, cảm thấy nhàm chán cực kỳ, “Đa Bảo, người nói Ngọc Diệu Âm có ngốc không, nhìn lâu vậy cũng không ngừng đầu, chẳng qua chỉ là một đóa hoa thôi, hai an hem chúng ta tùy tiện cũng đi hái được một bó lớn, có gì hiếm có chứ.”

Lâm Đa Bảo nghe Hà Kỳ Nguyên khoác lác, cười cười, “Tùy tiện cũng có thể hái một bó lớn? Hà Kỳ Nguyên, người đi hái cho ta mấy bông nữa xem!”

“Ta không phải nói hai ta sao, mình ta sao làm được!” Hà Kỳ Nguyên da mặt dày nói, hơn nữa còn đá lông nheo một cái, kiểu người hiểu mà, lực sát thương lập tức dọa Lâm Đa Bảo sợ run.

Ngọc Diệu Âm ngừng đầu lên, “Lúc hai người các người đào gốc mạn châu sa này lên có cả đất không?”

“Hả, không có, lúc đào lên được đã không mang theo đất!” Lâm Đa Bảo cho rằng Ngọc Diệu Âm ghét bỏ hần quên không mang theo đất một bên về, đành tranh thủ thời gian giải thích. Lúc ấy chỉ muốn nhổ hoa, ai ngờ cây hoa vô cùng dẻo dai, gãy cũng không gãy, còn bật cả gốc.

Các người mau nhìn, bên kia là mới trở về sao?” Hà Kỳ Nguyên đứng dậy, chỉ vào mấy bóng xa xa nói.

Theo hướng chỉ của Hà Kỳ Nguyên, người đi đầu hình như là thuyền trưởng Từ Trường Phát, chẳng lẽ thuyền trưởng tự đi tìm sao?

“Các người ở đây chờ lộn xộn, ta đi xem!” Từ Văn Thanh ngăn Hà Kỳ Nguyên đang định đi tới, một mình đi về phía đội ngũ đang đi tới.

Thừa dịp mọi người phân tán lực chú ý, Ngọc Diệu Âm lặng lẽ nói với Lâm Đa Bảo: “Lâm Đa Bảo, ta ban ngày phát hiện một sơn động ẩn nấp. buổi tối chúng ta sang đó nghỉ ngơi đi, ở đây ta luôn có cảm giác nguy hiểm!”

Lâm Đa Bảo nghe xong gật đầu đồng ý, “Có gọi Hà Kỳ Nguyên không?”

“Tùy huynh, chỉ là dùng để người khác biết, chúng ta lập tức chuyển đi!” Cảm giác nguy hiểm trong lòng Ngọc Diệu Âm càng lúc càng dày đặc, vừa nói vừa lặng lẽ lui sang một bên.

Lâm Đa Bảo ghét tai Hà Kỳ Nguyên truyền đạt lời của Ngọc Diệu Âm.

Hà Kỳ Nguyên ảo não bản thân vừa rồi không thể đi xem nào nhiệt, bây giờ nghe tới một sơn động ẩn nấp, vô cùng hào hứng, hưng phấn nẹ gật đầu. Hai người rón rén theo sau Ngọc Diệu Âm tiến về sơn động.

Người cùng tổ thấy bọn họ đi cũng không hỏi nhiều, chỉ chú ý mấy bóng người mờ hồ phía xa, không phát hiện bóng ba người nhanh chóng đi xa.

Sơn động cách nơi hạ trại chỉ ven ven 100m, lúc Ngọc Diệu Âm đến sơn động liền thở ra một hơi, cảm giác lác lư ban ngày bây giờ đã giảm bớt, cảm giác an toàn, người ngoài rất khó phát hiện ở đây có một sơn động.

Diện tích trong động không lớn, chứa được nhiều nhất chỉ ba người, Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên rụt vai ngồi bên trong, Ngọc Diệu Âm thì đặt hông hoa xuống, nhìn từ trên xuống như thể hoa mọc lên ở đây, sau đó nâng ngà đầu, quan sát động tĩnh bên ngoài qua kẽ hở của đóa hoa.

Xem một lát không có động tĩnh gì, Ngọc Diệu Âm buồn bực trong lòng, nhưng vẫn chưa muốn lập tức ngừng đầu lên.

Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên vây quay Ngọc Diệu Âm mà ngủ, nàng lại tự mình tiếp tục xem xét, lúc mí trên và mí dưới bắt đầu đánh nhau, Ngọc Diệu Âm cảm giác như mình có thể là quá mệt rồi, xuất hiện ảo giác, từ trong không trung dường như có một đám mây đen bao lấy nơi hạ trại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Doanh Địa Thụ Tập

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Nàng chớp mắt một cái, vừa rồi một đám mây cũng không có, sao bây giờ lại xuất hiện mấy đám mây đen, chẳng lẽ mây moi này đặc thù?

Ngọc Diệu Âm nghi hoặc, đúng lúc này, một tiếng chim hót thê lương chói tai, một bầy chim, à không, bầy ác điều lao từ trên cao xuống, tập kích nơi hạ trại, tạo thành một tình cảnh hỗn loạn.

Mọi người đang mơ màng bị tập kích đột ngột, sợ đến choáng váng, đại đa số không kịp phản ứng, thậm chí còn thương vong. Cảnh tượng là thuần túy đơn phương bị tàn sát, toàn bộ quá trình không quá thời gian một nén nhang, từ lúc nghe tiếng chim kia đến khi bầy ác điều bỏ chạy, nháy mắt cũng không thấy bóng một con chim nào nữa.

Toàn bộ hư hại hoàn toàn, tàn binh nằm la liệt trên mặt đất, Ngọc Diệu Âm thà tin rằng tất cả chỉ là ảo giác của mình.

Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên cũng bị tiếng chim lúc đầu làm tỉnh, liếc mắt nhìn nhau, lại biết điều không mở miệng hỏi, chuyện gặp ban ngày đã khiến hai người hiểu rõ sự kinh khủng của đảo này, nguy hiểm không đâu là không có, không có chuyện gì là không thể xảy ra.

Ba người đối mặt với những chuyện này càng hiểu rõ thêm, nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, vô số chuyện lạ không thể tưởng tượng nổi, sinh vật cổ khủng bố, không đâu là không có nguy hiểm cùng cực, dưới tình huống ác liệt này, có thể tự bảo vệ mình là may lắm rồi, làm sao còn dám ra vẻ anh hùng mà lao ra kết cục nguy hiểm như vậy chính là tằm gungong!

Ngọc Diệu Âm cũng không ngây ngốc lâu, liền lùi về trong động, ra hiệu Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên tự mình xem. Hà Kỳ Nguyên trước nay vẫn thích xem nào nhiệt, đứng mũi chịu sào đi ra xem, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng nhìn nơi hạ trại thảm thiết như vậy, thân thể cũng không dừng được mà run lên.

Sau đó hần cúi đầu lùi vào, dán chặt vào thành động. Lâm Đa Bảo nhìn Ngọc Diệu Âm không hé một tiếng, lại nhìn Hà Kỳ Nguyên không hề có chút cảm giác an toàn nào, lòng trầm xuống, cho dù có chuẩn bị tâm lý thế nào, hần cũng không ngờ cảnh tượng mình thấy lại khủng khiếp như vậy.

Hần lui về động, cả người cũng lạnh run.

Ba người đều không ai đề nghị ra ngoài hỗ trợ, không phải là ích kỷ, mà là ban đêm còn dài, ai cũng không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Hướng chỉ nơi hạ trại nhiều máu như vậy, dễ hấp dẫn các loại sinh vật hung ác, đây chính là chuyện liên quan đến tính mạng.

Ba người đều ôm tâm sự riêng, im lặng trầm mặc, thần kinh Ngọc Diệu Âm căng như dây đàn, bây giờ trầm tĩnh lại liền cảm thấy mệt mỏi, kéo thảm che lên người rồi nằm xuống ngủ, căn bản cũng không có tâm tư nghĩ đến người khác đều đắp chăn bông ngủ.

Lâm Đa Bảo nhìn Ngọc Diệu Âm định đi ngủ, vội vàng lấy hết chăn bông trên người đắp cho Ngọc Diệu Âm, mà Hà Kỳ Nguyên cũng vội học theo hần, nhường chăn rồi cũng tựa lên người Lâm Đa Bảo ngủ.

Hà Kỳ Nguyên không dám ngủ say, sợ mình lúc ngủ ngáy to, khiến cả ba người đều lộ.

Lâm Đa Bảo một bên nhìn Ngọc Diệu Âm, một bên luyện công, Hà Kỳ Nguyên cũng học theo, bắt đầu luyện tập nội công tâm pháp tổ truyền nhà mình – Từ Tâm Kim Thể, tuy nhiên cũng chỉ là vô bổ, chưa từng phát huy tác dụng, cũng có thể nói, hần chưa bao giờ luyện thành một chút nào, cũng có thể là hần không hợp loại nội công tâm pháp này.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nhân Đô Bất Kiến(*)

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

(*)Nhân đô bất kiến có nghĩa là không gặp bất cứ ai, nhưng dịch ra không có câu nào đủ hay nên ta để nguyên.

Khiến Hà Kỳ Nguyên kinh ngạc chính là bí quyết luyện Từ Tâm Kim Thể trước nay hần chưa từng hiểu biết, nhưng lúc nguy cấp này lại có thể lĩnh ngộ, buông lỏng đan điền, khiến mình thuận lợi tu luyện Từ Tâm Kim Thể.

Đêm dài đằng đẵng cứ như thế yên lặng trôi qua. Mặt trời trước sau như một mọc lên từ phương đông. Lúc ánh nắng mặt trời chiếu vào động, đồng hồ sinh học của Ngọc Diệu Âm cũng vừa đến giờ tỉnh.

Nhìn hai người đang luyện công, Ngọc Diệu Âm không lên tiếng quấy rầy nhẹ chân bước ra cửa động.

Không nhìn thì không sao, nhìn thấy rồi nàng lại sợ hãi kêu lên một tiếng, nơi hạ trại tối qua thoáng cái như chừa từng xuất hiện, sạch sẽ không chút dấu

vết.

Ngọc Diệu Âm hoảng hốt, khẩn trương nhìn Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên. Không gian nhỏ như vậy còn bị nhìn chăm chăm, hai người tự nhiên cảm giác được mà ngừng tu luyện.

Hai người mở to mắt nhìn Ngọc Diệu Âm, Ngọc Diệu Âm đưa tay che miệng chặn tiếng nấc nghẹn, dùng ngón tay chỉ ra ngoài.

Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên thò đầu nhìn ra, nhìn về phía nơi hạ trại, lập tức chán nản vô lực ngồi xuống, bên ngoài không có bất cứ thứ gì, ngay cả miếng vải lều rách cũng không thấy, khẳng định không phải là mọi người đã rút về thuyền.

Tình huống thương vong lúc tối rất rõ ràng, sao có thể thu dọn nơi này không dư chút rác rưởi, huống chi nếu muốn đi, họ căn bản sẽ không sửa sang lại, dù sao cũng là nơi chỉ ở một lần.

Là thứ gì có thể khiến cho tất cả biến mất sạch sẽ, ba người ta nhìn người, người nhìn ta, cả buổi không nói nổi một câu.

Ngọc Diệu Âm lập tức nghĩ đến thuyền lớn, ba người không biết có khả năng trốn tới thuyền lớn hay không, nếu đồng bè trúc không bị phá hư, vậy hẳn không có vấn đề gì.

Đang lúc Ngọc Diệu Âm định ra ngoài xem bè trúc còn đó hay không, trong não đột nhiên có một giọng nói nhắc nhở: “Bây giờ vẫn chưa thể ra ngoài, phải đợi đến giữa trưa lúc mặt trời lên cao.

Tuy rằng Ngọc Diệu Âm rất bất mãn việc có gì đó trong người mình, nhưng nàng có thể tìm được son động này cũng nhờ tiếng nói nhắc nhở kia, ba người mới có thể giữ được tính mạng, có lẽ nó tạm thời sẽ không hại bọn họ.

Ngọc Diệu Âm nói lại với hai người kia, hai người có thể nhờ nàng mà thoát được một kiếp, đương nhiên bội phục Ngọc Diệu Âm sát đất, tình huống trước mắt không biết làm thế nào cho phải, vì thế nghe theo đề nghị của Ngọc Diệu Âm.

Thời gian chờ đợi vô cùng buồn chán, nhất là khi mọi người cơ bản không dám tùy tiện lộn xộn, đại tiểu tiện gì cũng nhịn, càng đừng nói đến ăn uống gì, chẳng ai lại vì những chuyện này mà vứt bỏ tính mạng của mình.

Thời gian trôi qua mỗi phút trong giày vò, mãi đến khi mặt trời đứng bóng, Ngọc Diệu Âm cảm bông mạn châu sa, ra hiệu hai người đi theo mình, bởi vì trong lúc đang chờ đợi, trong đầu nàng đột nhiên hiện ra một con đường, chuyện này đối với Ngọc Diệu Âm quả đúng như là hạn gặp mưa rào.

Ngọc Diệu Âm đối chiếu với tình huống trên bãi cát, sau đó thuận lợi chạy theo con đường nhỏ kia tới một bờ biển khác, nơi này vốn sát bên nơi mà bọn họ tiến vào đảo, chẳng hiểu sao lúc đầu lại không hề phát hiện.

Khiến cho ba người mừng như điên chính là có một thuyền mã đầu mộc ở đó, ba người nhanh chóng nhảy lên, dùng hết sức đẩy thuyền ra, đầu thuyền cũng không làm động sóng, tốc độ vừa đủ, che chắn hơi thở cả ba người, từ xa nhìn lại chỉ như một con thuyền vô chủ trôi dạt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đi Con Đường Nào

Chuyển ngữ ♥ Ngọc Linh

Beta ♥ Nhã Vy

Ngọc Diệu Âm gật gật đầu hiểu ý, lập tức đứng dậy, tuy rằng thuyền thuyền mã đầu mộc cũng đủ lớn cho ba người, nhưng vẫn quá nhỏ với một đồng đồ hỗn tạp chông chát trước mắt.

Sau khi cân nhắc, được chọn ra đầu tiên chính là thịt phơi khô, thứ này khi đói có thể dùng để ăn dần bụng. Tiếp theo là gạo, có thể đem hầm thành cháo loãng làm nước uống khi cần thiết. Sau đó là than đá, bếp lò và những dụng cụ làm bếp được chọn theo độ tinh xảo của từng món...

“Phòng của thuyền trưởng lại có nhiều đồ tốt vậy sao!” Lâm Đa Bảo mang theo một đồng đồ đặc xuất hiện trước mặt hai người họ.

Hà Kỳ Nguyên vội vàng lấy đồng đồ đặc trên người Lâm Đa Bảo, “Thứ gì tốt?”

“Ha ha, thứ tốt nhất chính là đồ lọc nước này, ta mới dùng nước biển thí nghiệm, vậy mà lại có thể tạo ra nước ngọt, cứ như vậy chúng ta sẽ không lo lắng không có nước uống! Còn có rất nhiều thứ chưa kịp nhìn kỹ, những vật thuyền trưởng cất giữ nhất định là vật phi phàm, chúng ta trước hết hãy dọn sạch mương đến thuyền mã đầu mộc đi!”

“Được!” Hà Kì Nguyên cao hứng đem một đồng đồ vật linh tinh lên thuyền mã đầu mộc.

Ngọc Diệu Âm quay về thuyền mã đầu mộc sửa sang lại kho hàng, nhanh chóng cùng Hà Kì Nguyên và Lâm Đa Bảo ra sức khuan vác những đồ đạc mang về thuyền. Cho đến khi thân thuyền gần như ngập trong nước mới dừng lại.

Trong lúc thu xếp đồ đạc, Ngọc Diệu Âm lấp bắp kinh hãi, không ngờ lại có thể có nhiều bảo bối thật sự hữu ích đến như vậy. Hơn nữa lại đủ thể loại phong phú đa dạng, cái gì cần thiết đều có đủ, đồ trang sức, châu báu, ngọc thạch, linh dược (thần dược), sách quý dạy cầm kì thi họa, biểu diễn võ thuật....

Thứ Ngọc Diệu Âm thích nhất chính là mai rùa được càn dạp mình châu, vừa có thể làm giường ngủ, lại vừa có thể làm ghế bập bênh, còn có thể làm thuyền cứu hộ, có thể nói là rất nhiều công dụng. Ngay lúc đó, Ngọc Diệu Âm không hề nghĩ tới rằng chiếc mai rùa này sẽ làm bạn đồng hành cùng nàng qua nhiều năm tháng.

Cuối cùng Lâm Đa Bảo và Hà Kì Nguyên tỏ vẻ luyến tiếc như đã bỏ lại nhiều thứ, nhưng rõ ràng một chiếc thuyền đi biển lại bị hai người bọn họ biến thành thuyền bắt cá chuyên dụng, ngay cả chiếc xích sắt đằng sau thuyền cũng bị sử dụng, chỉ có ngoài mặt là giả vờ luyến tiếc. Loại thuyền này có thể bắn ra những mũi tên dài bén nhọn để công kích thuyền quân địch.

Thuyền toàn thân chế tác tinh xảo bằng sắt chắc chắn, trên đỉnh có một cái cửa nhỏ, đóng chặt là có thể đi sâu vào lòng biển hơn trăm mét khi cần thiết và để bảo toàn tính mạng.

Trong khi ba người kiểm lại những món đồ đã thu nhặt, mặt trời đã vòng qua sau núi, chút nắng chiều còn sót lại phủ lên trên thuyền mã đầu mộc, tạo thành một cảnh sắc đẹp như mơ.

Ngọc Diệu Âm nhận được mệnh lệnh trong đầu, không một chút chậm trễ lập tức chỉ huy Lâm Đa Bảo và Hà Kì Nguyên lấy vận tốc 20 hải lý thuận hướng gió mà đi.

Hai người bây giờ đã hoàn toàn coi Ngọc Diệu Âm là Thiên Lô sai đâu đánh đó, dù sao thuyền rộng 600 người mà chỉ có hai huynh đệ và Ngọc Diệu Âm sống thì cũng tự nhiên coi Ngọc Diệu Âm là thánh đồng, trong truyền thuyết còn có thể chuyển thể thành linh đồng. Thuyền mã đầu mộc được trang bị hết sức tiên tiến, chỉ cần một người điều khiển là đủ.

Ngọc Diệu Âm đã trải qua hai đời người, gặp rất nhiều chuyện, là người có kinh nghiệm đối nhân xử thế nhưng vẫn không nghĩ thông được. Ngủ trong mai rùa có lẽ so với chỗ đã sắp xếp thoải mái hơn nhiều, ha ha, nói đây là căn nhà nhỏ bé cũng không sai, Ngọc Diệu Âm chấn chỉnh lại tinh thần, nghĩ.

Thuyền mã đầu mộc vẫn thuận buồm xuôi gió mà đi, Lâm Đa Bảo và Hà Kì Nguyên thao tác thành thạo, mỗi người tự canh giờ thay phiên nhau lái.

Hà Kì Nguyên mà làm việc thì khắp nơi trong phòng đều là đồ ăn, vậy mà hai ngày nay chỉ có chút đồ ăn nhét răng, cảm thấy rất khó chịu, bây giờ thức ăn lại có nhiều, sao có thể bực bội chính mình.

Hà Kì Nguyên lý tưởng rất đơn thuần, Na Phan Tử cũng muốn làm ma no. Giờ đây, Hà Kì Nguyên bất luận nghỉ ngơi hay làm việc đều cảm thấy thực sung sướng, cơ bản thuộc chủng loại ăn ngủ, ngủ ăn đều theo trật tự nhịp nhàng, làm sao mà có thể không ăn nhiều được.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Trôi Dạt Về Phía Đông

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Lâm Đa Bảo tuy rằng muốn nhiều thứ hơn Hà Kỳ Nguyên, nhưng cho dù bản thân có muốn thì bây giờ vẫn là ở trên đại dương, còn có thể muốn làm gì được, vì thế học tập Hà Kỳ Nguyên, cái gì cũng không muốn, nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ.

Ngọc Diệu Âm nhìn thấy thái độ của hai người này thì lắc đầu không thôi, tiêu chuẩn của kẻ tham ăn mà! Chỉ là bản thân hình như cũng ngủ một ngày một đêm, sao còn không biết xấu hổ mà cười nhạo hai kẻ kia là đồ tham ăn.

Nhưng bị hai người chọc cười, tâm tình của Ngọc Diệu Âm cũng ổn định lại, thuyền đã đi lâu như vậy, có lẽ đã cách đảo kia rất xa, dưới tình huống thuận gió này, có thể còn đi xa gấp đôi vốn dĩ không chừng.

Bóng dáng đảo kia đã biến mất trong tầm mắt, ba người thuận gió mà đi, lúc đầu Ngọc Diệu Âm còn lo lắng hướng gió có vấn đề, bây giờ hướng gió cố định hướng đông cũng khiến Ngọc Diệu Âm hoàn toàn yên tâm. Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên cũng có ánh mắt lựa chọn khá tốt, ví dụ như hướng gió, ví dụ như la bàn các loại vô cùng thực dụng.

Ngọc Diệu Âm nhân lúc nhàn hạ muốn câu thông thứ trên thân thể mình, nhưng lại không được, không thể kết nối, từ khi vật kia muốn mình chạy theo hướng gió xong liền biến mất không để lại chút tâm hơi.

Trên thuyền không gian có hạn, thời gian có chút nhàm chán, Ngọc Diệu Âm ngoại trừ đọc sách lại là tu luyện. “Dục nữ tâm kinh” khó đạt hiệu quả khi tu dưỡng một mình, nhưng Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên lại đang ngủ, nàng cũng lười mở miệng.

Ngọc Diệu Âm không có ý mở miệng, Lâm Đa Bảo cũng vô cùng phiền muộn.

Vốn quan hệ của hai người tiến triển cực nhanh, đã chạm đã ôm rồi, kết quả gặp nạn thế này, quan hệ của hai người lại quay về khởi điểm, chính thức vất vả hơn một năm, lại uay về như khởi đầu!

Thật vất vả mới hạ quyết tâm đi trò chuyện với Ngọc Diệu Âm, kết quả là nàng không tu luyện thì cũng đọc sách, đáng ngồi ngay ngắn khi thể, chỉ kém ghi bốn chữ to “xin chớ quấy rầy” sau gáy, Lâm Đa Bảo không dám rui ro, vụng trộm tới gần vài lần rồi lại xám xịt đi ra.

Ngọc Diệu Âm luyện công không thuận, Lâm Đa Bảo cũng thế, hẳn thỉnh thoảng sẽ tự giác tu luyện, chỉ là không có cảm giác mỹ diệu như lúc tu luyện với Ngọc Diệu Âm. Xem ra mấu chốt không phải là làm gì, mà là làm với ai.

Hà Kỳ Nguyên tiếp tục tích cực ăn ngủ, sau rồi cũng chán. Nhìn Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo đều luyện công, nghĩ tới Tử tâm kim thể có tiến triển, cũng bắt đầu chu tâm luyện tập, lại không hề có cảm giác nữa!

Hà Kỳ Nguyên ảo não không thôi, đột nhiên nhớ ra đám bí tịch võ công vơ vét trên thuyền kia, nếu không tìm một bộ nội công tâm pháp luyện đi, tử tâm kim thể này căn bản không phải để người luyện mà.

Nghĩ là làm, Hà Kỳ Nguyên vào kho hàng chuyển rương bí tịch võ công kia ra.

Vận khí của Hà Kỳ Nguyên không phải tốt bình thường, lại tìm được một cuốn nội tâm công pháp cùng loại với tử tâm kim thể, nhìn từ đầu tới đuôi, rốt cuộc cũng hiểu vì sao hẳn lại khó luyện như thế, bởi vì tử tâm kim thể hẳn luyện là trung cấp, hẳn sơ cấp còn chưa luyện, sao có thể luyện được trung cấp chứ.

Hà Kỳ Nguyên hiểu ra liền kích động tu luyện Tử tâm kim thể sơ cấp!

Ngọc Diệu Âm thấy vậy mới nhớ tới rương bí tịch võ công quý giá này, Hà Kỳ Nguyên cất đi rồi, Ngọc Diệu Âm lại lấy ra xem xét lần nữa, tìm cho mình một ít cuốn tu luyện, đương nhiên cũng giúp Lâm Đa Bảo tìm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Có Người Leo Giường

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Tuy Lâm Đa Bảo là vị hôn phu trên danh nghĩa của Ngọc Diệu Âm, nhưng Ngọc Diệu Âm này không phải là Ngọc Diệu Âm kia, sao có thể tiếp nhận. Hơn nữa bây giờ hai người đều không ở trong gia tộc, không có ai ép buộc, song phương có thể nói là đều tự do, nam chưa cưới, nữ chưa gả.

Ngọc Diệu Âm lập tức cười tự giễu, hiện giờ thân thể này chỉ mới mười tuổi, còn cách tuổi 16 trưởng thành sớm lắm, cân nhắc những chuyện này cũng quá hài hước rồi. Nàng thích thú vớt những suy nghĩ kia ra sau đầu, dụng tâm chọn nội tâm công pháp.

Những thứ Ngọc Diệu Âm chọn ra đều là những cuốn vô cùng tốt, cho dù là bất cứ bộ pháp nào cũng đều hòa hợp, phụ trợ cho bản thân tu luyện, chú trọng luyện tốt sẽ nhanh chóng có thể đá thông hết kinh mạch.

Ngọc Diệu Âm cảm cuốn mà nam tử có thể dùng đến tìm Lâm Đa Bảo Đang lái thuyền.

“Lâm Đa Bảo, Hà Kỳ Nguyên lôi hòm bí tịch võ công ra, hai chúng ta đều có cuốn thích hợp, ta thuận tiện giúp huynh chọn lấy mấy cuốn có thể thích hợp với huynh, huynh nhìn xem! Nếu không thích hợp có thể quay lại rương bí tịch nhìn xem!”

“Đề ta xem, ai da, nhiều cuốn thế này, Âm Nhi, muội đề nghị cho ta đi!” Lâm Đa Bảo thấy Ngọc Diệu Âm tới gặp mình, trong lòng cảm động không thôi, ai, vợ mình vẫn là đau lòng mình.

Nếu Ngọc Diệu Âm biết rõ Lâm Đa Bảo đang nghĩ gì, đánh chết nàng cũng sẽ không tốt bụng đưa bí tịch võ công tới.

“Ta cảm thấy cuốn này khá thích hợp, đã có chủ tu nội công tâm pháp của huynh, hẳn sẽ dễ luyện hơn, đây vốn là kiểu phụ trợ, sẽ không có xung đột với nội công huynh đang tu luyện!”

“Vậy lấy cuốn này, Âm Nhi, phiền muội nhét vào ngực giúp ta với, lúc ta nghỉ ngơi sẽ luyện thật tốt!” Lâm Đa Bảo toét miệng cười với Ngọc Diệu Âm, trong lòng cũng vô cùng chờ mong nhìn nàng.

Ngọc Diệu Âm bị nhìn đến ngượng, vốn định trực tiếp ném qua một bên, kết quả nhìn thấy khắp nơi đều bản, chỉ đành dẫu môi, không cam tâm tình nguyện nhét sách vào ngực Lâm Đa Bảo, sau đó không thèm quay đầu mà đi ra.

Lâm Đa Bảo vui sướng, ha ha, muốn về sau dụ nàng tới chỗ nào rộng rãi tu luyện, tâm tình cũng sung sướng, tu luyện thật là tốt.

Nửa đêm hôm đó, Lâm Đa Bảo đổi ca chạy đến trước giường mai rùa của Ngọc Diệu Âm, khuôn mặt nàng vì ngủ say mà hơi hồng hồng, Lâm Đa Bảo không dám lay nàng tỉnh, đành lặng lẽ kéo một góc chăn che lên người mình, thỏa mãn nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Kỳ thật Ngọc Diệu Âm đã sớm tỉnh lúc Lâm Đa Bảo bò lên bên cạnh, nhưng nàng cũng không mở to mắt, Lâm Đa Bảo cẩn thận từng li từng tí nằm bên mép giường, nàng cũng cảm giác được, bản thân đang tự hỏi làm thế nào cho tốt, kết quả chưa được bao lâu, Lâm Đa Bảo đã ngủ say!

Ngọc Diệu Âm mở mắt quan sát người trước mắt, vuốt ve cái trán, tên không bằng cảm thú này!

Đương nhiên, Lâm Đa Bảo ngốc nghếch trong lúc ngủ sẽ tự giác hướng tới nơi ấm áp là Ngọc Diệu Âm, vì thế mỗi sáng tỉnh dậy, Ngọc Diệu Âm đều phát hiện mình đang bị Lâm Đa Bảo ôm vào ngực.

Lâm Đa Bảo làm bộ đáng thương, “Đừng đuổi ta đi, ta ngủ một mình không được, ta ngủ đây lại không biết vì sao cứ hướng về muội! Nếu muội không thoải mái, vậy trực tiếp đá ta qua bên cạnh đi!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Biên Giới Đại Lục

Chuyện ngữ ♥ Nhã Vy

Đối mặt với Lâm Đa Bảo như thế, Ngọc Diệu Âm còn có thể nói gì, nàng lại vụng trộm nhờ Lâm Đa Bảo mà tu luyện “dục nữ tâm kinh”, vì thế người nào đó lại thành công bò lên giường, nằm cạnh Ngọc Diệu Âm.

Mọi người cứ cãi qua cãi lại cho qua thời gian, bấm tay tính ra, bọn họ cũng đã lênh đênh trên biển 49 ngày.

Các loại tiếp tế trên thuyền mã đầu mộc vô cùng sung túc, ba người trải qua quãng thời gian thoải mái, tu luyện đều tiến triển nhảy vọt, không chỉ vì thời gian ba người tu luyện nhiều, một mực kiên trì tu luyện, bí tịch võ công tốt, chủ yếu vẫn là nhờ sự giúp đỡ của linh đan diệu dược, ba người chọn lấy linh đan thích hợp trên thuyền ăn, bởi vậy tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh.

Ngay vào sáng ngày 49, trời vừa tờ mờ sáng, Hà Kỳ Nguyên đang lái thuyền bỗng nhiên rống to, Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo hoảng sợ, lập tức chạy tới chỗ Hà Kỳ Nguyên.

Hà Kỳ Nguyên ngẩng đầu nhìn hai người quần áo không chỉnh tề, vô duyên nói: “Ha ha, ta hơi kích động, nhưng phía đường chân trời hình như có bóng lục địa, cũng không biết là lục địa hay là đảo?”

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo nhìn theo, bây giờ cách còn xa, chỉ có thể nhìn bóng dáng mơ hồ, căn bản là không thể phân biệt đấy là lục địa hay là đảo.

“Bất kể là lục địa hay đảo, chúng ta tới gần cẩn thận quan sát, nếu có nguy hiểm chúng ta sẽ không lên bờ!” Ngọc Diệu Âm nhìn hình ảnh lục địa mơ hồ kia, nói.

“Từ khoảng cách này, ít nhất tới nay chúng ta mới có thể tới đấy, vừa dễ dàng không gây chú ý vừa có thể quan sát nhiều chút!” Lâm Đa Bảo nói tiếp/

Tất cả mọi người đều trải qua một lần, tuy nói khó tránh sẽ hơi thần hồn nát thần tính, nhưng tất thấy vẫn phải cẩn thận. Hơn nữa từ sau khi ba người bắt đầu tu luyện, cảm giác cũng không giống trước kia, đi trên đất bằng cũng như đi trên không khí.

Thảo luận xong, ba người nhất trí giữ nguyên tốc độ, nếu tới gần mà trời vẫn còn sớm thì chờ đến tối, nếu tới gần mà trời tối thì tăng tốc, tuy nói ban đêm không chắc sẽ nhìn được bao nhiêu, nhưng ít ra còn an toàn hơn trực tiếp lên bờ.

Đã muốn lên lục địa thì không dễ gì mang theo những thứ quý giá trên thuyền mà phải cất kỹ, kỹ thật trong lòng Ngọc Diệu Âm có chút sốt ruột. Trước mắt ba người đều không tính là người lớn, gặp cướp nói không chừng còn dễ mà bị giết người cướp của.

Ngọc Diệu Âm bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ run, trong đầu lại truyền tới giọng nói đã lâu không nghe, “A, cuối cùng các ngươi cũng tới biên giới đại lục, ngươi đi theo hướng ta chỉ, đeo nhẫn trữ vật, như vậy có thể mang đồ trên thuyền đi. Bằng không cứ đứng ở cảng như vậy, bằng vào mấy người các ngươi hẳn sẽ không tới, nơi đây mạnh được yếu thua, mạng người như rom rác.”

“Chẳng lẽ không ai quản, không có luật pháp sao?” Ngọc Diệu Âm không nhịn được mở miệng hỏi.

“Luật pháp, ở nơi rách rưới này? Nếu không phải các ngươi ngay cả thân phận chính thức cũng không có, ta cũng sẽ không chỉ các ngươi tới đây, các ngươi ngây ngốc ở đây mười năm, lúc có được thân phận chính thức rồi, các ngươi mới có thể tiến vào Tiên Duyên đại lục, Tiên Duyên đại lục so với những đại lục khác đều nhiều quy tắc hơn.”

“Đừng không tin, nếu không có chỉ dẫn của ta, các ngươi đừng nói đến Tiên Duyên đại lục, ngay cả biên giới đại lục cũng sẽ không có phép sự hiện hữu của các ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đả Thông Thần Hồn

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

“Thật xin lỗi, chúng ta liên hệ với nhau lâu như vậy rồi, xin hỏi ngài là...” Ngọc Diệu Âm bỗng nhiên ý thức được dường như mình vẫn còn chưa hề biết thứ vẫn đang nói chuyện với mình trong đầu là gì.

“Ta... Ha ha, ta có thể nói cho ngươi biết ta tên Tra Minh, bây giờ chỉ tồn tại dưới thể linh hồn, hơn nữa là một phần linh hồn, vừa vận ngươi trọng sinh vào thân thể này, linh hồn không quá vững chắc, vì thế ta nhập vào.

Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, ta không có hứng thú với thân thể của ngươi, chỉ là mượn một chút vị trí trong đầu ngươi để tạm bỏ một chút thôi, hướng chỉ đây là cơ duyên lớn của ngươi, xuất nhập của ta có thể giúp ngươi mở Thiên nhãn.

Gặp được nhau đều là duyên phận, ta có thể giúp các ngươi, các ngươi cũng phải trợ giúp ta!

Nếu không các ngươi ở hoang đảo đầy dã thú kia cũng không thể sinh tồn, càng đừng nói đến Biên giới đại lục này! Đương nhiên về sau có khả năng ta sẽ cần sự trợ giúp của các ngươi, chỉ là không biết các ngươi có thể phát triển tới một bước kia không.”

Ngọc Diệu Âm cảm thấy hơi lạ, “Chẳng lẽ chúng ta nếu không thể phát triển tới mức kia thì ngươi sẽ không tìm chúng ta hỗ trợ?”

“Ngươi hiểu lầm rồi, nếu ta cho các ngươi thời gian đầy đủ, các ngươi lại không thể phát triển tới bước kia, vậy ta chỉ có thể rời khỏi các ngươi, nếu không có ta trợ giúp, các ngươi nghĩ các ngươi có thể sinh tồn trên biên giới đại lục này mấy ngày?”

Ngọc Diệu Âm nghe xong có chút ưỡn oai, “Tra Minh tiền bối, chúng ta không thể trở lại Tàn triều, trở lại có hương của chúng ta sao?”

“Ha ha, đây chính là chuyện cười buồn cười nhất ta từng nghe, ngươi cũng biết đây là nơi nào? Đây là biên giới đại lục, hoàn toàn không giống với những nơi ngươi từng đến, các ngươi làm sao có thể trở lại chứ?”

“Không giống sao, có ý gì?” Ngọc Diệu Âm cảnh giác hỏi điều mình khó lý giải.

“Được rồi, ta nói thế này cho ngươi dễ hiểu, chỗ các ngươi cho rằng thần tiên ở trên trời đúng không?”

“Đúng vậy!” Ngọc Diệu Âm cảm thấy kỳ quái, đây không phải là điều bình thường sao.

“Vậy ngươi có thể lên trời không?”

“Không thể, ta cũng không phải thần tiên, chỉ là một phạm nhân, sao có thể lên trời chứ!”

“Đúng, biên giới đại lục này so ra còn cách bầu trời mà thần tiên ở rất xa rất xa, như vậy ngươi có hiểu không?”

“A, ta hiểu, nhưng tại sao ta lại tới được nơi xa xôi như vậy?”

“Đây là chuyện xảy ra trước khi ngươi gặp ta, ta không thể giải thích với ngươi! Chẳng lẽ ngươi không biết?”

Ngọc Diệu Âm bỗng nghĩ tới đầu cá kia, có lẽ đó là một con cá thần, cái đuôi vừa hất lên đã vung bọn họ tới nơi xa như vậy, nơi còn xa hơn cả bầu trời, mình làm sao có thể trở lại, bỗng nhiên nghĩ lại.

“Tra Minh tiên bối, sao ngài lại biết nhiều như vậy, chẳng lẽ ngài từng qua nơi này?”

“Ừ, tu luyện đến độ cao nhất định quả thật có thể đi tới những nơi thế này, đối với ta trước kia mà nói thì quá dễ dàng. Đối với ngươi mà nói, nếu ngươi có thể đạt tới liệt kê những cao thủ đứng đầu tiên duyên đại lục, ngươi sẽ có thể thực hiện giấc mộng của ngươi!”

Tra Minh châm chọc dừng từ, để lại cho Ngọc Diệu Âm động lực và không gian tưởng tượng.

Đương nhiên, lời Tra Minh nói có cũng như không, cao thủ đứng đầu biên giới đại lục, chỉ là nguy hiểm quá lớn, hơn nữa chuyện cần bọn họ hỗ trợ nhất định phải tới Tiên Duyên đại lục, huống chi đạt tới mức cao thủ đứng đầu Tiên Duyên đại lục, có thể đạp phá hư không, vượt qua tất cả, còn có thể phi thẳng thành tiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đồng Bọn Nghi Hoặc

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Tuy rằng Ngọc Diệu Âm bán tín bán nghi với những gì Tra Minh nói, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Tra Minh tiên bối cần bọn họ tới Tiên Duyên đại lục, bây giờ ở biên giới đại lục này mười năm hẳn là an toàn, nghĩ thông suốt rồi, trong lòng Ngọc Diệu Âm cũng trở nên dễ dàng hơn.

So với Ngọc Diệu Âm nhẹ nhõm vui sướng, Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên lại vô cùng lo lắng, địa lục phía trước không biết là dạng gì, lúc này không có tiên bối kinh nghiệm phong phú để dựa vào nữa.

Lâm Đa Bảo thấy Hà Kỳ Nguyên cũng ưu thương như mình, đột nhiên nghĩ đến Ngọc Diệu Âm, nghĩ đến cô vợ nhỏ của mình, nếu mình và Hà Kỳ Nguyên còn cảm thấy hoang mang, vậy Âm Nhi chắc chắn cũng không hơn, không được, mình phải giữ vững tinh thần, vì Âm Nhi xây dựng một bầu trời riêng.

“Được, Hà Kỳ Nguyên, đừng như oán phụ đau khổ như thế, chúng ta chỉ cần can đảm cẩn thận không để chuyện gì xảy ra, dù sau hai chúng ta đều bốn ba nhiều rồi, bảo vệ tính mạng cũng không khó.”

Hà Kỳ Nguyên nhìn Lâm Đa Bảo ưỡn ngực, nhẹ gật đầu, mình là nam tử hán lợi hại nhất trong ba người, thế này quả thực không tốt, hẳn nặn ra một nụ cười khó coi với Lâm Đa Bảo, sau đó quay đầu chuyên chú lái thuyền.

Lâm Đa Bảo thấy Hà Kỳ Nguyên nghĩ thông suốt liền không nói gì thêm, quay người đi về phía buồng nhỏ trên tàu.

“Âm nhi, muội đây là...” Lâm Đa Bảo nhìn thấy Ngọc Diệu Âm một bên thu xếp đồ đạc trên tàu, một bên ngâm nga hát lại càng hoảng sợ, sao Ngọc Diệu Âm lại khác thường như vậy, chẳng lẽ kinh hãi quá mức.

“A, Lâm Đa Bảo, lát nữa huynh và Hà Kỳ Nguyên làm theo lời muội, trước tiên chúng ta tìm nhẫn trữ vật, tìm được rồi thì cất những thứ này vào mang theo người, về sau không lo đói bụng.”

Ngọc Diệu Âm nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Lâm Đa Bảo đứng đó nhìn mình, liền cảm thấy vui vẻ, đúng là đồ ngốc mà!

“Nhẫn trữ vật? Đó là cái gì, sao có thể để hết những thứ trên này vào.” Lâm Đa Bảo sờ đầu, chẳng lẽ mình nghe nhầm.

Ngọc Diệu Âm nhéo vai Lâm Đa Bảo, tạo thành vết máu đọng. “Muội cũng không biết hình dung như thế nào, nhưng là thứ có thể cất đồ trên cả hai thuyền.”

Lâm Đa Bảo cảm thấy cả vai mơ hồ đau, ồ, là thật, không phải mơ, không phải ảo giác.

“Vậy được, muội nói thế nào chúng ta liền làm như thế!” Lâm Đa Bảo thật sự có chút mơ hồ, thấy Ngọc Diệu Âm nhìn mình chăm chăm, tranh thủ thời gian cho nàng thấy quyết tâm của mình!

Rõ ràng Ngọc Diệu Âm mới mười tuổi, nhưng không biết tại sao, lúc này nàng liếc xéo mình, bản thân lại cảm thấy cơ thể như xóp hẳn ra, trong lòng hiện ra bốn chữ “phong tình vạn chủng”, cô vợ nhỏ của hắn lớn lên khẳng định sẽ rất mê người, Lâm Đa Bảo si ngốc nghĩ.

Sau đó hắn nhìn thấy Ngọc Diệu Âm chú tâm sắp xếp đồ đạc, bỏ qua sự hiện hữu của hắn, lúc này mới nghĩ đến chuyện lúc này hắn đã đáp ứng, tranh thủ thời gian đi làm.

Hà Kỳ Nguyên nghe Lâm Đa Bảo nói xong cũng sững sờ, “Lâm Đa Bảo, người nói xem sao Ngọc Diệu Âm lại lợi hại như thế, dường như cái gì cũng biết, không phải yêu tinh biến thành chứ.”

“Tên mập này, người nói thế ta liền tức giận đấy!” Lâm Đa Bảo tức giận với Hà Kỳ Nguyên, nhìn không được mà dùng biệt danh kích thích hắn.

Hà Kỳ Nguyên từ nhỏ đến lớn đều rất tham ăn, chỉ cho phép người khác nói hắn lớn lên khỏe mạnh như trâu. Ủ, trâu có bốn dạ dày, cái bụng rất lớn! Nhưng hắn vô cùng kị người khác gọi hắn là tên mập, thực tế những người dám gọi hắn là tên mập đều bị hắn xông lên đánh cho tê người, không biết đã đánh qua bao nhiêu người.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nhập Cư Trái Phép Lên Bờ

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Nhưng hiện tại Hà Kỳ Nguyên rõ ràng nói Ngọc Diệu Âm như thế, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Hà Kỳ Nguyên nhìn bộ dạng Lâm Đa Bảo nổi giận, lập tức biết rõ bản thân nói sai, cũng chẳng so đo với Lâm Đa Bảo, dù sao ở đây cũng không có ai khác nghe được.

“Đừng, người nói thế nào thì ta biết như thế là được rồi!”

Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên cãi nhau như vậy, thời gian trôi qua cũng đặc biệt nhanh.

Lúc chạng vạng tối đã có thể thấy đại lục rõ ràng phía trước, không phải là đảo mà là Đại lục. Phát hiện này khiến cho Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên vô cùng vui mừng. Đường ven biển của đại lục lớn hơn đảo, chỉ cần nhìn chuẩn, lên đất liền sẽ ít nguy hiểm hơn.

Ngọc Diệu Âm lúc này cũng đã tới, Lâm Đa Bảo lập tức chen Hà Kỳ Nguyên ra, ra hiệu Ngọc Diệu Âm cứ sai bảo mình là được. Hà Kỳ Nguyên giận nhưng cũng chẳng dám nói gì, hai người này là cùng một hội, mình đắc tội không nổi, vì thế qua bên cạnh nghỉ ngơi.

Lâm Đa Bảo dưới chỉ dẫn của Ngọc Diệu Âm, lái thuyền tới đúng vị trí Ngọc Diệu Âm chỉ, rõ ràng có thể trực tiếp tiến vào trong sông, theo nước sông mà tiến thẳng, hai bên sông đều là đầm lầy, cô đại còn cao hơn người, nhìn như một mảnh đất hoang vu.

Đi khoảng mười dặm, thuyền đến bên một đồng đá to, có thể nhìn rõ đã từng là chỗ đỗ thuyền, có nhiều nơi để buộc mỏ neo, tuy đã rỉ sét loang lổ nhưng vẫn dùng tốt.

Ngọc Diệu Âm để hai người ôm theo một bó dây thừng theo mình rời thuyền, rón ra rón rén đi phía trước, đi qua bên đồng đá bên kia, khiến cho mọi người không thể tưởng tượng được chính là bên kia là vách núi bất ngờ, giống như bị một đao chém thẳng xuống.

Bên này không có bất cứ thứ gì có thể buộc dây, chỉ có thể buộc dây trên người người khác, đầu kia trói lên người mình. Lâm Đa Bảo tuy vô cùng lo lắng nhưng lại không có cách, Ngọc Diệu Âm nhẹ nhất trong ba người, chỉ có nàng mới xuống được.

Ngọc Diệu Âm thân thủ nhanh nhẹn trượt dần xuống dưới, xuống khoảng sâu mười trượng liền nhìn thấy một cái cây không biết bao nhiêu tuổi đã sớm khô.

Ngọc Diệu Âm liền xuống dọc theo cây, quả nhiên bên dưới gốc cây có một cái lỗ nhỏ, cũng may tay nàng nhỏ, vừa hay có thể thò vào, nàng thò vào khoảng một thước liền sờ được một thứ hình tròn, lấy ra xem thì thấy một chiếc nhẫn thân dài tinh xảo.

Chất liệu làm ra hình như là bằng gỗ, nhưng loại gỗ này vô cùng cứng, móng tay nàng dùng sức cào cũng không để lại chút dấu vết nào, đây chính là thứ có thể chứa được những thứ đồ trên thuyền.

Lấy được đồ rồi, Ngọc Diệu Âm nhanh chóng ra ám hiệu, Lâm Đa Bảo nhận được ám hiệu liền kéo dây thừng giúp Ngọc Diệu Âm lên, Ngọc Diệu Âm chỉ cần chú ý không để bị đá cọ xước người là được.

Lên trên rồi mọi người cũng không rên lấy một tiếng, nhanh chóng chạy về thuyền, sau đó nhanh chóng trở lại biển, tâm tình khẩn trương của Ngọc Diệu Âm mới bình tĩnh lại.

Sau đó Lâm Đa Bảo theo lời của Ngọc Diệu Âm mà neo thuyền ở nơi nước cạn, Ngọc Diệu Âm trực tiếp nhảy xuống nước, nước chỉ cao đến ngực nàng, Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên khóa hai thuyền lại với nhau rồi mới tới bên cạnh Ngọc Diệu Âm, muốn nhìn xem Ngọc Diệu Âm làm sao có thể cắt cả hai cái thuyền lớn như thế vào trong.

Kết quả chỉ trong nháy mắt, hai cái thuyền liền biến mất trước mắt Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên.

Trên tay Ngọc Diệu Âm còn cầm một túi vải, lên bờ rồi vội vàng lấy quần áo trong túi ra đưa cho hai người kia cùng thay.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Biên Giới Pháp Tắc

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Ba người thay quần áo xong, Ngọc Diệu Âm cũng không dám vớt bừa quần áo ướt mà chỉ gói kỹ cho vào khăn trữ vật, tận lực xóa hết mọi dấu vết.

Ngọc Diệu Âm dẫn hai người đi lên phía trước, trên đường đi cũng không tránh người, tốp năm tốp ba, gần họ cũng không có nhiều người, hơn nữa cũng không có bất kỳ ai đến hỏi gì, có lẽ vì ba người đều không mang theo thứ gì, hơn nữa cũng còn là trẻ con.

Đi được một đoạn dài, suốt hai canh giờ, mọi người mới nhìn thấy ánh lửa mờ mờ trên tường thành phía trước.

“Nhìn thấy tường thành phía trước rồi, chúng ta bây giờ qua xếp hàng.” Ngọc Diệu Âm quay đầu nói với Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên.

“Ngọc Diệu Âm, sao ngươi lại hiểu biết nhiều như vậy, hình như rất quen thuộc nơi này.” Hà Kỳ Nguyên dứt khoát hỏi nghi vấn từ lâu của mình, từ khi thoát khỏi đảo kia, sau đó lấy được hai cái thuyền, còn lấy được khăn trữ vật, bây giờ lại là cách vào thành, không phải là đều nói lên Ngọc Diệu Âm rất quen thuộc với nơi này sao.

“Tên béo kia, ngươi có ý gì?” Lâm Đa Bảo bắt đầu tức tối.

“Đừng đừng, huynh đệ, ta cũng không có ý gì, chỉ cảm giác hơi lạ nên hỏi một chút thôi, Ngọc Diệu Âm, nếu không tiện trả lời thì thôi vậy!” Hà Kỳ Nguyên cũng biết không nên hỏi trực tiếp như vậy, chỉ là không nhịn được thôi.

“Ta không có cách nào để nói cho hai người bình cụ thể tỉ mỉ tình hình, nhưng có việc này có thể tiết lộ, ta sợ dĩ biết những chuyện này là do có một tiền bối âm thầm chiếu cố ta, còn sau đó thì không thể trả lời nữa!” Ngọc Diệu Âm cảm thấy lời nói này của Hà Kỳ Nguyên giống như thật sự xem nàng là yêu nữ, khó lòng mà không phòng bị, vì thế mơ hồ giải thích một chút.

“Âm Nhi, muội giỏi quá, lại có thể nhờ được tiền bối chiếu cố!” Ánh mắt của Lâm Đa Bảo lại càng thêm đặc ý, ánh mắt của hắn thật tinh tường, chọn được vợ người gặp người thích.

“Ừ, nhưng các ngươi cũng không thể nói chuyện này với ai, bởi vì ở đây chúng ta không có thân phận, nơi này không tiếp nhận người ngoài, nếu có người biết chúng ta không phải người trên đại lục, đầu của chúng ta e là khó giữ, thậm chí còn rước phiền toái cho tiền bối.” Ngọc Diệu Âm nghiêm túc dặn dò.

Hà Kỳ Nguyên nghe xong liền cảm thán, nơi này là cái nơi quái quỷ gì vậy, quy củ lại dọa người như thế, không phải một chút đã khó giữ mạng, tranh thủ tòi gian cân nhắc lí do vào thành mà Ngọc Diệu Âm đã chỉ cho mình trước đó, tuy rằng đã thuộc lâu, nhưng không sợ chuyện to tát, chỉ sợ hiểm họa nhất thời, kết quả hiểm họa thật khiến người ta sợ hãi.

Lâm Đa Bảo cũng như Đường Tăng niệm kinh không dứt.

Ba người rút cục cũng đi vào trước cửa thành, Hà Kỳ Nguyên đứng phía trước lại nhanh chóng tuồn ra phía sau.

“Ta không có năng lực đi đầu, ta đi thứ ba là được rồi!”

Hà Kỳ Nguyên và Lâm Đa Bảo lập tức nghĩ đến Ngọc Diệu Âm có tiền bối chỉ dẫn, tranh thủ thời gian lui về vị trí thứ ba, sau đó ngồi xếp bằng nghỉ ngơi.

Đến sáng sớm, Hà Kỳ Nguyên và Lâm Đa Bảo liền cảm thấy may mắn vì mình vẫn ở vị trí thứ ba, ở vị trí đầu tiên rõ ràng đang đánh nhau, những người đang xếp hàng dường như cũng đã nhìn quen, cũng không có ai mượn danh chính nghĩa đứng ra ngăn cản.

Nắm đầm của ai mạnh, người đó chính là đạo lý, đây chính là cách sinh tồn quan trọng nhất trên biên giới đại lục.

Cao thủ lợi hại đương nhiên phải tranh giành vị trí thứ nhất, không cam lòng đứng sau. Ba người Ngọc Diệu Âm thấp bé nhẹ cân, tuy đứng thứ ba nhưng cũng không có ai có hứng thú đi tranh đoạt, bởi vì người nguyện ý xếp hàng sẽ không đi tranh đoạt, mà người có năng lực tranh giành thì đã sớm chém giết giành vị trí thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Giá Mua Thân Phận

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Một tiếng kết truyện ra từ đằng trước, tiếng cửa được mở ra, mọi người nhao nhao xếp hàng đứng vững, chờ tới lúc vào thành.

Những người xếp trước đều có thẻ bằng tên(*) nên rất nhanh được cho qua, tiếp theo chính là ba người Ngọc Diệu Âm, Ngô đầu đình phụ trách không thêm ngẩng đầu: “Kiểm tra bằng tên!”

(*)Bằng tên: Tên gốc là chứng minh thân phận, giống cái chứng minh thư thời bây giờ.

“Thúc thúc, bằng tên là gì ạ?” Giọng nói diêm dăm đáng yêu của Ngọc Diệu Âm vang lên.

“Ừm... Không có bằng tên hả?” Ngô Đình ngẩng đầu, nghiêm khắc nhìn chằm chằm ba người từ trên xuống dưới một lần, ngữ điệu cũng kéo dài. Trong lòng vẫn đang nghĩ, ba lao động miễn phí, hai nam hài cũng được, nữ hài nhỏ hơn một chút.

“Không có bằng tên thì hơi phiền đấy, chiếu theo quy củ của biên giới đại lục chúng ta, những người mới tới đều phải mua bằng tên tạm thời, hàng năm mỗi người nộp một viên thú tinh cấp 4, hoặc là tinh thạch làm phí giám sát, mười năm sau có thể nhận bằng tên vĩnh viễn, cũng không cần nộp phí giám sát nữa. Đương nhiên nếu không có thú tinh hoặc tinh thạch có thể làm không công mười năm cũng được!”

“Thúc thúc, bọn cháu có thể chọn làm công gì không?”

“Đương nhiên có thể, đào quảng, săn thú, làm gia đình, gia phó, tiểu nhị, vân vân... Đợi chút, các người biết làm những thứ này chứ?”

“Chúng cháu, chúng cháu biết săn thú một chút ạ.” Ngọc Diệu Âm nhỏ giọng nói.

“Cái gì, săn thú, này cô bé, đây chính là lựa chọn nguy hiểm nhất đấy, đội viên đội săn thú trong mười năm, tỉ lệ tử vong lên tới 80% đấy, các cháu nhất định phải lượng sức mà chọn.”

Ngô Đình rất tốt bụng mà nói, nhưng ba người trước mắt lại hình như rất kiên trì muốn săn thú, trong lòng hắn hơi khinh thường, người trẻ tuổi bây giờ nói như rồng leo, làm như mèo mửa, còn không hiểu chuyện, xem hảo tâm của người khác như lòng lang dạ thú, tự mình muốn tìm chết cũng không trách được người khác.

Hừ, không nghe lời người lớn, thiệt trước mắt tự chịu. Ngô Đình cũng không nhiều lời, quay đầu nhìn hộ vệ đứng bên cạnh, “Luru Tam, người thay ta một chút, ta đi an bài ba người này tới tổ săn thú.”

“Được!” Hộ vệ Luru Tam lập tức tới đứng vào vị trí thay Ngô Đình kiểm tra.

Ngô Đình lập tức mang theo ba người Ngọc Diệu Âm tới phòng xử lý bằng tên tạm thời, sau đó dẫn tới trung tâm săn thú, vì đường khá xa vì thế đánh ngồi xe ngựa một đoạn đường.

Xe ngựa ở đây dùng Độc Giác Thú để kéo, hơn nữa còn là loài Độc Giác Thú cao lớn uy mãnh, toàn thân trắng như tuyết, vừa chạy đã nhanh chóng ổn định, vô cùng xa xỉ, Độc Giác Thú tốt như vậy lại dùng để kéo xe, Ngọc Diệu Âm thầm than trong lòng.

Xe kéo thẳng từ cửa thành tới trung tâm săn thú, Ngô Đình và ba người Ngọc Diệu Âm mất khoảng chừng một canh giờ mới tới nơi.

“Hoa đại tỷ, Hoa đại tỷ, Hoa đại tỷ, Hoa đại tỷ...!” Ngô Đình đứng ngoài cửa lớn trung tâm săn thú mà gào.

Đáp lại tiếng gào của Ngô Đình, cửa được mở ra từ bên trong, một nữ tử mặc quần áo màu xanh lá đi ra, “Ngô Đình, gào thét cái gì, tại ta không điếc!”

“Khụ, Hoa đại tỷ, lần tới ta sẽ nhỏ giọng hơn, đúng rồi, ba đứa bé này không có bằng tên, bọn chúng chọn tới đội săn thú, ta giao bọn chúng cho tỷ,

phiên tỷ ký tên trên này một chút!” Ngô Đình vừa nói vừa lôi một cuốn tập ra.

Nữ tử được gọi là Hoa đại tỷ tiếp lấy, vung bút lên rồi ném lại cho Ngô Đình, sau đó xoay người nhìn chăm chăm vào ba người Ngọc Diệu Âm: “Ba người các ngươi cũng có thể gọi ta là Hoa đại tỷ, bây giờ cùng ta vào trong!”

“Vâng, Hoa đại tỷ!” Ba người trăm miệng một lời đáp, theo sau Hoa đại tỷ vào trong trung tâm săn thú.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trung Tâm Săn Thú

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Hoa đại tỷ đưa mọi người đi nhận bảng tên tạm thời trước, sau đó dẫn mọi người tới một phòng nhỏ khác đi nhận trang bị.

Lúc ba người nhận hết trang bị, Hoa đại tỷ đưa mọi người đến một phòng khác nữa chờ phân đội, đồng thời xua tay nói với mọi người, “Được rồi, tiếp theo các ngươi ở đây chờ phân đội, chuyện còn lại tổ trưởng mới của các ngươi sẽ giúp đỡ các ngươi.” Vừa dứt lời xong, Hoa đại tỷ liền quay người đi thẳng.

“Tốc độ nhanh thật!” Hà Kỳ Nguyên giật mình nói, Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo gật đầu, quả thực có nhanh thật.

Lúc chờ phân đội là thời gian lâu nhất, vì tính ra tuổi của Hà Kỳ Nguyên và Lâm Đa Bảo tính ra tuy không lớn nhưng miễn cưỡng cũng có thể dùng như nguồn lao động trưởng thành. Nhưng Ngọc Diệu Âm đã nhỏ thì không nói, bề ngoài lại còn xinh xắn, phân đội là vấn đề khá nan giải.

Người phụ trách phân đội thái độ rất tốt, giải thích rõ ràng quy tắc với ba người, lần đầu phân đội sẽ dựa vào số lượng đội viên, lần phân đội đầu sẽ kéo dài ba năm.

Tổ đội viên sơ cấp thường có tổn thất nghiêm trọng, trong ba năm hao mất gần nửa quân số, vì thế mới cần phân đội lại lần nữa.

Lần phân đội tiếp theo sẽ dựa vào nguyên tắc tự nguyện, tự giác, do mọi người tự thống nhất với nhau mà thành, đương nhiên không thể vào tổ đội còn thừa đội viên.

Tổ đội thành lập sau đó sẽ gọi là tổ đội trung cấp, đội viên tổ đội trung cấp sẽ cùng làm việc với nhau trong bốn năm, trong bốn năm này sẽ hao tổn khoảng một phần ba số đội viên. Tiếp theo sẽ là lần họp đội cuối cùng, tạo thành tổ đội cao cấp, qua thời hạn sẽ tới đảm nhiệm vị trí tổ trưởng của các đội sơ cấp.

Đội viên tổ đội khảo cấp tỉ lệ hao tổn là một phần tư, nguyên nhân chủ yếu vì mọi người đồng lòng, bản lĩnh lại cao.

Nhưng cho dù là đội viên đẳng cấp này cũng phải nộp phí giám sát lên trên, số còn lại có thể giữ lại cho mình, số tiền nộp cụ thể do tổ trưởng quy định.

Tuy Ngọc Diệu Âm muốn cùng một tổ với Lâm Đa Bảo và Hà Kỳ Nguyên nhưng ngắm lại lại cảm thấy không có khả năng, ba người chưa trưởng thành, cũng chẳng có tổ trưởng nào lại đồng ý gánh chịu gánh nặng như thế.

Khoảng ba canh giờ sau trung tâm phân tổ gọi bốn tổ trưởng tạm thời chưa có nhiệm vụ tới làm tổ trưởng.

Bốn tổ trưởng tới trước mặt xem xét kỹ ba người, Ngọc Diệu Âm có thể cảm thấy bọn họ hứng thú với Hà Kỳ Nguyên nhất, cơ thể cao lớn rắn chắc, cơ bắp nở nang, xem như có giá trị nhất trong ba người.

Quả nhiên một vị tổ trưởng nhanh tay lẹ mắt dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai nhét Hà Kỳ Nguyên vào áo khoác của mình.

Những người còn lại lúc này thấy chỉ còn Lâm Đa Bảo và Ngọc Diệu Âm, đành phải xoắn xuýt mất nửa buổi. Cuối cùng một vị tổ trưởng nhắm mắt chụp lấy Lâm Đa Bảo.

Về phần Ngọc Diệu Âm, không có tổ trưởng nào dám nhận vào đội, nhiệm vụ trong tổ đội đều căn cứ sức người, không phải chỉ dựa vào đầu người mà xong. Không có ai muốn nuôi một tổ viên có vẻ yếu đuối thế này, như thế thành ra không công bằng với những tổ viên còn lại.

Trên thực tế trung tâm phân tổ cũng hiểu rõ Ngọc Diệu Âm còn quá nhỏ, lại là một tiểu cô nương, vì thế rất khó xử.

Mấy tổ trưởng kia quay người muốn đi ra ngoài, Ngọc Diệu Âm trở thành vấn đề nan giải.

“Linh Hầu, tổ người quá ít người, không bằng nhận thêm một người đi?” Tổ trưởng phụ trách Lâm Đa Bảo nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tổ Bảy Hai

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Beta ♥ Nhã Vy

“Ha ha, người tổ chúng ta quá ít, nếu không ta cũng không cần phải nhận thêm người, nhưng mà Hạnh Phương tỷ, nếu ta nhận đứa trẻ này như lời tỷ nói, trong lòng các thành viên khác trong đội còn không mắng chết ta sao.” Người được gọi là Linh Hầu quay đầu xấu hổ nói.

Hạnh Phương thấy bước chân Linh Hầu dừng lại, biết có hy vọng, “Linh Hầu, nếu không thì thế này, đứa trẻ này tính cho người nửa đầu người thôi

“Vậy không bằng tỷ tặng không cho ta, tính vậy làm sao mà tính!” Linh hầu tính kế vô cùng khôn khéo, tặng không thì ngu sao mà không nhận.

Hạnh Phương nở nụ cười, “Tặng không thì không được, nếu không vậy đi, để nàng ở lại tổ ba các người, năm nhiệm vụ ta chỉ lấy một nhiệm vụ, nhiều người canh gác đương nhiên cũng tiện hơn!”.

“Được, cứ như vậy đi, ai bảo thành viên tổ chúng ta bây giờ rất ít chứ”. Linh hầu lập tức đồng ý, trong tổ ít người thực sự làm nhiệm vụ khá bất tiện, nhưng nếu không có nhiệm vụ, quả thật nàng cũng không dám nhận người.

Hạnh Phương vừa thấy bố trí xong liền để cho hai tổ trưởng kí tên lên bản danh sách. Sau đó quay đầu lại nói với ba người Ngọc Diệu Âm: “Về sau các người theo sát tổ trưởng, nghe lời, làm nhiều nhiệm vụ!”.

Ba người vội vàng đồng ý, tâm trạng khẩn trương của Lâm Đa Bảo trở nên nhẹ nhõm, vốn lo lắng không có người chiếu cố cho Ngọc Diệu Âm, bây giờ lại còn có thể cùng tổ với mình, vậy đương nhiên không còn gì tốt hơn.

Về Hà Kì Nguyên, Lâm Đa Bảo một chút cũng không lo lắng, có điều, hần vốn tôn sùng vũ lực, tin chắc có thể thích ứng với bất kỳ hoàn cảnh nào.

Sau đó mọi người quay về chỗ ở tìm các tổ trưởng.

Đối với hiểu biết của mình và Lâm Đa Bảo về tổ trưởng, Ngọc Diệu Âm không biết tên hiệu Linh Hầu có phải là tên thật hay không, đương nhiên không dám tự ý gọi loạn, “Tổ trưởng, về sau chúng ta đều đi theo tỷ, còn mong chiếu cố nhiều hơn!”

Linh Hầu thấy cái miệng nhỏ nhắn của Ngọc Diệu Âm rất ngọt, đúng rồi, tìm hiểu tin tức nên như vậy mới có ích. Sau đó lại giương mắt nhìn Lâm Đa Bảo, lại thấy ánh mắt Lâm Đa Bảo chỉ vây quanh Ngọc Diệu Âm, trong lòng bốt một phần không vui, “Đầu có đầu có, bây giờ mọi người đều chung một tổ, là người một nhà, đi, mang các người về nhà, đi!”

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo đi theo Linh Hầu, một lát thì tới nơi, “Các người ngồi ở đây nghỉ ngơi trước, ta gọi tất cả mọi người đến làm quen với nhau một chút.”

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo không dám vô lễ, rất cung kính đứng ở nơi đó chờ, tổ trưởng có lực kêu gọi rất mạnh, mới qua chút thời gian đã gọi đủ người về.

Linh Hầu đảo mắt nhìn mọi người xung quanh, cất giọng nói rõ ràng, “Các vị huynh đệ tỷ muội, lúc đầu chúng ta có bảy mươi hai tổ, hôm nay mới tới hai người, ta liền dẫn người mới tới giới thiệu với mọi người, nam gọi Lâm Đa Bảo, nữ gọi là Ngọc Diệu Âm, tiếp theo mọi người tự giới thiệu với nhau đi.”

Ngọc Diệu Âm mỉm cười nhìn mọi người, trong tổ vốn có tám thành viên, thêm Lâm Đa Bảo và mình nữa là mười người, trừ tổ trưởng ra, bảy người còn lại mỗi người đều có nét riêng, nhưng nữ tử chỉ có một người, gọi là Tân Thanh, còn lại sáu thành viên: người nam khỏe mạnh to lớn tên Phạm Vạn Thông, người gầy gọi Chu Tử Tuyên, da ngăm đen gọi là Hạ Phúc Toàn, dáng thấp bé là Vũ Văn Đông, đặc biệt nhỏ gầy là Ngải Lập cùng với soái ca hay tức giận Đỗ Kim Phát. Ngọc Diệu Âm khéo léo chào hỏi với mọi người, Lâm Đa Bảo không hề che giấu tính tình với mọi người, hai người tuy mới nhưng tới nhưng cũng không quá khó để hòa đồng, rất nhanh mọi người đã quen thuộc với nhau.

Phòng của bảy mươi hai tổ trong trung tâm săn thú cũng không tính là nhiều, nhưng thật ra mỗi phòng đều đầy đủ, cộng bảy gian phòng, trừ tổ trưởng ra thì là hai người một phòng, có điều trước khi Ngọc Diệu Âm đến thì Tân Thanh là một người một phòng, trong lòng Ngọc Diệu Âm có chút không yên, nói cho cùng khi mình đến dường như đã phá hủy đặc quyền của người nào đó.

Chương 31: Ba Loại Nhiệm Vụ

Chuyện ngữ ♥ Nhã Vy

Cũng may chuyện Ngọc Diệu Âm lo lắng cũng không xảy ra, người tên Tân Thanh cũng không phải là người thích nói chuyện, cả người lạnh như băng, không chỉ đối với Ngọc Diệu Âm mà đối với những người còn lại cũng đều như thế.

Vì thế nên Ngọc Diệu Âm cũng không nhiều miệng nhiều chuyện, im lặng dọn dẹp chỗ ở của mình, sau đó đi tìm tổ trưởng.

“Tổ trưởng, tiếp theo chúng ta làm nhiệm vụ gì?”

Linh Hầu lấp bắp kinh hãi, tiểu cô nương này thật thú vị, lại chạy tới chủ động hỏi nhiệm vụ, không biết sợ mà!

“Ngọc Diệu Âm đúng không, ta rất vui vì ngươi tới chủ động yêu cầu nhiệm vụ, có thể nói cho ta biết ngươi biết làm gì không?”

“Ta biết nấu cháo, làm bánh bao, giặt đồ, nội trợ cơ bản đều biết, à, còn có, trí nhớ của ta không tệ, nhìn qua đường một lần sẽ nhớ rõ, có thể đào hầm bắt mấy con vật nhỏ nhỏ!”

Linh Hầu nhìn Ngọc Diệu Âm biểu lộ hài lòng mà dờ khóc dờ cười.

“Tiểu cô nương, chúng ta thuộc trung tâm săn thú đấy, nhưng nhiệm vụ của chúng ta không chỉ có săn thú, còn phải tìm hiểu tin tức, còn phải giết người, mỗi loại nhiệm vụ đều có thời gian tuyên bố mức độ nguy hiểm và thù lao được trả kỹ càng, đương nhiên ngoài nhiệm vụ tuyên bố, những nhiệm vụ khác cũng không quy định giờ tuyên bố.”

“Vậy không phải chúng ta chủ yếu làm nhiệm vụ săn thú sao?”

“Ừ, người tổ chúng ta quá ít, mất mấy người đều vì nhiệm vụ săn thú đấy, bây giờ chúng ta chỉ nhận nhiệm vụ giết người và tìm hiểu tin tức.”

Trách không được mọi người đều ở yên trong đại bản doanh mà không ra ngoài, thì ra đang đợi nhiệm vụ giết người hoặc tìm hiểu tin tức.”

“Săn thú nguy hiểm vậy sao?”

“Bởi vì đa số loại thú đều yêu thích sống bầy đàn, loại thú bỏ đàn rất ít, hơn nữa cơ bản đều bị phát hiện và giết hại. Những con thú lạc đàn này, mấy đội cao cấp cũng không đủ để tranh cướp với nhau, sao còn đến phiên đội cấp thấp chúng ta được, nhớ kỹ, lúc săn thú chúng ta không chỉ đề phòng thú, mà còn phải đề phòng người khác ý định bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau.”

“Người khác đều là người trông trung tâm săn thú sao?”

“Tìm kiếm thú tinh không chỉ có người trong trung tâm săn thú, tất cả mọi người đang tu luyện trên đại lục này đều làm, vì thế số người cạnh tranh rất khổng lồ, cũng may khu vực những loại thú cư trú khá rộng, nếu không tổ cấp thấp như chúng ta cũng không có không gian mà sống nữa.”

“Muốn lập công phải đạt được thú tinh chứ không chỉ giết chết con thú đó là được, đồng thời còn phải cầu nguyện không gặp những đội thợ săn khác, nhất là những thợ săn ưa thích việc cướp bóc.”

Ngọc Diệu Âm nhìn Linh Hầu càng nói càng nhỏ giọng, hiểu rõ tổ trưởng đang nhớ lại lúc trước, nghĩ đến những chuyện bất hạnh mà đồng đội gặp phải trước kia, xem ra đây là một nơi người ăn thú, thú ăn người, người ăn người

Ngọc Diệu Âm nhìn bộ dáng này của tổ trưởng liền biết không thể trò chuyện thêm được nữa, liền đứng dậy cáo từ đi tìm Lâm Đa Bảo.

Lâm Đa Bảo ở cùng một gian với Vũ Văn Đông, lúc Ngọc Diệu Âm đến tìm liền thấy Vũ Văn Đông đang ngáy o o, giữa ban ngày lại ngủ ngon như vậy, Ngọc Diệu Âm thấy vô cùng thần kỳ, hơn nữa cũng có chút đồng tình với Lâm Đa Bảo.

Bình thường ai mà chịu được tiếng ngáy bu hăn vậy chứ, cùng chung một phòng, Ngọc Diệu Âm có thể thấy rõ ràng cái giường của Lâm Đa Bảo không ngừng run theo tiếng ngáy o o của Vũ Văn Đông, Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo cũng chỉ có thể nhìn nhau mà im lặng.

Chương 32: Nhận Nhiệm Vụ

Chuyên ngữ ♥ Nhã Vy

Cũng may Vũ Văn Đông đã ngủ, Ngọc Diệu Âm kéo Lâm Đa Bảo ra nói những lời mình nghe được từ tổ trưởng với hắn, như thế cũng đỡ cho hắn phải chạy đi hỏi.

Đối với vấn đề nhiệm vụ, Lâm Đa Bảo vẫn chưa kịp nghĩ, vừa rồi sửa soạn xong liền nằm nghỉ ngơi một chút, bây giờ lại có Ngọc Diệu Âm kịp thời thông báo, nghe được bây giờ tạm thời chưa có nhiệm vụ, trong lòng Lâm Đa Bảo tự nhiên cũng nhẹ nhõm hẳn.

Nhưng Ngọc Diệu Âm vẫn lặng lẽ dẫn dò Lâm Đa Bảo nhất định phải kiên trì tu luyện, vốn còn muốn nói thêm, thế nhưng ma âm của Vũ Văn Đông quá thực quá ghê gớm, Ngọc Diệu Âm nghe vào cũng buồn ngủ theo, không thể không về nghỉ, trước khi đi còn ngạc nhiên vì Lâm Đa Bảo không bị ảnh hưởng.

Ha ha, Ngọc Diệu Âm đương nhiên không biết vừa rồi hắn đã sớm nghỉ rồi. Vũ Văn đông lúc ngủ có kỹ năng trời sinh thôi miên người xung quanh hạng nhất, chỉ là trước mắt năng lực quá yếu, chỉ có thể gây ảnh hưởng chứ không thể thôi miên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Linh Hầu cau húng búng triệu tập mọi người, “Xem ra Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo chính là phúc tinh của tổ chúng ta, hôm qua vừa đến hôm nay đã có nhiệm vụ được tuyên bố, may mà ta nhanh tay, may mắn cướp được cuốn trục ghi hai nhiệm vụ.

Nhiệm vụ thứ nhất: Cướp giết đội đạo tặc Mạn Ni, sống chết đều được. Bắt sống một người ba mươi tinh thạch, giết một người được hai mươi tinh thạch, nếu có thể thuận tay cướp được đồ của họ sẽ nhận được một nửa làm thù lao.

Về đạo tặc: thương đội biến mất tại Bắc Hoang Địa, phòng chừng toàn đội đã bị diệt, thương đội hộ tống nhóm hàng là 100 viên Thông mạch linh đưng trong hồ lô từ đảo Hắc Phong. Manh mối đề nghị, trong số vật phẩm có mùi hương độc Sản Từ Hương Đàn của Hắc Phong đảo.

Nhiệm vụ thứ hai: tìm kiếm manh mối về đoàn phi hổ trong đoàn Mạn Ni này, sống chết đều được. Bắt sống nhận được 100 tinh thạch, chết nhận được 50 tinh thạch, có tin tức 10 tinh thạch,

Đặc thù phi hổ của người Mạn Ni: Trên cổ có huy hiệu tộc Mạn Ni, toàn thân màu trắng, trán có 3 đường ngang màu vàng kim óng ánh, hai mắt đều hình vuông, khỏe miệng trái hơn rút lên.

Rất rõ ràng, hai nhiệm vụ này tuy hai mà một, đều có quan hệ tới tộc người Mạn Ni.

“Thông mạch Linh là gì?” Ngọc Diệu Âm xen vào sau khi Linh Hầu nói xong, sau lại lập tức hiểu được mình lẩm miệng, liền đưa tay che miệng, hoảng hốt mở to mắt.

Linh Hầu vốn không vui vì bị xen lời, nhưng vừa thấy tiểu cô nương như vậy lại không đành lòng, “Thông mạch linh là kinh mạch có lợi của người tu luyện, thuộc về đan dược trung phẩm, trên thị trường giá rẻ nhất là 100 tinh thạch một hạt, Thông Mạch Linh đảo Hắc Phong có phẩm chất tốt nhất, giá cao gấp ba Thông mạch linh thông thường.”

“Ha ha, mọi người biết rõ Linh Hầu ta rồi đấy, nếu có thể tìm thấy linh dược, chúng ta mỗi người một hạt, không cần nói nhảm gì, mọi người chuẩn bị chút đi, ngày mai chúng ta xuất phát tới Bắc Hoang Địa.” Linh Hầu hưng phấn kích động chính tề trả lời.

“Vâng!” Ngoại trừ Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo, tất cả đều hưng phấn kích động chính tề trả lời.

Tất cả mọi người xoa xoa tay, phấn khởi không thôi, xem ra mọi người vô cùng hài lòng với nhiệm vụ lần này, ngay cả Tân Thanh cả ngày lạnh như băng cũng hơi hơi mỉm cười, càng không cần nói đến những tổ viên khác, nụ cười trên môi nở như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nhiệm Vụ

Chuyên ngữ ♥ Nhã Vy

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo đương nhiên cũng đi theo, tuy không rõ nhiệm vụ này có ý nghĩa thế nào đối với bản thân và tổ 72. Thế nhưng thù lao trong nhiệm vụ được ghi vô cùng rõ ràng.

Đạo tặc cơ bản đều ở một chỗ, tối thiểu cũng phải mấy chục người, chỉ mấy đầu đạo tặc mà thu được mấy trăm tinh thạch, nói vậy mỗi năm làm một nhiệm vụ này cũng đủ. Trong lòng Ngọc Diệu Âm thầm nghĩ, nhìn thấy tổ trưởng vui vẻ cũng tranh thủ đi tới bên cạnh.

“Tổ trưởng, nếu lần này chúng ta thành công thì có phải trong một năm cũng không cần làm nhiệm vụ nữa không, thù lao cũng nhiều vậy mà.”

Linh Hầu vốn đang cười vô cùng vui vẻ, nghe Ngọc Diệu Âm nói xong thì sững sốt, quay qua nhìn tiểu cô nương, trong lòng nghĩ thầm nàng ấy quả thật ngây thơ vô cùng. “Khụ khụ, các người mới tới, có thể không rõ cách phân thù lao lắm, ta nói các người nghe, Lâm Đa Bảo, tới đây.”

Lâm Đa Bảo và Ngọc Diệu Âm nhu thuận đứng trước mặt Linh Hầu.

“Mỗi lần nhận nhiệm vụ, cho dù có thể hoàn thành hay không đề sẽ được trả năm tinh thạch, hoàn thành nhiệm vụ, trung tâm săn thú sẽ rút 50% thù lao, còn lại là quy theo cống hiến lớn nhỏ trong đội mà chia.”

“Ta cho các người ví dụ, tỉ như chúng ta được thưởng 100 tinh thạch, hoa hồng bị lấy 5 viên, trung tâm săn thú sẽ lấy 50 viên, còn lại 55 viên, với tư cách tổ trưởng, ta được 15 viên, Đỗ Kim Phát có công lớn nhất được 10 viên, Ngải Lập Đặc công nhỏ nhất nhận 1 viên, bốn người khác có cống hiến khác mỗi người 3 viên, còn lại sung vào tổ phí.”

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo vốn còn mừng rỡ, bây giờ lại thấy lạnh lẽo trong lòng. Nếu công lao nhỏ hoặc không có công lao thì chỉ được nhận một viên.

Mình còn vừa bắt đầu ắt cũng chẳng đến được trình độ của Ngải Lập Đặc, hai người uể oải nhìn nhau.

“Các người cũng không cần lo lắng, nhiệm vụ lần này khác, đào tặc có lợi hại nhưng cũng có không lợi hại, nói không chừng các người may mắn còn có thể chém chết mấy tên, tính theo đầu người cũng được chia mấy viên đấy.” Linh Hầu đương nhiên hiểu tâm tư của hai người, vì thế tích cực khích lệ nói.

“Nhưng trung tâm săn thú vì sao lại rút một nửa, nhiều vậy ạ?” Ngọc Diệu Âm không hiểu, trung tâm săn thú ngoại trừ cấp phòng ốc ra cũng không hề cấp bất kỳ viện trợ nào.

“Tiểu nha đầu còn nhỏ nhưng đã tâm cũng không nhỏ đâu, đừng nhìn trung tâm săn thú lấy nhiều vậy, nếu không có trung tâm chúng ta lấy gì kiếm sống chứ. Đúng rồi, nếu một tổ sơ cấp trong một năm không hoàn thành nhiệm vụ gì, tổ viên hoặc là bị trục xuất hết đến khu khai thác mỏ, luôn bị người trong giữ. Điều này nghe thì có vẻ không đáng sợ, nhưng đáng sợ chính là từ trước tới giờ chưa có ai còn sống mà ra khỏi đó, vì thế các người phải nhanh chóng thích ứng đi, cống hiến hết mình!”

Uy hiếp dụ dỗ xong, tâm tình Linh Hầu cũng khoan khoái dễ chịu, chỉ còn Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo hai mặt nhìn nhau.

Chẳng trách lúc ba người vào thành mà không có phí giám sát cũng không bị gây khó dễ gì, Ngô Đình phụ trách kiểm tra cũng rất nhiệt tình giúp đỡ, thì ra đây là dây chuyền sản xuất hoàn mỹ, trung tâm săn thú hằng năm trực được bao nhiêu tiền từ các tổ viên, một nhiệm vụ xong đã phải nộp 50 viên tinh thạch, nếu xong cả hai ít nhất cũng phải nộp trên một trăm viên.

Nhưng tại sao cả tổ lại dốc sức liều mạng nhận nhiệm vụ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bắc Hoang Địa

Chuyển Ngữ ♥ Nhã Vy

Sauk hi mọi người tập hợp chuẩn bị xuất phát, Ngọc Diệu Âm mới xem như là chính thức ra mắt tổ sơ cấp.

Trong tổ có tám nam hai nữ, tùy người mà phân chia bê vác, ví dụ như nam vác lều, nữ chỉ cần mang theo hành lý của mình.

Ngọc Diệu Âm tuy có thể đuổi kịp bước chân mọi người nhưng cũng phải cố hết sức, vì không muốn liên lụy tới ai nên đành cắn răng, mãi đến lúc cực hạn, hai mắt đã biến thành màu đen suýt ngất.

Kiên trì của Ngọc Diệu Âm lại khiến những đồng đội khác không thể không bội phục cô bé kiên trì này. Vốn mọi người rất không thích Ngọc Diệu Âm, nhưng ánh mắt xem thường nhìn nàng cũng đã dần thay đổi.

Lúc Ngọc Diệu Âm chính thức được người người ưa thích là lúc nàng nướng thịt thỏ cho mọi người, rõ là cách nướng vô cùng đơn giản nhưng thịt thỏ nàng nướng lại vô cùng thơm ngon, từ xa người thấy đã khiến mọi người thèm nhỏ dãi. Tổ bảy hai còn chưa nếm qua mỹ vị như thế bao giờ, đương nhiên yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối xử với nàng cũng nhiệt tình hẳn lên,

Lâm Đa Bảo thì không ngừng cười ngây ngô, Ngọc Diệu Âm được chào đón cũng giống như hẳn được chào đón mà, thế nên khiến Ngọc Diệu Âm dở khóc dở cười.

Kiên trì ngày qua ngày, mỗi ngày đều đạt tới cực hạn nhiều lần, vốn thân thể lung lay sắp đổ nhưng vẫn chưa hề ngã, mọi người kiên trì một tháng rốt cục cũng tới Bắc Hoang Địa.

Quả không hổ danh xưng, nơi đây hoang vu bốn bề, đầy đất cát vàng, bão cát phũ phàng thanh thế nơi hoang vu, che khuất tầm mắt của mọi người.

Ngay từ đầu mọi người đã không kịp phản ứng, mãi đến khi cát xộc đầy mũi, mọi người mới không hện mà tìm những thứ đồ như khăn tay bịt kín mắt, che gần kín cả mắt, chỉ chừa lại một khe hở đủ để nhìn bên ngoài, thế mới đủ thấy uy lực của bão cát.

Ở chốn này đi lại rất khó khăn, Linh Hầu rốt cục cũng ý thức được mình không thể mang theo đồng đội mà tiến thẳng vào bãi cát như vậy, an toàn của bản thân là vấn đề rất lớn, ý thức được điều này, Linh Hầu quyết định để mọi người thôi không tiến lên nữa, trước tiên vui vẻ sau rồi tính.

Sắc trời biến đen, cát vàng bị gió cuốn lên không trung, như thiếu nữ bay múa. Nếu có người ở trong đó thì hậu quả thật không thể tưởng tượng được.

Tất cả mọi người đều âm thầm cảm thấy bản thân may mắn thoát nạn, nhưng đối với nhiệm vụ ở nơi này đã có cảnh giác vô cùng, có thể lẫn lộn ở chốn này, cho dù chỉ là đạo tặc cũng không thể khinh thường, nếu không sẽ không ngoài trường hợp cả tổ bị tiêu diệt.

Linh Hầu nghĩ được điều này xong chỉ có thể buông tha cách đánh tốc chiến tốc thắng, dàn xếp tổ viên xong rồi mới quyết định.

Cầm trên tay địa đồ mua được, mọi người tụ lại một chỗ mới thấy rõ vị trí hiện tại, khu quần cư lại cách nơi đây cả trăm dặm, xem ra cũng chỉ có thể tìm nơi an toàn xây dựng đại bản doanh tạm thời.

Linh Hầu để mọi người chờ một lát, bản thân thì thi triển công phu độc môn dò xét chung quanh tìm nơi thích hợp, tốc độ nhanh như chớp giật, như mũi tên nhọn bắn phá bốn phía, ngay cả bóng dáng cũng phẳng phất vô số, trong nháy mắt lóe sáng ánh mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đóng Trại

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Ngọc Diệu Âm hứng thú nhìn bóng dáng tổ trưởng, không ngờ tổ trưởng nhà mình cũng thật bản lĩnh, lúc trước đi cùng cả đội chắc hẳn đã phải đè nén tốc độ dữ lắm, bây giờ là lúc cần thiết, thực lực hoàn toàn được buông thả, khí thế nam nhân thập phần như vậy, về điểm này chỉ cần nhìn ánh mắt mê đắm của Tần Thanh cũng rõ.

Ha ha, Ngọc Diệu Âm cảm thấy bản thân cũng bà tám quá rồi, lại nghi hoặc tại sao rõ ràng Tần Thanh yêu đơn phương tổ trưởng như thế, bề ngoài lại biểu hiện không có gì, một mực cẩn giấu cẩn thận từng li từng tí.

Aiz, bản thân nàng đang nghĩ cái gì vậy, nàng thấy đám người còn lại mắt sáng như sao nhìn từng nơi tổ trưởng đảo qua.

Hai mắt Lâm Đa Bảo sáng lờ lờ nhìn bóng dáng tổ trưởng, trong lòng âm thầm quyết định nhất định phải cố gắng để mình cũng lợi hại được như tổ trưởng, ít ra như thế mới có thể bảo vệ Âm Nhi.

Nghĩ đến Ngọc Diệu Âm, trong lòng Lâm Đa Bảo lại ần ần đau, mấy ngày này khó khăn như vậy, muội ấy vẫn không than lấy một tiếng, ha ha, cô nương kiên cường như vậy lại là cô vợ bé nhỏ của mình.

Không đợi Lâm Đa Bảo mộng tưởng hão huyền xong, tổ trưởng đã trở lại, “Những nơi gần đây đều đã xem qua, chỉ có một chỗ ở sườn núi nhỏ cách đây năm dặm tương đối thích hợp, chúng ta đi nhanh lên, trước khi tới trời phải dựng được doanh trại.”

Mọi người gấp gáp tăng tốc đuổi theo Linh Hầu, ban đêm ngoài Bắc Hoang Địa kỳ di chuyển, ở đây ban đêm là thiên đường của dã thú, băng vào năng lực và khứu giác của chúng lúc đánh nhau với nhân loại chiếm thế thượng phong.

Đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất lao tới đích, dốc núi này rất lớn, nhưng nơi thích hợp hạ trại chỉ có một nơi, miễn cưỡng cũng có thể cắm lều xuống,

ngoại trừ Đỗ Kim Phát, tất cả mọi người còn lại đều đã an ổn mang hành lý tới.

Ngọc Diệu Âm thấy kỳ lạ, vừa hay bên cạnh là Vũ Văn Đông, “Vũ ca ca, Đỗ Ca ca a ngoài một mình không sợ gặp nguy hiểm sao?”

“Tiểu nha đầu quan tâm trai đẹp hả?” Vũ Văn Đông cười ha hả chọc Ngọc Diệu Âm.

“Đôi lại là Vũ ca ca muội cũng quan tâm vậy mà!” Ngọc Diệu Âm mở to đôi mắt thuần khiết vô tội, vờ tức giận nói.

“Coi như tiểu nha đầu muội còn có lương tâm, tên Đỗ Kim Phát kia đi bày trận, trong tổ chúng ta hãns am hiểu bày bố trận pháp nhất, đã thủ địch nhân bình thường không thể phá trận pháp của hắn được đâu, như thế chúng ta có thể an ổn nghỉ ngơi.” Vũ Văn Đông vừa nói vừa cho ít đồ ăn vào miệng, vẻ mặt thỏa mãn.

Xem ra nuôi được béo cỡ vậy cũng phải dựa vào lượng thức ăn khổng lồ. Vũ Văn Đông cũng vậy, Hà Kỳ Nguyên cũng vậy.

Ngọc Diệu Âm cảm thấy Vũ Văn Đông rất tốt tính, rất biết nhìn mặt người, tựa mặt nói chuyện, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, bản lĩnh này của hắn xưng thứ hai trong tổ thì không ai dám xưng thứ nhất.

Vừa lúc Đỗ Kim Phát trở lại, Vũ Văn Đông tươi cười hỏi, “Đỗ ca, lần này bố trí trận pháp cấp mấy vậy?”

“Nơi này hung hiểm, ta bố trí trận pháp lưu tinh cấp năm, yên tâm đi, trận pháp này gặp cao thủ cũng nhất định khiến hắn tới được nhưng về không được.” Đỗ Kim Phát tràn đầy tự tin trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tấm Lòng Ngay Thẳng

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Beta ♥ Nhã Vy

Vũ Văn Đông nghe xong vừa lòng gật đầu: “Ha, Đỗ ca lần này hạ vốn gốc, nói không chừng chúng ta còn có thể ôm cây đợi thỏ lấy vài nhiệm vụ trong tay bọn trộm cướp đây”.

“Ở vùng này mà dám đầu đá lung tung, có lẽ cũng chỉ có bọn trộm cướp mà thôi”. Linh Hầu đồng ý nói.

“Ha ha, tổ trưởng, xem ra ba chúng ta đều là anh hùng giống nhau, ha ha, giống nhau”. Vũ Văn Đông thấy tổ trưởng tán thành ý kiến của mình thì vui vẻ vô cùng, cười đến híp cả mắt.

Ngọc Diệu Âm ở một bên ghen cười, thừa dịp mọi người không chú ý đến mình liền chạy nhanh sang bên cạnh.

Cũng may ba người không nói tiếp mà chia ra đi chuẩn bị bữa tối, mấy ngày nay ăn uống thất thường, có điều như thế nào thì cũng đảm bảo mỗi ngày có một bữa cơm.

“Tổ trưởng, chúng ta ở đây nhóm lửa nấu cơm nếu bị bọn trộm cướp phát hiện thì làm sao bây giờ?”. Ngọc Diệu Âm nhìn mọi người chuẩn bị củi lửa phía trước, hơi lo lắng hỏi.

Linh Hầu nhìn Ngọc Diệu Âm, lắc lắc đầu nói: “Tiểu cô nương, ngươi đã nghĩ được như vậy thì sao không nghĩ sâu thêm chút nữa, mục tiêu của chúng ta là gì? Làm thế nào mới thuận lợi tìm được bọn cướp?”.

“Ồ, thì ra là như vậy!”, Ngọc Diệu Âm chợt hiểu ra nói, thì ra tổ trưởng của bọn họ muốn lợi dụng chuyện này để dụ bọn trộm cướp lại đây, có thể diệt liền diệt, không thể tiêu diệt thì theo dõi bọn chúng đến sào huyệt, như vậy là hai nhiệm vụ có thể hoàn thành.

Trong lòng Ngọc Diệu Âm không khỏi bội phục ba người họ, bình thường thoạt nhìn không có gì nhưng tới lúc mấu chốt thì năng lực biểu hiện ra ngoài đều chói mắt, chính mình về sau khi gặp chuyện phải dùng đầu óc, suy nghĩ một chút, Ngọc Diệu Âm âm thầm chán nản với chính mình, những chuyện mất mặt như vậy không thể xảy ra lần nữa, nếu không thì khẳng định sẽ bị người trong tổ khinh thường.

Mọi người tay chân nhanh nhẹn đem đồ ăn cần nướng xuyên thành xiên, làm xong đặt lên cái giá, sau khi tài nghệ nấu nướng của Ngọc Diệu Âm lộ ra thì tất cả mọi người đều đem đồ ăn cho nướng. Lâm Đa Bảo tự giác lại giúp Ngọc Diệu Âm, hai người phối hợp ăn ý bắt đầu chuẩn bị bữa tiệc nướng.

Những người khác bây giờ đang làm cái gì, Ngọc Diệu Âm vừa nướng vừa đưa mắt xung quanh tìm kiếm.

Ngài Lập ở lều trại bên ngoài luyện tập kiếm thuật, Phạm Vạn Thông đang tích cực rửa thịt, Chu Tử Tuyên đứng ở đỉnh núi, dường như đang ngắm phong cảnh, Hạ Phúc Toàn và Vũ Văn Đông thì thầm với nhau không biết đang thương lượng chuyện gì, Tân Thanh từ lúc vào lều trại cũng chưa đi ra, Linh Hầu và Đỗ Kim Phát lúc này không thấy bóng đâu.

“Âm Nhi, có mệt không, nếu không thì ta giúp muối nướng?”. Lâm Đa Bảo thấy Ngọc Diệu Âm không tập trung mà nhìn xung quanh, tưởng rằng nàng mệt, liền chạy nhanh lại quan tâm nói.

“Không có, chẳng qua đây là lần đầu tiên chúng ta nhận nhiệm vụ, muối hơi lo lắng!” Ngọc Diệu Âm hạ giọng nói với Lâm Đa Bảo, dù sao chỉ có hai người họ là người mới, không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, chính mình lại không biết nói như thế nào.

Lâm Đa Bảo rõ ràng không có khẩn trương như Ngọc Diệu Âm: “Không cần nghĩ nhiều, có tổ trưởng và mấy người khác ở đây, chúng ta coi như đi theo học kinh nghiệm thôi. Trước lạ sau quen, sau đó chúng ta sẽ biết làm sao để phối hợp!”.

Lâm Đa Bảo nói đúng. Xem ra là mình lo lắng quá mức.

Mọi người trong tổ cũng không kì vọng nhiều với hai người, không gây cản trở đã là yêu cầu thấp nhất rồi, có thể phối hợp thì ắt sẽ phân công, còn việc có thể giúp đỡ lúc đánh nhau với đối thủ thì quá kì vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Đêm Dài

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Beta ♥ Nhã Vy

Sau khi Ngọc Diệu Âm thả lỏng tâm tình liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều, không khỏi tăng thêm vài phần tình cảm với Lâm Đa Bảo, có thể nhận rõ vị trí của mình, biết mình ở vị trí nào để có biểu hiện thích hợp, vậy mà bản thân mình lúc trước còn xem hấn là đứa trẻ, Ngọc Diệu Âm có chút ngượng ngùng nghĩ.

“Được rồi, được rồi!”. Phạm Vạn Thông chạy lại chỗ Ngọc Diệu Âm lấy xâu thịt nướng, so với Vũ Văn mập mạp thì Phạm Vạn Thông khỏe mạnh ăn còn nhiều hơn, phải nói là trong cả tổ, cho dù có ai thích ăn đồ nướng do Ngọc Diệu Âm nướng đến mấy cũng không thể so với hấn.

Vừa mới nướng là Phạm Vạn Thông đã theo mùi hương mà đến, mùi vị ngày càng đậm, các thành viên trong tổ vốn đang rải rác ở các nơi, bây giờ đều vây quanh lại đây, vui vẻ ăn đồ nướng.

Có lẽ là bởi vì Đỗ Kim Phát đã bày trận bảo vệ nên Ngọc Diệu Âm có cảm giác hôm nay tất cả mọi người thả lỏng hơn so với trước đây, tìm thức ăn cũng tích cực hơn, thu hoạch rất phong phú, mọi người ăn rất vui vẻ, Ngọc Diệu Âm cũng không ngoại lệ, bởi vì hôm nay có ngọc khoai mà nàng thích nhất, đây là rễ cây một loại thực vật, có thể ăn được, hình dáng tương tự nhân sâm, hương vị lại giống như củ sen, vùi vào đồng lửa, khi chín lấy ra ăn có vị ngọt.

Không giống với thói quen thích ăn thịt của nam tử trong tổ, hai nữ tử Tân Thanh và Ngọc Diệu Âm có khẩu vị không khác người thường lắm.

Ngọc Diệu Âm um ngọc khoai rất nhiều, ăn xong, phần còn lại chia đều cho tất cả mọi người để dành cho bữa sáng hôm sau. Buổi tối, mọi người cùng ngủ trong một cái lều, nhưng vẫn có một cái màn ngăn cách nam nữ.

Vốn Ngọc Diệu Âm nghĩ rằng bản thân mình sẽ vì tiếng ngáy của nam nhân mà mất ngủ, kết quả bởi vì mỗi ngày đều mệt mỏi không chịu nổi, dường như cứ vừa nằm xuống là ngủ, cho nên chuyện mất ngủ này dù một lần cũng chưa từng xảy ra.

Chỉ là bầu không khí hôm nay dường như có chỗ nào đó không đúng, tất cả mọi người vẫn đứng bên đồng lửa, lại không một ai có ý định đi ngủ, Ngọc Diệu Âm đương nhiên cũng ngại về ngủ một mình.

Ánh trăng chậm rãi mọc lên, mãi cho đến khi lên tận đỉnh đầu vẫn không có ai quay về lều ngủ.

Ngọc Diệu Âm bỗng nhiên ngồi dậy, Tân Thanh lúc này đang ngủ trong lều, khó trách không phát hiện được hành động của nàng, thì ra bọn họ đều biết tối nay có hành động, xem ra người mới và người cũ có sự phân biệt.

Trong lòng Ngọc Diệu Âm yên lặng tiếp thu tin tức này, tự nhắc nhở mình sau này khi gặp chuyện phải suy nghĩ thật kĩ, có điều cũng may là lần này mình

đúng lúc thức dậy, cũng không xấu mặt.

Ánh trăng chậm rãi hạ xuống, Ngọc Diệu Âm có cảm giác mặt đất hơi run run, chắc là có vật lạ xâm nhập vào trận pháp, nhưng lại không biết là người hay là thú bước vào trận pháp.

Tuy rằng Ngọc Diệu Âm có sự hiểu biết nhất định đối với trận pháp nhưng chẳng qua cũng chỉ là lý thuyết, không có kinh nghiệm thực tế, so với Đỗ Kim Phát có kinh nghiệm giết địch phong phú, khẳng định là có khác biệt rất lớn, đáng tiếc vừa rồi không thể đi theo Đỗ Kim Phát cùng bày trận, nếu không cũng có thể học tập.

Điều khiến Ngọc Diệu Âm không ngờ chính là, từng con chấn động truyền đến từ trên sườn núi lại giảm co cả buổi tối, tuy là tất cả mọi người không ngủ mà đều ngồi bên đông lửa tu luyện nhưng cũng không có người nào lo lắng bất an mà đi xem.

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo ngay từ đầu đã chẳng thể tĩnh tâm tu luyện, có điều nhìn thấy mọi người đều thân nhiên cũng từ từ bắt buộc chính mình tĩnh tâm tu luyện.

Khi tia nắng đầu tiên của mặt trời chiếu lên mặt Ngọc Diệu Âm, Ngọc Diệu Âm mở mắt ra thì phát hiện bên cạnh không có người nào, chỉ có mình và Lâm Đa Bảo mất to trùng mắt nhỏ.

Ngọc Diệu Âm suy nghĩ một lát: “Bọn họ chắc là đi kiểm tra là người hay thú nhốt giữa trận pháp, chúng ta cũng chạy nhanh theo cho kịp”.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chọn “Thú Tinh”

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Beta ♥ Nhã Vy

Lúc Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo đi theo âm thanh tìm kiếm, dọc đường đi đều vô cùng cẩn thận, chẳng may đụng phải địch nhân hoặc thú bị nhốt mà còn thực lực, hai người không có khả năng đối phó.

Cũng may âm thanh đánh nhau bỗng nhiên vang lớn lên, ánh mắt Ngọc Diệu Âm tốt, thấy đám người Tân Thanh đánh nhau ở phía xa, đang cùng nhau đối phó thú, không phải trực tiếp giết chết mà là dùng kiếm khoét phía đan điền dã thú, lấy “thú tinh” ra, sau đó để vào lọ ngọc.

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo nhất thời hiểu ra, thú tinh tuy rằng không đáng giá bằng đầu bọn cướp nhưng nhỏ như muối thì cũng là thịt, hơn nữa bọn đạo tặc cũng lâm vào tình trạng gần chết, không có khả năng thay đổi, nói cho cùng thì Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo chưa bao giờ giết người, vì thế học Tân Thanh bắt đầu tìm thú cướp lấy thú tinh.

Tân Thanh thấy Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo gia nhập liền khinh thường, dường như người trước mắt không có chút quan hệ với mình, trên mặt lạnh băng như sương tuyết, chỉ là động tác rõ ràng nhanh hơn một chút.

Nhìn thấy người khác làm và chính mình làm hai chuyện khác nhau, Ngọc Diệu Âm cảm kiếm khoét đan điền dã thú, hoàn toàn không thể giống Tân Thanh một kiếm trúng mục tiêu mà phải đâm rất nhiều lần, thậm chí còn phải áp sát vào xem qua mới có thể lấy thú tinh ra, lúc đầu khối thú tinh bị Ngọc Diệu Âm dùng kiếm khoét vài lỗ hổng, nhưng Ngọc Diệu Âm vẫn vui vẻ thu lấy, đây là thành quả lao động đầu tiên của mình mà.

Lâm Đa Bảo thấy Ngọc Diệu Âm vui sướng lấy thú tinh tất nhiên không cam lòng thua kém, có hai người Tân Thanh và Ngọc Diệu Âm có kinh nghiệm ở phía trước, Lâm Đa Bảo làm tốt hơn Ngọc Diệu Âm một chút, tuy rằng cũng có khoét hổng vài lỗ nhưng cũng may thú tinh vẫn còn nguyên vẹn.

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo học tập lẫn nhau, cuối cùng chỉ cần ba chiêu là có thể lấy thú tinh nguyên vẹn từ dã thú gần chết, nhìn thấy thành quả lao động của hai người thu hoạch được hơn mười viên, trong lòng Ngọc Diệu Âm vui vẻ không thôi.

Trong lúc vui vẻ, Ngọc Diệu Âm cũng phát hiện không phải dã thú nào Tân Thanh cũng mở đan điền lấy thú tinh, bây giờ nghĩ lại, thú tinh vừa rồi mình và Lâm Đa Bảo lấy đều do Tân Thanh bỏ lại, khẳng định là cấp bậc thấp, không được Tân Thanh nhìn vào mắt.

Có điều mình và Lâm Đa Bảo mới vào tổ, không có thực lực gì, vẫn là thành thành thật thật từng bước từng bước đi thôi, lo gì chuyện còn lại, cấp thấp, ít nhất có thể rèn luyện năng lực chọn thú tinh cho mình và Lâm Đa Bảo.

Nghĩ đến điểm này, Ngọc Diệu Âm cũng không để ý đến chuyện Tân Thanh chọn béo nhất gầy nữa, còn nghiêm túc tự hỏi làm thế nào để một chiêu là lấy được thú tinh ra nguyên vẹn, cũng tiếp tục luyện tập không ngừng.

Sau khi Linh Hầu và các tổ viên khác trong đội diệt sạch kẻ địch trở về liền thấy Ngọc Diệu Âm chăm chỉ luyện tập, ừ, là tiểu cô nương tốt! Vì thế cũng bước tới biểu diễn một lần, chia sẻ bí quyết: “Muội xem này, phương hướng của kiếm có sự khác biệt tùy loại thú là lớn hay nhỏ, dã thú béo và gầy có vị trí đan điền sâu cạn khác nhau, muội phải phán đoán trước vị trí đan điền, mà đan điền thú tinh là ở giữa, phán đoán chuẩn xác vị trí đan điền tương đương với việc tìm ra thú tinh, sau đó muội dùng kiếm đâm xuống trước, kế tiếp kéo dài kiếm từ trên xuống miệng vết thương, theo đó kiếm sẽ đi sâu tới phía dưới thú tinh, rồi dùng sức nhích lên trên là có thể lấy thú tinh ra, muội thử xem”.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lập Mưu Kế

Chuyên ngữ ♥ Niệm Nam

Beta ♥ Nhã Vy

Ngọc Diệu Âm bỗng nhiên hiểu ra, hèn chi mình không thể lấy ra được, thì ra kiếm đầu tiên phải đâm vào trước, sau đó kéo vết thương dài ra. Lúc này Ngọc Diệu Âm tin tưởng mười phần, theo mẫu tổ trưởng đã làm, một kiếm lấy ra một viên thú tinh, tuy rằng độ tao nhã và tốc độ của động tác còn kém vài bậc, nhưng đây chính là một kiếm lấy ra, trong lòng Ngọc Diệu Âm có hơi kích động.

“Tốt, sư muội làm rất tốt!” Đi theo bên cạnh tổ trưởng là Vũ Văn Đông lập tức cao giọng khen ngợi, đây chính là tổ trưởng đang dạy đồ đệ bình thường, mình cũng là do tổ trưởng dạy chọn thú tinh, khen Ngọc Diệu Âm chính là khen tổ trưởng đấy.

Quả nhiên trên mặt Linh Hầu lộ ra vẻ tươi cười: “Muội tiếp tục luyện đi, lần sau có thể sẽ chính xác hơn”.

“Vâng, tổ trưởng sư phụ.” Ngọc Diệu Âm cố gắng làm theo, Vũ Văn Đông một bên nói, còn một bên Lâm Đa Bảo cũng học xong kĩ xảo một kiếm trúng đích, so nhau với Ngọc Diệu Âm chiến đấu hăng hái lấy thú tinh.

“Các huynh đệ, nhiệm vụ lần này của chúng ta là bọn đạo tặc không bình thường, sẽ khó khuất phục đây”. Linh Hầu mang theo các tổ viên trở lại lều rồi ném ra vấn đề.

Đỗ Kim Phát một bộ đã tính trước: “Tổ trưởng đừng lo lắng, chỉ cần chúng ta không cùng đạo tặc chạm trán ngay mặt, lợi dụng sườn dốc của núi cũng trận pháp đối phó bọn chúng khẳng định là không có vấn đề, chỉ là như vậy thì nhiệm vụ có chút phiền.

“Đúng, ta đồng ý với nhận định của Đỗ huynh, lần sau sẽ đưa bọn họ vào trong trận pháp lâu một chút, đảm bảo toàn bộ chân những như tôm.” Vũ Văn Đông cười sang sảng phụ họa nói.

“Ta không đồng ý, ở nơi này lâu dài là mạo hiểm quá lớn, tuy rằng chúng ta dùng trận pháp ở nơi này tránh đối mặt ngay với địch, nhưng nếu bọn đạo tặc vây quanh núi lại, chúng ta đây chẳng phải là cá nằm trong chậu sao?” Phạm Vạn Thông không đồng ý nói.

Hạ Phúc Toàn thấy trước mắt không đồng ý thì có hai người, cảm thấy giọng nói hơi khô khan, bình thường lúc trong đội có ý kiến không giống nhau thì đều là có phiền phức lớn. “Khụ khụ, ta cảm thấy cả Đỗ huynh lẫn Phạm huynh đều nói rất có lý, Chu huynh, Ngải huynh, các huynh thấy thế nào?”.

Hai người bị hỏi tới là Chu Tử Tuyên và Ngải Lập rất là xấu hổ, Chu Tử Tuyên phản ứng mau lẹ nói: “Quả thật trận pháp của Đỗ huynh rất lợi hại, hoàn toàn có hiệu quả chặn đạo tặc lại, mà theo như lời Phạm huynh thì mạo hiểm tiềm ẩn vô cùng có khả năng xảy ra”.

Ngải Lập đành phải nói đùa: “Đúng vậy, là như vậy”.

Kì thật lúc Linh Hầu đề cho mọi người thảo luận thì cũng đã dự đoán được kết quả sẽ như vậy, thấy tất cả mọi người đã phát biểu ý kiến, suy nghĩ một lát rồi nói: “Ừ, sự thật đúng như mọi người thảo luận, chúng ta dựa vào trận pháp của Đỗ Kim Phát ngăn địch thì đương nhiên thoải mái, đảm bảo đạo tặc có đến mà không có về. Nhưng nếu như đạo tặc không đến hoặc là đến đây sau đó đem chúng ta bao vây tại nơi này, chúng ta muốn phá vây ra ngoài là bị động còn chưa nói, mà còn thương vong thảm trọng”.

“Nếu đây là sự thật chúng ta phải gặp, vậy chúng ta phải làm thế nào để phá giải cục diện này?” Linh Hầu vừa nói vừa nhìn mọi người, chỉ là mọi người bị nhìn đến không có ai lên tiếng, rõ ràng đây là một vấn đề nan giải, với tổ bảy mươi hai mà nói thì đóng giữ ở đây là an toàn nhất đồng thời cũng là nguy hiểm nhất, vậy thì làm thế nào hóa giải?”

“Như vậy đi, ta tính mạng vài người đi chung quanh dò xét, tranh thủ có thể sớm tìm ra hang ổ của đạo tặc, dù sao nhiệm vụ quan trọng nhất là tìm được thông mạch linh, cũng không yêu cầu chúng ta tiêu diệt toàn bộ đạo tặc, chúng ta làm hết sức là được, dù sao nhiều đầu đạo tặc là nhiều tiền thưởng, đồng ý thì đi báo danh, không thì đóng giữ ở núi này là được”.

Chương 40: Chia Binh Làm Hai Đường

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Beta ♥ Nhã Vy

Lời Linh Hầu vừa nói ra, tình cảnh trong nháy mắt rơi vào im lặng, người đầu tiên tỏ thái độ là Phạm Vạn Thông: “Ta đi, ha ha, ở đây người quá ít, còn chưa đủ luyện tập, chúng ta ra ngoài gặp đạo tặc có thể thoải mái chém giết một phen.”

Vũ Văn Đông cũng lập tức hưởng ứng: “Thông mạch linh rơi vào tay đạo tặc không biết còn nhiều ít có thể giữ lại cho chúng ta, còn không bằng giết nhiều đạo tặc một chút, một cái đầu người chết là hai mươi viên tinh thạch đấy”.

Có Phạm Vạn Thông và Vũ Văn Đông tích cực hưởng ứng, không khí sôi nổi hẳn lên, cuối cùng từ Ngải Lập ra, tất cả mọi người đều lựa chọn đi theo Linh Hầu ra ngoài đuổi giết đạo tặc.

Linh Hầu vừa lòng nhìn phản ứng của mọi người, tất cả đều đúng với dự đoán của mình, đối với Ngải Lập, Linh Hầu cũng không nói gì, quả là giống với gánh nặng, bất luận nhiệm vụ nào cũng dừng ở mép ngoài, nếu không phải Ngải Lập là do huynh đệ trước khi chết trịnh trọng gửi gắm, Linh Hầu căn bản sẽ không tiếp nhận củ khoai lang nóng bỏng như vậy.

Linh Hầu nghĩ mãi không hiểu, huynh trưởng Ngải Lập là nhân vật anh hùng như vậy, sao lại có một đệ đệ yếu đuối như thế, chủ yếu không phải năng lực có vấn đề, mà là ngay cả dũng khí thử cũng không có, Linh Hầu hít sâu một hơi, nhanh chóng ngừng suy nghĩ, ngay cả huynh trưởng của hắn cũng chưa có biện pháp, mình làm sao có năng lực, aiz, coi như là nuôi dưỡng tiểu cô nương đi.

Nghĩ đến tiểu cô nương, Linh Hầu liền nghĩ đến Ngọc Diệu Âm trong tổ, tâm tình tốt hơn, ánh mắt mình không tồi, chỉ dùng một phần ba giá là có thêm một người biết giúp đỡ hơn Ngải Lập nhiều, thông minh lanh lợi như vậy, về sau khi lớn lên sẽ làm nên chuyện, ừ, Lâm Đa Bảo cũng không tệ, trầm ổn tinh táo, rèn luyện vài lần rồi sẽ có thể sử dụng.

Linh Hầu lập tức triệu tập mọi người lại: “Tân Thanh, Ngải Lập, Lâm Đa Bảo, Ngọc Diệu Âm, bốn người ở lại đây, tạm thời do Lâm Đa Bảo phụ trách, nếu có chuyện gì thì do Lâm Đa Bảo quyết định, một khi quyết định thì mọi người phải làm theo. Mặc dù có trận pháp bảo vệ an toàn nhưng nhất định phải nhớ kĩ không thể mạo hiểm, nếu không không ai có thể cứu đâu.”

Ngọc Diệu Âm tất nhiên là đồng ý, Ngải Lập thì sao cũng được nên gật đầu, Tân Thanh lại không nói một lời, Linh Hầu nhìn chằm chằm Tân Thanh, ánh mắt sắc bén, Tân Thanh đành phải gật gật đầu, chỉ là trong lòng không cho là đúng, một tiểu tử mà muốn lãnh đạo ta sao?

“Đừng tưởng rằng mình là người đi trước mà muốn làm gì thì làm, không phục tổ trưởng hoặc không làm theo phân công của tổ trưởng, tất cả đều loại bỏ khỏi tổ, mọi người biết à Linh Hầu ta từ trước đến nay nói chuyện giữ lời.” Linh Hầu nhìn Tân Thanh và Ngải Lập, nói như đinh đóng cột.

Tân Thanh và Ngải Lập nghe tổ trưởng nói thì rõ ràng thì thừa người ra một chút, đuổi ra khỏi tổ là hình phạt nặng nhất rồi.

Lâm Đa Bảo và Ngọc Diệu Âm không ngờ rằng tổ trưởng sẽ nói những lời quyết liệt như thế, có điều lập tức hiểu ngay, Tân Thanh và Ngải Lập có thể là không tự nguyện phối hợp với người phụ trách, nếu không tổ trưởng cũng sẽ không nói nặng như vậy.

“Ta nhất định sẽ tận lực cố gắng giữ vững đại bản doanh của tổ chúng ta, chờ tổ trưởng chiến thắng trở về”. Lâm Đa Bảo kích động tỏ thái độ, được tổ trưởng tín nhiệm, Lâm Đa Bảo có chút kinh hãi, đồng thời cũng cảm giác sâu sắc được trách nhiệm của mình, xem ra lúc này nhiệm vụ có hơi gian khổ rồi đây.

“Ừ, một lát nữa Đỗ Kim Phát sẽ đến dạy mấy người ít phương pháp bảo vệ và mở trận pháp, đệ phải học cho kĩ”. Linh Hầu vỗ vỗ vai Lâm Đa Bảo, sau đó trở lại lều trại chuẩn bị xuất phát.

Thời gian rất gấp rút, Đỗ Kim Phát chỉ có thể nói những điều cơ bản cho Lâm Đa Bảo nghe những việc cần chú ý, lại đưa cho Lâm Đa Bảo một quyển sách: “Sách này cho đệ mượn xem, sau khi ta trở lại thì đưa ta.”

Chương 41: Lưu Tinh Trận Pháp

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Beta ♥ Nhà Vy

“Được, cảm ơn Đồ huynh.” Lâm Đa Bảo vội trả lời, nhận lấy sách, vừa nhìn là thấy “Lưu tinh trận pháp”, Lâm Đa Bảo kinh ngạc đến ngẩn người, nếu nhớ không lầm thì trận pháp Đồ Kim Phát bố trí ở sườn núi là trận pháp Lưu tinh trận pháp cấp năm.

Nhưng mà vì sao lại đưa cho mình xem cái này, đoàn người của tổ trưởng đi rồi mà Lâm Đa Bảo vẫn chưa phục hồi tinh thần, một quyền trận pháp quan trọng như vậy mà Đồ Kim Phát lại cho mình mượn dù mình không có giao tình nhiều với huynh ấy. Lâm Đa Bảo nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thể tin nổi, nhưng rõ ràng là Lưu tinh trận pháp đang nằm trên tay mình.

Ngọc Diệu Âm cũng trầm trở suy nghĩ mà không giải thích được, có điều Ngọc Diệu Âm cũng không nghĩ quá nhiều, mà đặc biệt chú ý đến vẻ mặt của Tân Thanh và Ngải Lập, quả nhiên, Tân Thanh bĩu môi khinh thường, cũng không ngờ tới là Ngải Lập lại rất bình tĩnh, dường như Lưu tinh trận pháp cũng bình thường.

Tuy rằng Ngọc Diệu Âm thấy Lâm Đa Bảo thất thố như vậy có chút mất mặt, có điều là nam nhân thôi, hay là để cho chút mặt mũi, chỉ có thể uyển chuyển hỏi tiếp theo nên làm như thế nào.

Không biết là do giọng nói Ngọc Diệu Âm quá nhỏ hay là do Lâm Đa Bảo vẫn còn đắm chìm trong vui sướng, cũng không có phản ứng gì đối với lời nói của Ngọc Diệu Âm.

Vốn là Tân Thanh không thêm đề ý cũng không chịu nổi, tổ trưởng tạm thời cũng không nói gì, nàng ta cũng không thể thay, dù sao lực uy hiếp trong lời nói của tổ trưởng lúc trước vẫn còn rất lớn.

“Đừng ngẩn ra nữa, không phải chỉ là một quyền phá trận pháp thôi sao, Lưu tinh trận pháp vốn là của tổ trưởng đưa ra để mọi người cùng xem, nhưng từ Đồ Kim Phát ra, những người khác đều xem không hiểu, cho nên hẳn mới giữ lấy.” Giọng nói bén nhọn của Tân Thanh bỗng vang lên.

Lâm Đa Bảo phục hồi tinh thần, lại xấu hổ cười cười nói: “Thật ngại, vừa rồi có chút thất thố, tổ trưởng và những cao thủ trong tổ ra ngoài đều cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta ở lại cần giữ vững hậu phương này, đảm bảo sự an toàn cho chính mình, đồng thời đến giữa trận pháp lấy đầu đạo tặc và thủ tinh, cũng tùy thời chuẩn bị chăm sóc các huynh đệ vì bị thương mà trở về.

“Kể tiếp chúng ta tiến hành phân công nhiệm vụ, chúng ta tổng cộng có bốn người, để đảm bảo bất cứ lúc nào cũng đều có người tuần tra thì cứ hai người một tổ, ba canh giờ thay phiên một lần, Ngải Lập và Ngọc Diệu Âm là một đội, Tân Thanh và ta là đội thứ hai.”

Ngọc Diệu Âm trầm nghĩ trong lòng, xem ra Lâm Đa Bảo làm tổ trưởng tạm thời cũng ra khuôn ra dáng đấy thôi, “Lâm tổ trưởng, ta và Ngải Lập đi tuần tra đây.”

“Được, mọi người cẩn thận.” Lâm Đa Bảo vẫy tay tạm biệt Ngọc Diệu Âm và Ngải Lập, sau đó liền nghiên cứu Lưu tinh trận pháp trong tay.

Nhưng mà khi nhìn qua lại có chút thất vọng, dường như chính mình không thể nào xem hiểu, mỗi bức vẽ đều chỉ chút con số, mỗi chỗ đánh dấu đều làm Lâm Đa Bảo đau đầu, hoặc là có thể nói thế này, mỗi một bức vẽ đều có lượng kiến thức có thể so sánh với một quyển sách, lại khó có thể tìm được đầu mối thoát ra, Lâm Đa Bảo xem qua lập tức cất vào đứng lên, thật sự là có lòng mà không có sức.

Hành động của Lâm Đa Bảo tất nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Tân Thanh, dù sao bây giờ hai người một tổ, Tân Thanh cũng không được hành động một mình, nhìn thấy Lâm Đa Bảo không tránh khỏi cười nhạt.

Lâm Đa Bảo không để vẻ mặt của Tân Thanh ảnh hưởng đến mình mà tự chiều cố mục đích của bản thân là tu luyện nội công tâm pháp.

Ngọc Diệu Âm và Ngải Lập vừa đi vừa nói: “Ngải Lập, họ của huynh thật đặc biệt nha, huynh là người đầu tiên muội biết có họ Ngải đó.”

“Có nhiều chuyện hiếm thấy.” Ngải Lập tích chữ như vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ngải Lập

Ngọc Diệu Âm cảm thấy hứng thú: “Vậy ý của huynh là huynh biết nhiều người họ Ngải sao?”

Ngải Lập đảo đảo mắt, aiz, tiểu cô nương trước mắt này sao lại thích nói như thế, chẳng lẽ nàng không biết im lặng là vàng sao? Chẳng lẽ mẩu thân không dạy nàng không được nói chuyện cùng người xa lạ sao? Chẳng lẽ nàng không biết trẻ con tốt là nên giữ im lặng sao?

“Huynh xem, huynh cũng không trả lời, khẳng định là cũng đều không biết giống muội, đúng rồi, tên huynh là do ai đặt vậy?”

Ngải Lập cúi đầu không nói, câu hỏi của tiểu cô nương này thật là nhàm chán.

“Ai, huynh ngay cả tên mình do ai đặt cũng không biết, thật là đáng thương! Hèn chi không thích nói chuyện.”

Ta nhìn, ta không cùng chấp nhặt trẻ con, Ngải Lập có cảm giác mình sắp bị ghen đến nội thương, ta có nói như vậy sao?

“Muội vẫn là không nên hỏi cha mẹ huynh, như vậy khẳng định huynh sẽ đau lòng lắm, thế người nào đã nuôi huynh lớn lên?”

Ngải Lập tiếp tục giữ im lặng.

“Trời ạ, huynh không phải là chui ra từ khe hở tảng đá chứ? Không cần người nuôi dưỡng, cái gì cũng biết, thật là lợi hại nha!”

“Muội mới là chui ra từ tảng đá, ta họ Ngải, người trong tộc của ta tất nhiên cũng họ Ngải, tên của ta đương nhiên là do cha mẹ đặt, cha mẹ nuôi dưỡng huynh, ta còn có một ca ca, ca ca ta rất lợi hại, còn lợi hại hơn tổ trưởng nhiều.”

Ngải Lập nói một hơi, nói liên tục với Ngọc Diệu Âm về chính mình và ca ca Ngải Duy, một ca ca hoàn mỹ, không nghe được một khuyết điểm.

Trong lòng Ngọc Diệu Âm âm thầm cười trộm, thì ra huynh ấy sùng bái ca ca mình như vậy, chỉ là huynh ấy có ca ca giỏi như thế, cần gì ở lại tổ sở cấp tại trung tâm săn thú này?

Tuy rằng trong lòng Ngọc Diệu Âm có nghi vấn nhưng vẫn hiểu chuyện không cắt ngang lúc Ngải Lập đang nhớ lại, lúc Ngải Lập nói đến ca ca thì trên mặt đều sáng lên, như là con gấu nhỏ có được mật ong ngọt ngào.

“Nhưng mà ca ca làm việc gì cũng không nói với ta, hơn nữa cũng không cho phép nói quan hệ của bọn ta ra ngoài, trừ tổ trưởng, không ai biết Ngải Duy là ca ca ta, à, bây giờ muội cũng biết, không cho phép muội nói ra ngoài.”

Lúc này Ngọc Diệu Âm mới phát hiện bình thường Ngải Lập không nói lời nào thì nhìn thấy lạnh lùng, thật ra tính tình rất trẻ con.

“Được, muội không nói, chúng ta ngoéo tay nào.” Nói xong đưa ngón tay út cho Ngải Lập móc vào, “Ngoéo tay thất cổ, một trăm năm không thay đổi, người nào thay đổi là con chó nhỏ.”

Ngải Lập đỏ mặt khi nhìn thấy hành vi của Ngọc Diệu Âm, cảm thấy tiểu cô nương này như muội muội của mình, như tri kỉ vậy!

“Ha ha, muội thật đáng yêu, làm muội muội ta được không? Ta còn chưa có muội muội đâu!” Ngải Lập có phần chờ mong nhìn Ngọc Diệu Âm.

Tất nhiên Ngọc Diệu Âm không thể bỏ qua lao động miễn phí như thế được: “Được, nhưng mà nếu huynh là ca ca muội, có chuyện gì thì huynh phải bảo vệ muội nha! Mặt khác Ngải ca ca, muội muội cũng không thể nhận suông vậy được, huynh muốn tặng gì cho muội làm lễ gặp mặt đây?”

“Ặc.” Ngải Lập có chút đau đầu, làm ca ca thì bảo vệ muội muội là chuyện bình thường, nhưng vì sao ca ca phải tặng muội muội lễ gặp mặt mà không phải muội muội tặng ca ca? Chỉ là nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Ngọc Diệu Âm, lời nói của Ngải Lập đến bên miệng lại nuốt trở về, sờ soạng trên người cả nửa ngày mới lấy ra được một phiến kim chúc.

“Ngọc muội muội, Ngải ca ca thật sự xem muội là muội muội, cái này là trước đây thượng gia gia đưa huynh khi huynh ra khỏi nhà Thái, còn dặn huynh đừng cho người khác thấy, nhưng là muội chứ không phải là người khác, bây giờ huynh tặng cho muội, muội phải giúp huynh cất giữ cho tốt đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Thiên Tài Trận Pháp

Trời ạ, cho một đạo thiên lôi đánh ta đi.

Trong lòng Ngọc Diệu Âm vô cùng buồn bực, vốn là muốn đùa Ngải Lập một chút, lại không nghĩ tới người lặng lẽ ít nói, không thích trò chuyện như Ngải Lập một khi cao hứng lên là có thể nói đi nói lại mà không nghĩ hơi, lại còn vì nhận mình làm muối muối mà đem vật tổ truyền tặng mình.

Ngải Lập này rõ ràng là phá gia mà, là phá gia đấy.

Nhìn thấy Ngải Lập kiên quyết đưa cho mình khối kim chúc phiến, Ngọc Diệu Âm không còn lời nào để nói. Chỉ có thể chấp nhận thực tế gọi Ngải Lập là ca ca, nhưng mà trong mắt Ngọc Diệu Âm thì Ngải Lập chính là một tiểu đệ đệ không hiểu chuyện.

Nói nói cười cười được một lúc, rất nhanh đã đến giờ thay phiên, lúc này Lâm Đa Bảo và Tân Thanh đang chuẩn bị ra ngoài tuần tra thì thấy Ngọc Diệu Âm và Ngải Lập trở lại lều nghỉ ngơi, Lâm Đa Bảo không chút nghĩ ngợi liền đưa Lưu tinh trận pháp cho Ngọc Diệu Âm xem “Diệu Âm, có rành thì muội xem, ha ha, huynh không có thiên phú về trận pháp, xem ra đã hết sức, có rành thì muội thử xem.”

Ngọc Diệu Âm nhận Lưu tinh trận pháp rồi đứng lên, cũng không xem ngay, cần phải có thiên phú gì đó mới xem hiểu, Ngọc Diệu Âm không có hy vọng quá lớn với chính mình, học được thì tốt, không học được cũng không tiếc.

Chỉ có điều lúc mình và Ngải Lập tuần tra cũng không có chuyện gì xảy ra, cảm giác có chút không ổn, chẳng lẽ nơi này là đất hoang, không chỉ đạo tặc mà ngay cả thú đều hoạt động vào buổi tối.

Hay là tất cả đều bị đoàn người tổ trưởng chặn lại ở ngoài? Ngọc Diệu Âm vừa ăn ngọc khoai do mình giữ lại vừa suy nghĩ các loại khả năng có thể xảy ra.

Nghĩ đến khả năng sau cùng xong lại cảm thấy có chút nhàm chán, nếu tổ trưởng bọn họ đã chặn lại thì không cần ra ngoài, trực tiếp ở trong trận pháp ôm cây đợi thỏ, cho nên có thể là tổ trưởng bọn họ đã theo manh mối tìm đến ổ đạo tặc.

Những gì Ngọc Diệu Âm suy đoán không khác sự thật lắm, đoán trước chính xác như vậy hoàn toàn chứng minh được linh hồn Ngọc Diệu Âm rất cường đại, ngay thẳng thông minh lương thiện như nhau, lực linh hồn cường đại thể hiện ở năng lực suy đoán, nhận định các mặt.

Lực linh hồn cường đại chính là mấu chốt tu luyện trận pháp, sự ảo diệu của trận pháp nói trắng ra là sự phản ứng phức tạp liên tiếp nhau, sử dụng các loại điều kiện trong ngoài chuyển hóa lẫn nhau vào trung tâm rồi khai triển ra tác dụng thật lớn, tiêu trừ mọi thứ trong không gian thông qua kim, mộc, thủy, hỏa, thổ năm loại thuộc tính biểu hiện ra bên ngoài.

Ngọc Diệu Âm ăn uống no đủ rồi, thấy rồi rồi nên lấy Lưu tinh trận pháp ra xem, lúc này Ngọc Diệu Âm lại phát hiện mình lại hoàn toàn có thể xem hiểu, trên quyển trận pháp có hai loại văn tự, một loại là tất cả mọi người có thể xem hiểu, còn một loại là tranh vẽ trận pháp đã được đánh dấu.

Đa số mọi người có thể xem hiểu Lưu tinh trận pháp ở loại văn tự thứ nhất, mà loại văn tự thứ hai thì lại tương đối thâm ảo, mà sự thâm ảo này cũng không phải là xem không hiểu, mà nó là loại văn tự trận pháp chuyên dùng để thay cho văn tự khác, chỉ có nhớ kỹ mỗi một kí tự thay nghĩa nào thì mới có thể xem hiểu tranh vẽ trận pháp này, trí nhớ người bình thường đều không phải là loại đã gặp qua thì không thể quên được, nên mới xem không hiểu Lưu tinh trận pháp.

Trí nhớ chính là sở trường của Ngọc Diệu Âm, Lưu tinh trận pháp trong mắt Ngọc Diệu Âm vẫn là đơn giản. Kỳ thật Ngọc Diệu Âm đã bỏ qua một vấn đề quan trọng, người bình thường khi nhìn chăm chăm mắt trên tranh vẽ vài lần sẽ choáng đầu hoa mắt, mà Ngọc Diệu Âm bởi vì có thiên phú bẩm sinh nên không có cảm giác như vậy, cho nên cũng không biết được là những người khác xem Lưu tinh trận pháp rất là khó khăn.

Ngọc Diệu Âm vui vẻ vì chính mình có thể xem hiểu, thực lực hiện tại của mình rất yếu, không hy vọng xa vời trong khoảng thời gian ngắn có thể học bố trí trận pháp, chỉ cần chính mình có thể xem hiểu trận pháp, biết làm thế nào để tu bổ nền tảng trận pháp khi hao tổn, có thể vì chính mình gia tăng lợi thế trong tổ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tiểu Trấn Kỳ La

Linh Hài chỉ huy sáu tổ viên ra khỏi trận pháp, theo dấu vết kẻ địch để lại tiến hành truy tung, tuy rằng mọi người đã cố gắng hết sức, nhưng Bắc Hoang này địa thế phức tạp, truy tung một đoạn đường ngắn là đã không thấy tung tích đạo tặc.

Cũng may đạo tặc đang chờ tiếp viện, mà bọn đạo tặc này so với bọn trước đó thì thông minh hơn, tới phía ngoài trận pháp quan sát một lượt, liền lập tức rời đi, không có mạo hiểm vào bên trong trận pháp.

Điều này cũng chứng minh được những lo lắng khi mọi người thảo luận là đúng, những người này sau khi trở về khẳng định sẽ phái tới nhiều người vây quanh bắt bọn họ, dù sao Linh Hài bọn họ dựa vào trận pháp đã treo cổ được nhiều đạo tặc.

Trong quá trình theo dõi, khoảng cách giữa Linh Hài và đạo tặc là gần nhất, những người khác thì chăm chú nhìn theo Linh Hài, từ xa đi theo sau, truy tung như vậy là có hiệu quả nhất, bởi vì công phu giấu hơi thở của Linh Hài trong lúc truy tung là rất khó phát hiện.

Điều làm Linh Hài và mọi người không ngờ đó là đi theo đạo tặc tới hơn trăm dặm đường, lại tới chỗ mà lúc trước Linh Hài đã từng nghiên cứu qua trên bản đồ, vùng đất mà dân cư tập trung gần Bắc Hoang nhất.

Xem bề ngoài dường như là một tiểu trấn hoang vắng, trên trấn có mấy cửa hàng buôn bán, mấy chục hộ gia đình ở thưa thớt xung quanh, nhìn qua chính là phân chia cho người ở.

Hơn nữa nơi này nghi lễ rất cởi mở, trên đường lựa chọn mấy người đang tùy ý đi dạo, còn có thể cùng chủ quán ven đường trò chuyện việc nhà, cảnh tượng nhìn rất thân thiết.

Linh Hài vẫn chưa xúc động đến nỗi đem mình làm khách từ bên ngoài đến xuất hiện trên trấn, mà là từ xa đánh giá đám đạo tặc bị truy tung tới đây, một đám người cứ như vậy tiêu sái công khai đi trên trấn, cùng chủ các cửa hàng xung quanh và người quen cười nói vui vẻ, đánh tay chào hỏi.

Chỉ có điều vài người vốn là đang tùy ý đi dạo, ân cần thăm hỏi nhau vài câu, sau đó lại cùng nhau biến mất trước mắt Linh Hài, dường như là khi đi về phía trước thì biến mất, lại dường như là đột nhiên biến mất.

Tuy rằng Linh Hài không thấy rõ ràng, nhưng lòng lại trầm xuống, may mắn lúc này mình không có xúc động theo đám người này vào xin nghỉ lại, nếu không chết như thế nào cũng không biết, bởi vì rất có thể cả tiểu trấn này là hang ổ của đạo tặc.

Nhìn lại nơi này, lòng Linh Hài càng trầm xuống, chợt chạy nhanh trở về, cũng không thể ở chỗ này chờ người trong tổ đến, mặt khác, sáu người ở gần tiểu trấn quá cũng không tốt, chẳng may có cao thủ phát hiện là phiền toái lớn.

Linh Hài nhanh chóng cùng người trong tổ liên hệ, cũng đem suy đoán của mình nói một lần, về mặt tất cả mọi người ngưng trọng, hang ổ đạo tặc như vậy thật sự là không thể tưởng tượng được, khó trách hội đem nhiệm vụ đến trung tâm sản thú, cấp bậc rõ ràng so với nhiệm vụ khác là cao hơn.

Đỗ Kim Phát thận trọng nói khẽ với Linh Hài: “Tổ trưởng, ta đã nhìn kỹ khu vực này, cách xây dựng sắp xếp là dựa theo trận pháp mà làm, tuy rằng chỉ là trận pháp cấp thấp, nhưng mà bình thường không suy nghĩ căn bản không phát hiện ra được, tác dụng quan trọng nhất của trận pháp này là rút dây động rừng.”

“Bất cứ là ai chỉ tấn công một chỗ trong đó, mọi người đều sẽ biết, như vậy muốn tiêu diệt toàn bộ đạo tặc là tương đối khó khăn.”

“Nếu không chúng ta áp dụng đá chiến thuật đánh lén?” Chu Tử Tuyên chen vào nói.

Phạm Vạn Thông lắc đầu, “Đánh lén không ổn, chẳng may mỗi nhà đều có bố trí bẫy rập đem chúng ta vây lại thì làm sao bây giờ?”

Hạ Phúc Toàn sắc mặt ngưng trọng, cẩn thận nhìn xung quanh trong phạm vi mấy trăm thước: “Ta cuối cùng vẫn cảm thấy nơi này kỳ lạ, tổ trưởng, nếu không nửa đêm chúng ta phóng hỏa đốt thử xem?”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chật Vật Chạy Trốn

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Linh Hài suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Như vậy đi, sáu người chúng ta giờ tay biểu quyết, đồng ý phóng hỏa thì giờ tay.”

Ở gần Bắc Hoang này khó có được ốc đảo, ở sâu trong lòng Linh Hài vẫn lo lắng một lần đốt này là thiêu hủy luôn cả một vùng lớn, về sau nơi này sẽ không thích hợp cho con người ở, nhưng nếu tất cả đạo tặc đều ở nơi này thì phóng hỏa chính là phương pháp ít tổn thất nhất.

Tục ngữ nói người không vì mình, trời tru đất diệt. Huống chi đối thủ là người nên giết, đó là đạo tặc.

Mọi người suy nghĩ một lát, đều đồng ý phóng hỏa.

Lúc nửa đêm Linh Hầu rắc một mủng lớn bột phấn đốt cháy ở khu nhà ở, sau đó sáu người cùng nhau nhóm lửa đốt trần, lửa nương theo gió thuận thế phát lớn lên, nhanh chóng lan ra xung quanh, không đến mấy tức thời gian, trước mắt đã là một biển lửa.

Đương nhiên bao nhiêu thời gian đó đã đủ cho nhóm người Linh Hầu quay lại, mọi người chạy vội tới chỗ trước đó, xung quanh đã được Đỗ Kim Phát bố trí ảo trận, chính là đem phạm vi nhỏ biến ảo, làm cho đạo tặc không thấy đám người của mình. Bố trí trận pháp biến ảo có yêu cầu rất cao, bây giờ năng lực lớn nhất của Đỗ Kim Phát chỉ là bố trí ảo trận trong một thước vuông, có điều như vậy đối với đám người họ vẫn là dư dả.

Bầu trời đầy ánh lửa, nhưng ngoại trừ lúc đầu có người kinh hoàng mà kêu lớn ra thì rất nhanh tiếng la đã từ từ dừng lại, bị đốt nhà như vậy mà không có ai chạy đến, nhà nhà ban đêm vắng lặng giờ lại như pháo hoa sáng lạn rực rỡ.

Tình cảnh này, nếu còn không muốn đến bên này thì chắc chắn là có hàng ổ bí mật khác, nếu không thì sống thật uổng phí. Nếu có đám cháy thì người bình thường khẳng định sẽ chạy đến bên ngoài phòng, chứ không phải như bây giờ trên mặt đất một người đều không thấy.

May mắn không có tùy tiện tấn công vào, lúc này sáu người đều âm thầm may mắn vì mình không có hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ là lúc này ánh lửa ngút trời, sáng như ban ngày, sáu người không có biện pháp lên quay về đại bản doanh, chỉ có thể ở trong sơn động chờ đợi.

Đột nhiên Linh Hầu kêu lên: “Nguy rồi, vừa rồi lại quên đi, chúng ta phải chạy nhanh lên, chậm khẳng định chạy không thoát.”

Đạo tặc nếu ở tại nơi bí mật kia, lúc đám người của mình đảo hang động khẳng định sẽ bị đối phương phát hiện, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất thật sự bị đối phương nghe được âm thanh đảo bói thì sáu người của mình tương đương với việc rửa sạch cổ, chuẩn bị sẵn tư thế chờ người ta đến cắt cổ.

Bất chấp có thể sẽ lọt vào tập kích, sáu người liều mạng chạy trốn, đương nhiên sáu người vừa thò đầu ra đã bị thám tử của đạo tặc phát hiện, nhanh chóng đuổi theo hướng đám người Linh Hầu vừa chạy.

Không chỉ có thám tử, phía sau còn có kẻ địch lấy tốc độ cực nhanh chạy lại, xem ra không thể tránh một trận ác chiến.

Nhưng là chiến đấu ở nơi nào, chiến đấu như thế nào, đây mới là mấu chốt quyết định thắng bại, chỉ là khoảng cách hai bên ngày càng gần, sự lựa chọn cho đám người Linh Hầu ngày càng ít.

Bất đắc dĩ, mọi người lựa chọn một lùm cây, cho đạo tặc đi trước một kích trí mạng, sau đó sáu người lại chạy nhanh về phía trước, giờ này phút này, thời gian chính là sinh mệnh, tất cả mọi người liều lĩnh chạy về phía trước, mọi người đều rõ ràng chuyện sắp phải gặp là gì.

Lúc này tuyệt đối không thể ham chiến, mà là dùng hết mọi khả năng đem đạo tặc vào trận pháp, có điều ý nghĩ thì tốt đẹp mà sự thật lúc nào cũng tàn khốc.

Đạo tặc đuổi theo rất nhanh, ngăn cản đường đi phía trước của mọi người, tránh cũng không thể tránh, chiến đấu nhảy mất bùng nổ.

Linh Hầu và năm người thể hiện năng lực hợp tác, xung quanh mỗi người phụ trách một phương hướng, ở giữa một người phụ trách tập kích từ không trung. Còn Đỗ Kim Phát một người chạy nhanh về phía trước, tới chỗ lý tưởng để bày trận pháp thì ngừng lại, bắt đầu điên cuồng bố trí trận pháp cấp sáu Lưu tinh trận pháp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Rút Lui Nhanh Chóng

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Lưu tinh trận pháp cấp sáu là trận pháp cao nhất mà Đỗ Kim Phát thông hiểu, đương nhiên trong sách thì Lưu tinh trận pháp chỉ thuộc loại trung giữa các trận pháp đứng đầu khác.

Năm người phụ trách kéo dài thời gian thì không có tiếp viện, mà tiếp viện của đạo tặc chỉ tăng không giảm, năm người vừa đánh vừa lui, ở trong mắt đạo tặc cũng là tình huống bình thường, đạo tặc cũng không đem sáu người họ để vào mắt, có điều phá hủy căn cứ của mình thì không giết là không thể thỏa lòng.

Do không có lòng mưu tính, rất nhanh bọn đạo tặc đã bị dẫn vào bên trong trận pháp, chỉ là sau khi phát hiện thì đã muộn, đám người Linh Hầu dưới sự trợ giúp của Đỗ Kim Phát nhanh chóng rời khỏi trận pháp, cùng đạo tặc chưa rơi vào trận pháp tiến hành chém giết một phen.

Lúc này Linh Hầu ra tay thể hiện đúng ba chữ nhanh, ngoan, chuẩn, các tổ viên khác thấy tình hình như vậy liền hiểu ý nghĩ của Linh Hầu, một lượng lớn đạo tặc ở nơi này, phải tức chiến tức thắng rồi lập tức rời đi.

Linh Hầu là tổ trưởng, tuy rằng nhiệm vụ quan trọng, nhưng điều kiện trước tiên vẫn là sự an toàn của tổ viên, đối mặt với nhiều đạo tặc như thế, mà có lẽ những người này không phải đạo tặc, mà là một môn phái ẩn dật nào đó, có thể xây dựng địa cung hoặc chiếm lấy địa cung khẳng định không phải nhân vật nhỏ, bất luận như thế nào Linh Hầu cũng không nguyên đem sinh mệnh ra đặt cược.

Trước mắt những người này có thể giết thì giết, giết rồi đem đầu người mang về, mặc dù không thể tính là hoàn thành nhiệm vụ, nhưng rõ ràng là xong việc thật, lại mang về đầu đạo tặc, nhất định có thể đến nhận phần thưởng.

Bản lĩnh sáu người cũng không kém, đối phó với tiêu lâu la trước mặt cũng không tốn nhiều sức, chỉ có mất một ít công sức cho trận pháp, nhưng là trước sau cũng không vượt quá một nén nhang thời gian, sáu người liền đem nhóm đạo tặc mình truy tung đầu tiên tiêu diệt.

Mọi người tiếp tục một đường chạy như điên về đại bản doanh ở sườn núi nhỏ, nói với bốn người ở lại trấn giữ: “Mau, cho mọi người mười tức thời gian để thu dọn, chúng ta phải rời khỏi nơi này.”

Mười tức thời gian có thể làm được gì, nhưng là mệnh lệnh của tổ trưởng nên tất cả mọi người nghiêm túc tuân theo.

Cũng may lúc này quan hệ của Ngọc Diệu Âm và Ngải Lập rất tốt nên đều đem thú tính của mình và Lâm Đa Bảo thu thập được cất vào nhẫn trữ vật của Ngải Lập, đồng thời để vào một ít thức ăn lúc không có việc gì làm thì nướng. Cứ như vậy trên cơ bản thì không có gì đáng giá để thu dọn, về phần lễ vật cùng vài đồ vật nặng khác, so với tình huống khẩn cấp trước mắt mà nói thì khẳng định sẽ không đem theo.

Ngay lúc mười người tổ bảy mươi hai vừa rời khỏi thì đạo tặc vừa chạy tới sườn núi.

Mà trận pháp vẫn như cũ nằm trên sườn núi, một Lưu tinh trận pháp cấp năm lớn, tổ bảy mươi hai chạy vừa đúng thời gian, bọn đạo tặc hiểu được lúc này đã là người đi – nhà trống, tổ bảy mươi hai đã chạy xa được vài trăm dặm.

Tốc độ này tất nhiên Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo không thể theo kịp, cũng may tổ trưởng và Phạm Vạn Thông mỗi người mang một người, lúc này tốc độ mới nhanh hơn, khi đó cũng đã đi được hơn trăm dặm rồi.

Đương nhiên bởi vì đánh lừa kẻ địch, mọi người cũng không phải chỉ đi một đường, mà chia làm ba đội ngũ, Linh Hầu và Phạm Vạn Thông lui một mạch đến khoảng cách hơn ngàn dặm so với Bắc Hoang mới ngừng lại nghỉ ngơi, nếu không phải do Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo hai cái trời buộc, không chừng vì lo lắng an toàn mà còn có thể lui xa hơn.

“Tổ trưởng sư phó, đối thủ rất mạnh sao?” Ngọc Diệu Âm có chút tò mò hỏi.

Linh Hầu nhìn thoáng qua Ngọc Diệu Âm nói: “Chúng ta tuy rằng thuộc trung tâm săn thú, nhưng thực chất chúng ta cùng sát thủ cũng không khác gì nhau, đều là cuộc sống lười dao liếm máu, trải qua thời gian dài đối mặt với nguy hiểm liền hình thành trực giác, trực giác này thường xuyên giúp chúng ta tìm đường sống trong chỗ chết.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thu Hoạch Nhiệm Vụ

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Đối với kinh nghiệm do Linh Hầu truyền dạy, Ngọc Diệu Âm rất cảm kích và biết ơn.

Ngọc Diệu Âm vốn định lấy đồ ăn đã cất giữ ra chia sẻ cho mọi người, có điều đồ vật này nọ đều đặt trong nhẫn trữ vật của Ngải Lập, xem ra mình phải nghĩ biện pháp có một cái nhẫn trữ vật bình thường, nếu không khi đi đâu cũng thật bất tiện.

Cũng may hai người Linh Hầu và Phạm Vạn Thông không có kỳ vọng quá nhiều với Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo, thức ăn trong nhẫn trữ vật của bọn họ cũng đầy đủ, dọc đường đi cũng chiêu cổ cho Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo.

Sau khi quay về trung tâm săn thú, Ngọc Diệu Âm chuẩn bị đầy đủ rồi gọi mọi người tập hợp, tất cả mọi người đem thu hoạch của mình bày ra, Vũ Văn Đông mập mạp phụ trách ghi chép.

Tổng cộng có bốn mươi hai đầu đạo tặc: tổ trưởng mười, Phạm Vạn Thông tám, Đỗ Kim Phát bảy, Chu Tử Tuyên sáu, Hạ Phúc Toàn năm, Vũ Văn Đồng bốn, Ngải Lập hai.

Người ở lại trấn giữ thì có được thú tinh: Ngọc Diệu Âm thú tinh cấp ba mươi khối, thú xương cấp bốn hai khối, Lâm Đa Bảo thú tinh cấp ba mươi hai khối, thú tinh cấp bốn ba khối, Tân Thanh thú tinh cấp ba bốn khối, tăng tinh cấp bốn mươi khối, Ngải Lập thú tinh cấp bốn ba khối.

Nhìn qua thu hoạch thật sự không tồi, nhưng làm cho Ngọc Diệu Âm bất ngờ chính là di vật của bọn đạo tặc do tổ trưởng đem về.

Lấy được năm chiếc nhẫn trữ vật, bên trong đồ vật phong phú, lại có thêm trăm khối thú tinh cấp bốn, gần hai trăm tinh thạch, hơn mười khối thông mạch linh, còn có một ít khoáng thạch kỳ lạ không biết tên, cùng với thạch anh quý hiếm để bố trí trận pháp, lại còn vài loại linh dược hiếm thấy, giá trị trên thị trường ít nhất trên trăm khối tinh thạch.

Ngọc Diệu Âm đối với thu hoạch như vậy có chút không nói nên lời, tuy rằng nhiệm vụ lần này vẫn chưa thành công, nhưng mà thu hoạch cũng không ít.

“Tổ trưởng sư phó, mấy thứ này đều phải giao cho trung tâm săn thú sao?” Ngọc Diệu Âm khéo léo đưa ra câu hỏi, chỉ là trong mắt có ý không muốn.

Lời nói trẻ con của Ngọc Diệu Âm làm mọi người thoải mái cười to, lần này tổ trưởng vẫn chưa mở miệng mà là Ngải Lập tích cực vì Ngọc Diệu Âm giải thích: “Diệu Âm muội muội, trừ nhiệm vụ ra, thì những tin tức bên ngoài do chúng ta thu thập được phải giao cho trung tâm săn thú, còn lại cái gì đều là của chúng ta, tổ trưởng sẽ dựa vào tình hình thực tế và sự đóng góp của mỗi người mà chia ra.”

Sau khi Ngọc Diệu Âm nghe Ngải Lập giải thích, cuối cùng cũng nhớ tới lúc trước tổ trưởng phân chia tỉ lệ công việc, xem ra lần này mình là người không được chia cái gì, dù sao thì đóng góp của mình là quá nhỏ.

Trong đầu Ngọc Diệu Âm đột nhiên vang lên một âm thanh, yêu cầu nàng phải giữ khoáng thạch lại, không thể không mặt dày nói với tổ trưởng: “Tổ trưởng sư phó, muội có thể xin vài vật trong đó hay không?”

Tổ trưởng sững sốt một chút, trong mắt Ngọc Diệu Âm cũng không hề có tia tham lam nào, “Được, muội muốn cái gì?”

“Muội nghĩ muốn vài khoáng thạch kỳ lạ, trừ nó ra không muốn gì nữa. Đồ đại ca cho muội nghiên cứu Lưu tinh trận pháp, thạch anh cao cấp này dĩ nhiên là đưa Đồ đại ca, muội dùng khoáng thạch này luyện tập, muội có cảm giác tuy nó kém thạch anh cao cấp nhưng vẫn có tác dụng nhất định.” Ngọc Diệu Âm có chút mất tự nhiên nói dối.

Nhìn Ngọc Diệu Âm thẹn thùng đỏ bừng cả mặt, Linh Hầu thật không có nghĩ rằng đó là lời nói dối, mà có chút vui vẻ, “Muội có thể xem hiểu Lưu tinh trận pháp?”

“Đúng vậy, tổ trưởng sư phó.”

Cái này không chỉ có Linh Hầu mà Đỗ Kim Phát cũng rất ngạc nhiên, Ngọc Diệu Âm chính là hoàn toàn không có ai chỉ dẫn, lại có thể tự mình nghiên cứu, nhất định chính là thiên phú.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Lần Đầu Phân Công

Chuyên ngữ ♥ Niệm Nam

Nếu không phải chạy thoát rất vội vàng thì thạch anh để bày trận ở hai trận pháp đã được Đỗ Kim Phát lấy về. Đỗ Kim Phát cũng nguyên ý cho thạch anh cao cấp cho Ngọc Diệu Âm, chỉ tiếc bây giờ Đỗ Kim Phát đã không còn nhiều đồ dự trữ, phải bổ sung vào, nếu không thì không bột đổ gột nên hồ, về sau khi bố trí trận pháp không có thạch anh chính là phiền phức lớn.

“Ừ, Kim Phát, người xem?” Linh Hầu quay sang Đỗ Kim Phát hỏi.

Đỗ Kim Phát nhìn vài lần khoáng thạch kỳ lạ rồi nói: “Ta không cảm giác được khoáng thạch này là cái gì, có điều bằng trực giác của ta khi nghiên cứu bày trận thì tác dụng khoáng thạch này chắc là bằng với thạch anh bình thường.”

Đỗ Kim Phát nói lời này thật ra không phải vì bao che cho Ngọc Diệu Âm, khoáng thạch đó ở trong mắt Đỗ Kim Phát cũng có cảm giác, dường như cùng khoáng thạch có cảm giác thân thiết bình dị, đây chính là trực giác của thiên phú trận pháp đi, trong lòng Đỗ Kim Phát âm thầm đoán như vậy.

“Ừ, nếu như vậy thì mọi người biểu quyết đi, không đồng ý Ngọc Diệu Âm lấy khoáng thạch thì giờ tay.” Linh Hầu nói rõ ràng với mọi người.

Mấy khối khoáng thạch, không ai trong tổ có thể nói được tên, lại càng không biết cách sử dụng, huống cho Ngọc Diệu Âm đã tỏ vẻ chỉ cần mấy khối khoáng thạch này, bởi vậy không có một người giờ tay phản đối.

“Ừ, nếu như vậy, thì như mong muốn của muội, khoáng thạch đều cho muội, đương nhiên lúc này biểu hiện của muội tốt nên ta thưởng thêm cho muội một viên thông mạch linh, mười khối thú tinh cấp ba, còn thêm một chiếc nhẫn trữ vật.” Linh Hầu hào phóng nói.

“Cám ơn tổ trưởng sư phó.” Ngọc Diệu Âm vui vẻ nói, vừa rồi thật sự là tâm treo trên họng, chỉ sợ có người không đồng ý.

Thật ra thì Ngọc Diệu Âm đã quá đa tâm rồi, người trong tổ thường tiếp xúc với quặng mỏ, bù đắp cho nhau, không biết xem qua nhiều hay ít mà đối với khoáng thạch kỳ lạ này lại không biết, có thể thấy nhưng không thể trách, huống chỉ mấy khối khoáng thạch trong tay đạo tặc không ai có thể gọi tên được.

So với Ngọc Diệu Âm bất an lo lắng thì đa số người trong tổ nghĩ Ngọc Diệu Âm là người mới, khiêm tốn không muốn lấy chiến lợi phẩm, cho nên tìm cái có lấy vài khối khoáng thạch không có giá trị, nhưng mà cuối cùng tổ trưởng vẫn phân chia hợp lý, dù sao thì Ngọc Diệu Âm thật sự không có đóng góp gì có giá trị.

Linh Hầu không hổ là Linh Hầu, nếu Ngọc Diệu Âm đã có thu hoạch thì Lâm Đa Bảo dù đảm nhiệm hay không đảm nhiệm được chức vụ cũng phải chia chiến lợi phẩm: “Lâm Đa Bảo lúc làm tổ trưởng tạm thời không tệ, lần này cho mười sáu khối thú tinh cấp ba, năm khối thú tinh cấp bốn, một viên thông mạch linh công thêm một nhẫn trữ vật.”

“Lần này Tân Thanh có đóng góp nhỏ nhất, thưởng cho nhẫn trữ vật là quá sớm, lần này là mười khối thú tinh cấp bốn, một viên thông mạch linh.”

“Ngải Lập do có đóng góp so với Tân Thanh không khác nhau lắm nên thưởng giống Tân Thanh, mười khối thú tinh cấp bốn, một viên thông mạch linh.”

...

Linh Hầu căn cứ vào giá trị đóng góp của mỗi người mà phân chia, trừ tổ trưởng ra thì Đỗ Kim Phát và Phạm Vạn Thông là nhiều nhất, bất quá mọi người đều đồng ý với cách phân chia như thế này, Ngọc Diệu Âm hiểu được là Linh Hầu phân chia tương đối công bằng.

Tuy rằng tất cả mọi người trong cùng một tổ, nhưng là trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, xuất phát từ nguyên nhân khách quan hay chủ quan thì phát huy bản lĩnh là không giống nhau, phân chia như vậy thể hiện được người nào có nhiều công lao, làm nhiều được nhiều chính là nguyên tắc.

Ánh mắt mọi người sáng như tuyết, tổ trưởng phân chia vật phẩm đều dựa trên nền tảng như vậy, mọi người tâm phục khẩu phục.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Quỷ Huyết Tham

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Ngọc Diệu Âm đối với việc tổ trưởng phân chia thế nào cũng không thấy hứng thú, dù sao có thể lấy được khoáng thạch mình quan tâm nhất thì đã vừa lòng rồi.

Có điều hơi kinh ngạc về cách nói chuyện của Linh Hầu với mọi người, rất trực tiếp, Ngọc Diệu Âm không biết ý nghĩ trong lòng của Tân Thanh cùng Ngải Lập, nhưng mà nếu đổi lại là mình bị nói như vậy khẳng định rất khó chịu.

Điều làm Ngọc Diệu Âm an tâm chính là dường như Ngải Lập đối với việc phân chia như vậy một chút cũng không để ý, làm cho người ta có cảm giác rằng Ngải Lập không quan tâm đến vấn đề đó. Còn với Tân Thanh, Ngọc Diệu Âm cảm thấy được là vẫn xem nhẹ nàng.

Về phần đến trung tâm săn thú giao nhiệm vụ nhận thù lao cũng là việc Linh Hầu tự mình ra mặt, bởi vì lần này nhiệm vụ không có hoàn thành hoàn toàn, chỉ có thể dựa vào năng lực giao tiếp của Linh Hầu tiến hành thương lượng, vận khí tốt có thể tính hoàn thành nhiệm vụ, vận khí không tốt cũng có thể tính hoàn thành nửa nhiệm vụ.

Đối với việc lấy được khoáng thạch kỳ lạ, Ngọc Diệu Âm thật không biết nó là vật gì, nếu Tra Minh khai thông với mình để nói lên yêu cầu kia, đó khẳng định là thứ tốt, nếu không có nhiều đồ vật như vậy, thế nào mà Tra Minh lại yêu cầu rõ là vật đó chứ.

Lấy được khoáng thạch, trong lòng Ngọc Diệu Âm liền khai thông để hỏi rõ.

“Tra tiên bối, khoáng thạch kỳ lạ này có lợi ích gì vậy?”

“Tiểu nha đầu, đó không phải là khoáng thạch, mà nó sinh trưởng ở khu vực khai thác mỏ quý huyết tham ngàn năm, trừ cao thủ chân chính có hiểu biết thì người bình thường đều không phân biệt được, bởi vì hình dạng lúc đầu của nó không phải thế này mà là vì sinh tồn nên mới biến thành hình dạng như thế này.”

“Quý huyết tham ngàn năm, thật sự là đối với người có tác dụng sao? Tra tiền bồi, chỉ là làm thế nào người mới hấp thu được?”

“Ha ha, tiểu nha đầu, không thể không nói vận khí của ngươi vô cùng tốt, quý huyết tham ngàn năm là cực phẩm khó gặp, nếu đặt vào phòng đấu giá, một viên có giá trị trên vạn tinh thạch, quan trọng là giá trị vô giá của nó.”

“Sau khi ăn quý huyết tham ngàn năm, huyết mạch thân thể con người có thể tự chủ di chuyển, đối với việc tu luyện một ít công pháp đặc biệt là rất có lợi, cho dù cấp bậc công pháp cao thấp thế nào đều phải trải qua đã thông kinh mạch toàn thân mới có thể thành công, mà người thường muốn mở được con đường kinh mạch, không nói khó như lên trời, ít nhất sẽ làm kinh mạch người đó đau đến chết đi sống lại, nhưng lại không nhất định có thể thành công.”

“Mà nếu khai thông kinh mạch thất bại thì sẽ mang đến phản phệ nghiêm trọng, thậm chí có người vận khí không tốt nổ tan xác mà chết, dưới tình huống như vậy, có thể thay mạch là quý huyết tham ngàn năm có tác dụng vô cùng lớn, có thể có năng lực cho huyết mạch toàn thân di chuyển trong phạm vi nhất định, thật sự là nghịch thiên, có điều nói chung là rất khó phát hiện và khó tìm được.”

Ngọc Diệu Âm khi nghe đến đây thì cả hai mắt phát sáng, xem ra thật sự là thứ tốt, lại có thể mang đến nhiều chỗ tốt như vậy, không biết nếu đem toàn bộ khoáng thạch này ăn hết thì huyết mạch của mình sẽ phát triển đến mức nào, chỉ là còn chưa chờ Ngọc Diệu Âm mơ mộng xong, Tra Minh tiếp tục nói: “Có điều quý huyết tham ngàn năm này chỉ dùng khối đầu tiên là có được hiệu quả tốt nhất, sau đó mỗi khi dùng một khối, hấp thu sẽ giảm một nửa.”

Ách, xem ra so với lý giải của mình là không giống nhau, nhưng mà nếu là như vậy, mình nhất định phải lựa chọn quý huyết tham ngàn năm tốt nhất đem ra dùng, hiệu quả hấp thu lần đầu tiên là tốt nhất, tất nhiên cũng muốn dùng loại tốt nhất.

Đối với cách dùng quý huyết tham ngàn năm, đương nhiên Ngọc Diệu Âm chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của Tra Minh.

Kết quả Tra Minh cũng không có lên mặt dạy đời như thói quen, mà là để cho Ngọc Diệu Âm đến không gian trữ vật tìm một quyển sách hướng dẫn dùng quý huyết tham ngàn năm, ý tứ rất đơn giản là để Ngọc Diệu Âm tự mình lựa chọn phương pháp tu hành.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nhấn Trữ Vật

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Lúc này Ngọc Diệu Âm mới biết được không gian trữ vật khí có đồ vật này nọ, phát hiện này làm cho Ngọc Diệu Âm vui sướng không thôi. Có điều hiện tại là hai người cùng ở một nơi, có chút bất tiện.

Tâm tư Ngọc Diệu Âm khẽ động, nơi này có phòng luyện công, chắc hẳn là có ngăn cách đi, nghĩ tới điểm này, Ngọc Diệu Âm liền tìm được phòng luyện công. Quả nhiên như mình dự đoán, phòng luyện công bị ngăn thành từng phòng nhỏ, mỗi một phòng đều dùng đá nham màu đen rất nặng dựng lên, khép kín, cách âm vô cùng tốt.

Ngọc Diệu Âm cẩn thận bước vào, phát hiện ngoài cửa có treo một tấm biển, ngay mặt là “đang sử dụng”, mặt trái là “không có sử dụng.” Ngọc Diệu Âm chọn một phòng luyện công, đem tấm biển trở thành mặt “đang sử dụng” rồi đóng cửa phòng.

Trong phòng trừ hai cái đệm cói thì cái gì cũng không có, có điều bởi vì ở giữa nóc nhà có tia sáng nhỏ rơi vào, nên trong phòng cũng đầy đủ ánh sáng.

Ngọc Diệu Âm quét mắt nhìn tình hình bên trong phòng vài lần, liền không tốn thêm thời gian quan sát nữa mà lại ngồi xếp bằng trên đệm cói, vội vàng mở không gian trữ vật.

Không xem thì không biết, vừa xem đã bị dọa nhảy dựng, Ngọc Diệu Âm bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm, không gian trữ vật khí này tuyệt đối là cường đại mà nghịch thiên, chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một không gian trữ vật khí cường đại như vậy, không biết có được xem là thần khí không nữa.

Tổ trưởng cho mình cũng chỉ là trữ vật khí bình thường có vài chỗ mà thôi, mà bên trong không gian trữ vật khí này chia ra sáu khu vực: khu bí tịch, khu luyện công, khu đan dược, khu luyện đan, khu trận pháp, khu nhà kho.

Chính mình chiếm dụng khu kho hàng nhỏ nhất của không gian, như tên gọi từng món đồ được chất đống trên mặt đất, giống như giữa thư phòng mà có

thùng rác bình thường sẽ không cách nào làm người ta chú ý, không gian như vậy làm cho Ngọc Diệu Âm cảm thấy chẳng thể nào đánh giá được không gian lớn hay nhỏ.

Có điều trước mắt Ngọc Diệu Âm chỉ có thể bước vào khu bí tịch và khu kho hàng, những khu khác cửa chính đóng chặt, ngay cả lỗ để mở khóa cũng không có, vốn là Ngọc Diệu Âm muốn tìm “đơn dược căn bản” mà Tra Minh tiên bối từng nhắc tới, mấy khu khác không vào được cũng không có cảm giác gì quá lớn, chỉ là khu bí tịch mình chỉ có thể đi vào được ba thước, còn lại là sương trắng mờ mờ, căn bản là không thể bước qua.

Đương nhiên ở trong khu vực ba thước này cũng có trên hàng trăm quyển bí tịch để lựa chọn, trong đó cũng có “đơn dược căn bản”, Ngọc Diệu Âm còn chọn thêm một quyển “trận pháp căn bản” cùng với “dục nữ kiếm”, thật ra Ngọc Diệu Âm không thích lắm từ “dục nữ”, có điều nội công mình tu luyện là “dục nữ tâm kinh”, nếu kiếm pháp này cùng một loại thì có lẽ là sự kết hợp tốt, huống chi trước mắt kiếm pháp có sẵn để lựa chọn cũng không nhiều, xem ra thì lấy một quyển hợp với chính mình thì tốt hơn.

Ngọc Diệu Âm chọn sách xong liền tính toán ra khỏi không gian trữ vật khí, cất vào ngực chính mình rồi nghĩ thời điểm nào xem được thì xem.

Ngoài dự đoán của Ngọc Diệu Âm chính là khi ra ngoài rõ ràng đã tự tay lấy bí tịch, vậy mà khi ra ngoài không gian trữ vật khí đã không thấy tăm hơi, trở về không gian trữ vật khí mới phát hiện ba quyển bí tịch vẫn không mất đi, lúc này mới hiểu được là không có cách mang ra khỏi không gian trữ vật khí.

Nếu không thể mang đi, vậy Ngọc Diệu Âm chỉ có thể đọc tại khu bí tịch của không gian trữ vật khí.

Đối với “đơn dược căn bản”, tạm thời Ngọc Diệu Âm chỉ lật xem giới thiệu về quý huyết tham, lúc này mới phát hiện bây giờ mình không thể sử dụng, quý huyết tham được dùng để đã thông mạch trong cơ thể là tốt nhất, đọc tới nơi này Ngọc Diệu Âm liền đem sách trả trở về, tạm thời không dùng đến, đợi đến lúc cần dùng thì sẽ xem lại.

“Trận pháp căn bản” rất tốt, Lưu tinh trận pháp đã sớm trả lại cho Đỗ Kim Phát, lấy tình hình trước mắt của Ngọc Diệu Âm muốn lấy lại cũng không được, “Trận pháp căn bản” này cũng rất thích hợp với Ngọc Diệu Âm.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Hiện Tượng Tốt

Chuyển ngữ ♥ Niệm Nam

Thích hợp với mình là tốt nhất, mà tốt nhất chưa chắc đã thích hợp với mình.

Lần đầu đi theo mọi người làm nhiệm vụ làm cho Ngọc Diệu Âm sâu sắc cảm nhận được năng lực của mình quá yếu, kinh nghiệm cũng không đủ, bây giờ có thể an tâm ở lại trung tâm săn thú, còn có phòng luyện công thuộc về mình, tất nhiên phải dốc sức sử dụng để giỏi hơn.

Không chỉ có Ngọc Diệu Âm, tất cả mọi người trong tổ đều chăm chỉ luyện công, đường tu luyện như đi ngược dòng nước, không tiến ác sẽ lùi.

Đương nhiên Linh Hầu biết Ngọc Diệu Âm muốn tập kiếm, liền đặc biệt tặng một thanh kiếm tinh xảo “Tử trúc kiếm”, “Ha ha, Tử trúc kiếm ở trong nhẫn trữ vật của ta vẫn ngủ say, nay trùng hợp gặp muội, tin tưởng muội có thể làm nó chân chính tỉnh lại.”

Ngọc Diệu Âm nhận lấy thanh kiếm vừa thấy, thật không hổ là Tử trúc kiếm, sức mạnh của thân kiếm có thể so với kim loại, hơn nữa có mùi hương thanh khiết, chuôi kiếm chạm hoa văn hình áng mây đúng với phong cách cổ xưa thanh lịch, đồng thời còn có ám khí để sử dụng vào thời khắc mấu chốt, đặc biệt thích hợp cho nữ tử sử dụng.

“Tổ trưởng sư phó, thật sự là tặng cho muội sao? Thanh kiếm này thật là tốt, cảm ơn tổ trưởng sư phó! Cảm ơn tổ trưởng sư phó!”

Tay cầm Tử trúc kiếm, Ngọc Diệu Âm cùng Tử trúc kiếm thân cận, dường như là có thể từng bước cùng kiếm tâm ý tương thông, xem ra Tử trúc kiếm là vật phi phàm.

Trái với Ngọc Diệu Âm ở trong không gian trữ vật khí tìm được võ công mình muốn học, Lâm Đa Bảo lại đơn giản theo tổ trưởng Linh Hầu học hỏi.

“Tổ trưởng, tuy rằng đệ là người mới, nhưng mà nam tử hán đại trượng phu, cũng không thể cứ canh giữ ở phía sau! Tổ trưởng, huynh thấy công pháp linh tinh của đệ có thích hợp hay không, đệ nghĩ phải mạnh lên, có chuyện gì có thể cùng các huynh gánh vác.”

Linh Hầu rất là thưởng thức tính cách Lâm Đa Bảo, can đảm can trọng, thẳng thắn thành khẩn hào sảng, đối với yêu cầu của Lâm Đa Bảo cũng một phen tự hỏi.

“Ừ, nhiệm vụ lần này huynh sẽ cẩn thận quan sát đệ một lần, huynh là mầm non, yên tâm đi, chỉ cần đệ cố gắng, huynh sẽ giúp đỡ, công pháp của đệ không tệ, có điều trước mắt vẫn nên là luyện thân thể, huynh có một phần quyền “Tinh kim đoán thể”, đệ cầm luyện trước.”

Lâm Đa Bảo cảm kích nhận lấy “Tinh kim đoán thể”, “Cảm ơn tổ trưởng, đệ nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người.”

“Ừ, tranh thủ luyện tập, lúc này tổ được nghỉ ngơi một thời gian, hy vọng đến khi có nhiệm vụ kế tiếp đệ sẽ có thể làm việc một cách độc lập.” Linh Hầu vỗ vỗ bả vai Lâm Đa Bảo, cõi lòng đầy kỳ vọng nói.

“Nhất định sẽ như mong muốn của tổ trưởng.” Lâm Đa Bảo kiên định nói.

“Hảo tiểu tử, còn lời kéo huynh một mối theo đệ!” Linh Hầu vừa cười vừa đi trước.

Lâm Đa Bảo cầm Tinh kim đoán thể trong tay, trong lòng rất là kích động, Tinh kim đoán thể, tên như ý nghĩa, nếu công pháp này có thể luyện thành công, vậy sẽ giống như tiểu cường đánh không chết.

Không chỉ có Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo tranh thủ thời gian luyện tập mà cả người cầu thủ như Ngải Lập cũng nghiêm túc luyện công.

Thay đổi của Ngải Lập làm cho Linh Hầu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, trăm triệu lần không ngờ người luôn luôn lãnh đạm như Ngải Lập lại bị Ngọc Diệu Âm mới tới ảnh hưởng sâu sắc như vậy, vốn luôn không chịu luyện công, luôn tránh né tu luyện, bây giờ lại chủ động tu luyện.

Trong lòng Linh Hầu âm thầm nghĩ: ai, thật không dễ dàng a, vốn như cây vạn tuế bình thường khó ra hoa, nói con hư biết nghĩ lại thì quý hơn vàng, bây giờ Ngải Lập có thể tỉnh ngộ, chính mình về sau khi thấy Ngải Duy cũng có thể giao phó.

Trong lòng Linh Hầu đối với ba người đang chăm chỉ luyện tập kia có một tia chờ mong, không biết đến khi tu luyện chấm dứt ba người họ sẽ cho mọi người kinh hi gì đây.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Khó Khăn Di Dân

Chuyển ngữ ♥ Nhà Vỹ

Thời gian tu luyện nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, thoáng một cái đã qua ba tháng.

Ngọc Diệu Âm đã hoàn toàn lĩnh hội và nắm giữ được “trụ cột trận pháp”, thậm chí còn mượn tới cuốn “lưu tinh trận pháp” để xem cấp bậc bố trận trong đó, chiêu thức “dục nữ kiếm” cũng đã thuần thục, chỉ là nội lực linh khí của bản thân chưa đủ, không thể gây thương tích quá lớn.

Lâm Đa Bảo tu luyện “tinh kim rèn thể” cần một lượng lớn linh dược tối thể, lúc này hắn lại gần như là hai bàn tay trắng, chỉ đành phải cố gắng rèn luyện, cũng không có hiệu quả rõ ràng.

Ngược lại Ngải Lập lại là người có biến hóa lớn nhất trong tổ, lần này đột phá thăng cấp lại khiến cho mọi người từ trên xuống dưới vui vẻ vô cùng, Ngải Lập thăng cấp có nghĩa là năng lực của hắn cũng tăng lên, có thể cùng tổ nam nhân khác đi hoàn thành nhiệm vụ nguy hiểm.

Ngọc Diệu Âm không quá hiểu những chuyện này, tìm Linh Hầu hỏi rõ vấn đề trong lòng, Linh Hầu lúc này quả thật là như đang mở cờ trong bụng.

“Ha ha, bọn muội không biết là bình thường, hoàn cảnh đại lục biên duyên chúng ta không tốt, mọi người đều dốc sức liều mạng tu luyện để có thể có cơ hội lên đại lục tiên duyên, linh khí bên đó dồi dào, trật tự, là nơi sở hữu của các nhân sĩ tú tiên, đại lục tiên duyên hằng năm đều có nhân sĩ phi thăng.”

“Mà ở biên duyên đại lục đạo gần đây cũng chẳng nghe nói ai thăng cấp được, đại lục bên này đều qua bên kia, nhưng yêu cầu của đại lục tiên duyên với người không phải dân bản xứ rất cao, ví như hằng năm biên duyên chúng ta cũng chỉ có một vạn suất.”

“Đừng nghĩ một vạn suất là nhiều, phạm vi thể lực không giống, chủng tộc chia chác cũng không nhiều bằng, ví dụ như chỗ trung tâm sản thú của chúng ta có một lâu đài sản thú, một phần là thú của quận Khang, thú quận Khang có 100 loại lâu đài thành trấn sản thú như vậy, trong phạm vi toàn bộ biên duyên thì có mười quận phủ như vậy, mà hằng năm biên duyên lại chỉ có thể tranh thủ được 100 suất.”

“Một tram suất này cũng không phải lấy trung bình của mọi người mà có phân phối hẳn hoi, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của mình mà tới tiên duyên đại lục, biên duyên hằng năm chỉ có mười suất, dưới thủ phủ biên duyên còn tồn tại mười lồi đài, đều dung phước thức thi đấu công khai để tranh giành mười suất này.”

“Đương nhiên chúng ta cũng rất may mắn, không cần dung cách thảm thiết như vậy đi tranh giành, điều kiện sản thú của chúng ta gặp may, trong chúng ta

hàng năm có mười suất, nhưng những người này không cần đấu đá nhau mà chỉ cần có số tích lũy làm nhiệm vụ cao nhất là được.”

“ca ca của Ngải Lập là Ngải Duy cũng rất may mắn, năm trước lấy được một suất tới đại lục tiên duyên, mọi người chúng ta chỉ cần cố gắng cũng sẽ có cơ hội tới đó!”

Ngọc Diệu Âm kinh ngạc không thôi: “Tổ trưởng sư phụ, vậy chẳng phải là dễ dàng lắm sau, hàng năm có 10 suất mà!”

Linh Hẫu nhìn Ngọc Diệu Âm ngây thơ vô tội, cười khổ nói, “Muội không biết tình huống của chúng ta rồi, trung tâm săn thú chúng ta đều có chi nhánh ở từng thành trấn, có khoảng hai nghìn người, đương nhiên quy mô mỗi trung tâm đều không giống nhau, nhưng bình quân mỗi nơi có khoảng 1000 người, tổng số phải trên trăm vạn mà chỉ có 10 suất.”

“Hả, trăm vạn tuyển 10?!” Ngọc Diệu Âm không nhìn được mà hô lên, tin tức này đúng là dọa người quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tổ Lực Thăng Cấp

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

“Biển Biên Duyên có động vật biển và tài nguyên lục thú phong phú, thú tinh trên này là mạnh nhất. Muốn vào biển Biên Duyên săn thú tinh thì phải gia nhập trung tâm săn thú, nếu không có săn được cũng không được mang ra khỏi biển Biên Duyên, cũng không thể công khai bán trên thị trường, vì thế tuy công việc của trung tâm săn thú nguy hiểm, tỉ lệ tử vong cao nhưng hàng năm vẫn có không ít người gia nhập, còn dư ra không ít ấy chứ.”

“Chẳng lẽ cạnh tranh lớn vậy mà vẫn có thể lên lời đài thi đấu sao?”

“Thi đấu lời đài là công khai, người dự thi không chết cũng bị thương, người bình thường phải cân nhắc rất kỹ mới có thể có lòng tin lên lời đài, trên lời đài phần đa đều là cao thủ tu tiên, phải biết rằng số người tu tiên trên đại lục Biên Duyên là hơn một tỷ, bọn họ đều đăng kí đi dân vào đại lục Tiên Duyên, còn chưa kể những người bình thường, nghe ra cũng đủ hiểu thâm cớ nào.”

“Hơn một tỷ nhân sĩ tu tiên sao, đại lục Biên Duyên lớn vậy sao?”

“Ha ha, đại lục biên duyên cũng không phải lớn nhất, chỉ xếp ở thứ 3.”

Ngọc Diệu Âm đầu phình to gấp đôi, một nhóm người chỉ tụ với nhau mười năm, mình bây giờ gà mờ như vậy, sao có đủ tư cách đi dân trong vòng mười năm!!

“Tu tiên cao cấp là cấp bậc gì? Tổ trưởng sư phụ, bây giờ mọi người đang ở cấp bậc gì?”

“Ha ha, phân chia tu tiên ở đại lục Biên Duyên rất thô, không tinh tế như đại lục Tiên Duyên bên kia, bây giờ chúng ta đang có cấp thấp, trung cấp và cao cấp, mọi người vừa nhập đạo, chỉ có thể tính là tu tiên cấp thấp.”

“Trong tổ, muội, Lâm Đa Bảo, Tân Thanh đều xem là tu tiên cấp thấp, Ngải Lập vốn cũng chỉ là tu tiên cấp thấp, nhưng đột phá thăng cấp nên đã trở thành tu tiên trung cấp, những người khác và ta cũng đều là tu tiên trung cấp cả.”

“Vậy mấy cấp này phân chia thế nào ạ?”

“Phàm là người vừa bắt đầu tu tiên đều có thể tự xưng là tu tiên cấp thấp, có thể phi hành trên không hoặc ngự kiếm phi hành là tu tiên trung cấp, người có thể thuần di(*) được xưng là tu tiên cao cấp.”

(*)Thuần di: di chuyển tức thời

“Đơn giản vậy sao?”

“Đơn giản hả? Không đơn giản đâu, công phu trong thiên hạ ngàn vạn chủng loại, đặc điểm của từng người không giống nhau, có người chú trọng phòng ngự, có người chú trọng công kích, chú trọng pháp thuật, chú trọng thần thức, chú trọng trận pháp, vân... vân..., không phải là trường hợp cá biệt, nhưng trăm sông đổ về một bể, vô luận là cấp bậc công phu gì, ba loại biểu hiện hình thức đều không rời cơ thể.”

“Mỗi loại công phu phân chia không giống nhau, có thể đại thành công pháp đều có thể bay, tấn chức thuần di, trên lý thuyết, hình thức đều không giống

nhau, ví dụ công phu của Ngải Lập đó, công phu của đệ ấy vốn là cấp độ đại tông môn, đột phá rồi, sau này chúng ta nhận nhiệm vụ, đệ ấy có thể phi hành phối hợp!”

Linh Hầu nói đến đây liền vui vẻ trở lại, thêm một người lại thêm một phần lực, nhất là với tổ sơ cấp cao thấp không đồng đều, tuy có thể phân chia ra mà làm, đối phó với hai loại một yêu cầu phòng thủ, một yêu cầu công kích, nhưng như vậy cũng không thể ảnh hưởng quá nhiều.

Ngải lập thăng cấp không chỉ được một vấn đề là thêm một phần công kích, ít hơn một người vướng víu mới là quan trọng nhất, người công kích có thể giảm bớt số người cần lo lắng, tăng sức chiến đấu lên ít nhất 10%, hơn nữa lực công kích của Ngải Lập rất khá, tăng cho toàn bộ tổ lực thêm 20% công kích.

Tăng lên như vậy có thể khiến cho tổ 72 từ tổ bài sơ cấp lên đại chuẩn tổ bài trung cấp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Nhiệm Vụ Săn Thú

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

“Đúng rồi, nói đến nhiệm vụ tiếp theo, đây cũng là nhiệm vụ cuối cùng của năm nay, là nhiệm vụ săn thú, đội lĩnh nhiệm vụ xong sẽ thông báo cụ thể cho mọi người!”

“Tổ trưởng sư phụ, không phải huynh không thích nhiệm vụ săn thú sao, sao chúng ta còn nhận?”

“Ha ha, trung tâm săn thú có cả trăm tổ đều phải hoàn thành ít nhất một nhiệm vụ săn thú, nhiệm vụ được tùy ý, có thể căn cứ vào tình hình tổ đội mà chọn. Nhưng tương đối nguy hiểm, hằng năm có rất nhiều người chết trong loại nhiệm vụ này, nhưng không có quy định cứng nhắc là phải thành công như những nhiệm vụ khác nên mọi người đều lượng sức mà đi, tỉ lệ chết hay bị thương cũng ít.”

A, thì ra là như vậy, Ngọc Diệu Âm đã hiểu ra, chẳng trách nhiệm vụ lần này cũng không khiến mọi người khản trương, thì ra là đánh thắng thì tốt, không thắng thì chạy, kết thúc thế nào cũng chẳng sao, mà nhiệm vụ săn thú mỗi năm chỉ phải hoàn thành một lần, tính nguy hiểm lại ít hơn nhiều.

“Đúng rồi, trước khi xuất phát, những thứ mọi người quý trọng có thể gửi lại ở trung tâm, sau khi trở về có thể lấy lại.

“Nói cách khác đây là nhiệm vụ khó hoàn thành sao?”

“Đúng vậy, nếu không sao có thể nguy hiểm như vậy, hơn nữa mỗi năm trung tâm cũng chỉ yêu cầu mỗi tổ hoàn thành một nhiệm vụ chứ. Đương nhiên chuyện này cũng phải dựa vào vận may, dù sao phạm vi rừng rậm rất rộng, có không ít người dùng cách ôm cây đợi thỏ.”

“Yên tâm, kinh nghiệm tổ chúng ta phong phú, chỉ cần có vận may sẽ hoàn thành được nhiệm vụ, tránh để những người kia được lợi!” Linh Hầu nhìn ra Ngọc Diệu Âm khản trương, vì vậy lại mở miệng an ủi nàng, trong lòng lại nghĩ: “Ta còn muốn giao nhiệm vụ vật phẩm cho cô đấy, nhưng xem ra không thể nói nhiều để nàng ta bị dọa. Ừ, đến lúc giao nhiệm vụ cứ khiến nàng ta mờ mịt không hay biết gì là được.”

Trong lòng Linh Hầu âm thầm quyết định lợi dụng Ngọc Diệu Âm mang theo vật phẩm quan trọng! Ngọc Diệu Âm nghe nói sắp săn thú vẫn còn đang vui vẻ, dù sao mình bây giờ cũng đang tu luyện trận pháp và kiếm pháp, có cơ hội sẽ thử ra tay.

Cũng may chưa tới vài ngày, Linh Hầu đã lấy được một nhiệm vụ thích hợp, bắt sống một con hổ thảo nguyên cấp năm, tiền thưởng 100 tinh thạch.

“Tổ trưởng sư phụ, giá của hổ thảo nguyên cấp năm có chênh lệch với thú tinh của nó không?” Ngọc Diệu Âm cảm thấy khó hiểu, nàng biết thú tinh cấp bốn không có giá mấy, thú tinh cấp năm hẳn cũng không đắt, sao một con hổ thảo nguyên lại có tiền thưởng 100 tinh thạch?

“Tiểu nha đầu, không hiểu hả, để ca nói cho mọi người nghe, thú tinh sao so với thú sống độc, đôi khi cũng không cần chúng ta đổ máu, đứng bên nhìn thú đánh nhau cũng lấy được nhiều loại thú tinh, nhưng bắt sống thú lại khó hơn, chỉ có thú con mới đáng giá nhất, bởi vì nó có thể thuần dưỡng được.” Ngải Lập không đợi tổ trưởng mở miệng mà đặc chí giải thích với Ngọc Diệu Âm.

Linh Hầu thấy vậy cũng không tức giận, bây giờ công lực của Ngải Lập đang tăng lên, mọi người cũng khách khí với hắn hơn, hơn nữa Ngải Lập còn xưng huynh gọi muội với Ngọc Diệu Âm, rõ ràng là gần gũi hơn những người khác, Linh Hầu đương nhiên cũng không muốn làm người ác.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 55: Trên Đường Săn Thú

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Tốc độ dung nạp vào tổ của Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo rất nhanh, khiến cho Linh Hầu rất thỏa mãn, mọi người thu thập một chút rồi chuẩn bị xuất phát.

“Ngài ca ca, Con hổ thảo nguyên kia có dễ bắt không?”

“Ngọc muội muội à, nếu mà dễ bắt thì cũng chẳng đến lượt làm nhiệm vụ của trung tâm săn thú đâu, Hổ thảo nguyên là thú cao cấp, không dễ bắt cũng không nói, phạm vi sinh sống cũng khó xác định, rất khó tìm, hổ thảo nguyên trên thị trường quả thật là cung không đủ cầu.”

“Cung không đủ cầu?” Ngọc Diệu Âm cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ mọi người ở đây đều thích bắt hổ làm thú cưng, xem ra giới tu tiên đúng là không sinh hoạt theo lẽ thường.

“À, muội còn nhỏ, bây giờ nam tử trẻ tuổi đều lấy thú nuôi hổ làm vui, hổ thảo nguyên lớn lên nhìn rất phong cách không nói, sau khi thuần phục cũng rất nhu thuận nghe lời, trung thành và tận tâm!”

Ồ, trước giờ chỉ mới nghe nuôi chó nuôi mèo làm thú cưng, sao bây giờ còn có cả nuôi hổ nữa thế này? Trong lòng Ngọc Diệu Âm thầm nghĩ, quả thật không tưởng tượng nổi, hổ cũng coi nhà được sao? Bạn tin sao? Dù sao tôi cũng chẳng tin đâu!

Mang theo một bụng nghi hoặc, Ngọc Diệu Âm chạy theo mọi người, trải qua lần luyện tập công pháp trước, lần này Ngọc Diệu Âm đã đuổi kịp tiết tấu của cả đội, xem ra năng lực rất không tồi.

Trên đường đi, Ngài Lập cũng nói không ít chuyện với Ngọc Diệu Âm, hầu hết đều nói về hổ Thảo Nguyên, nhưng càng nói lại càng khiến nàng mơ hồ.

Trong đầu Ngọc Diệu Âm vẫn nhớ hồ là chứa sơn lâm đấy, còn có câu “Trong núi không hổ, khi vườn xung vương” đấy nhé, những thứ này đều cho thấy hổ sinh sống trong rừng, sao lại đổi thành sống trên thảo nguyên rồi.

Nhưng Ngọc Diệu Âm cũng không hỏi nhiều, dù sao nơi này cũng không giống thế giới trước đây của nàng, hỏi ra không chừng người trong tổ lại sinh nghi về thân phận của mình, vậy sẽ thành hổ mất.

Chỉ xoắn xuýt mất một lúc, Ngọc Diệu Âm đã gác nghi ngờ này qua một bên, thuần thực nướng đồ ăn cho mọi người, đồ nướng vốn là sở trường của nàng, ăn mỗi ngày cũng không ngán.

Nàng vừa ngậm nga một điệu dân gian, vừa trở thịt xiên trong tay, thuận tiện trêu chọc Ngài Lập.

“Ngài ca ca, bây giờ võ công của huynh lợi hại như vậy, có thể cho muội thấy lợi hại thế nào không, hay là huynh đánh với Lâm Đa Bảo chút coi?”

“Ngọc muội muốn ta ức hiếp Đa Bảo chắc, đệ ấy vừa tập, sao có thể chặn tấn công của ta.”

“Nếu không huynh bay chút cho muội xem với, tổ trưởng nói trung cấp đều biết bay mà.”

Ngài Lập gãi đầu, cảm thấy Ngọc Diệu Âm dường như có chỗ nào đó nói sai, nhưng cụ thể là chỗ nào thì không nói ra được, hơn nữa quả thật cấp trung cấp đều biết bay, bây giờ mình cũng biết, nếu muội muội muốn xem thì cứ bay vài vòng cho muội ấy xem vậy.

Ngài Lập bắt đầu bay lên cho Ngọc Diệu Âm xem, nhưng động tác vẫn hơi ngốc, tư thế hơi bất nhã, khiến Ngọc Diệu Âm cười không khép nổi miệng.

“Ngài ca ca, sớm nghe huynh bay rất đặc biệt, hôm nay nhìn thấy quả thật đúng thế!”

Những người khác trong tổ vốn thấy là lạ, bây giờ nghe nàng nói thế liền nở nụ cười.

Ngài Lập vốn đang đắc chí, kết quả nhìn thấy ai cũng đang cười liền biết mình bị Ngọc Diệu Âm đùa mình, “Được lắm, Ngọc muội, muội còn giúp người ngoài ức hiếp đại ca của muội vậy đó!”

“Nào có nào có, muội chưa thấy huynh bay bao giờ nên tò mò mà!” Ngọc Diệu Âm làm nũng nói với Ngài Lập.

Ngài Lập vừa thấy điệu bộ này của nàng liền không có cách nào, Linh Hầu nhìn thấy cũng vui vẻ, câu võ quyết dày có móng tay nhọn đúng là không sai chút nào.

Chương 56: Lấy Thỏ Làm Mồi Nhử

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Chỉ cần mình điều khiển được Ngọc Diệu Âm thì không lo Ngải Lập sẽ không nghe lời!

Những người khác hiếm khi thấy Ngải Lập như thế, vì thế càng thêm yêu mến Ngọc Diệu Âm, ai cũng biết ca ca Evie của Ngải Lập đã tới đại lục Tiên Duyên, nói không chừng muốn nhập cư trái phép cũng nhờ và được ấy chứ.

Trước kia Ngải Lập chẳng để ý đến ai, mọi người không ai làm thân độc với hắn, bây giờ có người mở đường như thế, có điên mới không đi theo, vì thế cả đường đi, mọi người đều đối xử với Ngọc Diệu Âm tử tế hơn nhiều.

Linh Hầu mang mọi người tới gần một đầm lầy bắt hổ thảo nguyên, mọi người đến nơi cũng không tản ra tìm kiếm mà hạ trại trước, chuẩn bị chu đáo, sau đó mới bố trí bẫy cách nơi hạ trại khoảng 300m.

Cái gọi là bẫy đương nhiên là trận pháp của Đỗ Kim Phát, còn cho hai con thỏ vào trong trận pháp.

Trận pháp giúp tản mùi thỏ ra, hấp dẫn hổ thảo nguyên xuất hiện, cũng có thể ngăn cản chim quấy rối, lỡ có loài chim nào lợi hại xuất hiện phá hỏng trận pháp, bắt thỏ ăn thịt thì xem như mọi người công toi rồi.

Từ lúc tu luyện trận pháp, Ngọc Diệu Âm vẫn chưa thực hành qua bao giờ, vì thế liền thương lượng với Linh Hầu muốn thử làm trận pháp xem hiệu quả thế nào, Linh Hầu biết khó mà từ chối được, vì thế đành đồng ý.

Ngọc Diệu Âm làm hai trận pháp nhỏ cách nơi cắm trại độ 500m, nhưng nàng không lấy thỏ làm mồi nhử, chỉ bẻ một nhánh cây, gắn hai nắm com vào đó.

Gao là thứ chim chóc thích nhất, Ngọc Diệu Âm đương nhiên không nghĩ rằng mình có bản lĩnh săn thú, nhưng hẳn là chim chóc bình thường thì không có vấn đề gì.

Tất cả mọi người bình thân chờ, Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo không có việc gì thì ra chỗ khác luyện tập, tăng kỹ năng tấn công, vì có Ngải Lập giúp đỡ nên cũng luyện được kha khá.

Nhoáng cái đã được một tuần, hổ thảo nguyên không thấy bóng đâu, mọi người đã có phần không chờ được, mùi thỏ đã tan mát mấy ngày rồi, cũng có rất nhiều thú mắc bẫy, mọi người gặt hái được không ít thú lớn nhỏ có giá, chỉ không hiểu sao một cộng lông hổ thảo nguyên cũng chẳng thấy đâu.

Đỗ Kim Phát đã bố trí hơn năm trận pháp, thả hết mồi nhử ra ngoài, nhưng mồi nhử cũng có hạn chế, nếu trong mười ngày không có chút linh khí nào cho nó, nó sẽ thiếu linh khí dẫn đến biến thành thỏ bình thường.

Tổ Bảy hai có mười con thỏ làm mồi, bình thường đều nuôi thả ở trung tâm săn thú, chỉ cần trả phí đúng hạn, đến lúc dùng đến lấy là được.

Giá mồi nhử này không rẻ, mọi người đều sốt ruột, có thể nào cũng chỉ chờ được thêm hai ngày nữa, vậy mà giờ vẫn chưa thấy hổ thảo nguyên đâu, nếu hổ không sớm xuất hiện, thỏ mồi nhử sẽ phải tình dưỡng một tháng nữa mới có thể sử dụng tiếp.

Đang lúc mọi người không còn cách nào, trong đầu Ngọc Diệu Âm lại vang lên tiếng nói: Gần bờ biển cách chỗ này không xa là nơi có rất nhiều loại thú mạnh, người đi xem có thể nhân cơ hội trục lợi không, nhớ lấy hoa mạn châu sa ra...

Chương 57: Con Chim Nhỏ Xấu Xí

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Đối với vị tiên bói anh minh thần võ, sức phán đoán tinh chuẩn này, Ngọc Diệu Âm đương nhiên là nói gì nghe nấy.

Dù sao mọi người cũng chẳng để ý tới hành động của mình, hơn nữa thủ ở doanh trại có ba người, mình lén chuồn một lát chắc cũng chẳng sao, vì vậy nàng lén nói với Lâm Đa Bảo một tiếng rồi chuồn êm.

Tới bờ biển, nàng phát hiện quả như tiên bói Tra Minh nói, nơi đây quả thật hỗn độn, chỉ là sao chỗ này cách chỗ họ cắm trại không xa, động tĩnh lại lớn vậy mà mọi người không ai may mắn phát hiện ra, Ngọc Diệu Âm cảm thấy khó hiểu, nhưng nghĩ lại, có lẽ việc đầu đá này đã kết thúc trước khi bọn họ tới!

Ngọc Diệu Âm cảm thấy lý do này khá là đáng tin cậy, vì vậy cũng không hỏi tiên bói Tra Minh.

Tuy trong ngoài không có ai nhưng Ngọc Diệu Âm vẫn không dám mạo mà y lời tiên bói Tra Minh lấy hoa mạn châu sa ra. Mặt đất sau trận chiến đã trở nên cứng rắn vô cùng, Ngọc Diệu Âm đi tới đi lui cũng chẳng lưu lại chút dấu vết nào.

“Thú tính” rơi bừa bãi đương nhiên bị Ngọc Diệu Âm thu từng viên một, có vài chi động vật chưa hư thối, nàng cũng nhặt lên, bởi qua tiếp xúc với Ngải Lạp, Ngọc Diệu Âm biết đồ không hư thối chính là bảo bối, có thể đổi thành tinh thạch, bây giờ may mắn gặp được đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua. Nhưng Ngọc Diệu Âm vẫn cẩn tuân lời của tiên bói Tra Minh, chỉ nhặt thú tính lộ ra bên ngoài và tứ chi không dính máu.

Nhặt xong, Ngọc Diệu Âm men theo đường cũ trở về, trong lòng vô cùng sung sướng, những vật này Ngọc Diệu Âm tự chia làm hai phần, cái nàng cảm thấy quý và cái nàng cảm thấy không quý, sau đó sắp xếp vào nhãn trữ vật của mình.

Đang lúc Ngọc Diệu Âm trở lại khu vực an toàn, nhanh chóng thu hoa mạn châu sa lại để trở lại nơi trú quân thì chợt nghe mấy tiếng sột soạt, nàng men theo âm thanh đi tìm, lại phát hiện ra một con chim non vô cùng xấu xí trong bụi cỏ.

Ngọc Diệu Âm từng gặp qua mấy thứ xấu rồi, những xấu cỡ vậy thì vẫn chưa, lông chim như bị đốt, không được tròn vẹn đầy đủ nhưng lại không có dấu vết bị đốt. Hai mắt một bên thì chỉ độc mỗi lòng trắng, bên còn lại chỉ có con ngươi bé tí hìn. Lông vũ trên đầu màu vàng và xanh á, nhìn xa như thể phân chó, cũng may mò con chim này lớn, chiếm hơn nửa cái mặt, hơn nữa hình như cũng vô cùng sắc bén.

Nếu không phải con chim xấu xí có cái mỏ kì lạ như vậy, nàng cũng chẳng để ý tới làm gì, vốn nàng tính bắt một con đẹp đẹp xinh xinh bầu bạn, kết quả lại gặp một con xấu đầu xấu đuôi như vậy.

Nhưng nàng vẫn cẩn thận bỏ con chim vào túi linh thú lớn, cẩn thận từng chút một, nàng nhìn ra con chim này bị thương, có thể không bị nghiền thành bột phấn ở nơi vừa đầu đá kinh dị thể này thì hẳn không phải loại thú bình thường, bởi vì quanh đây chỉ bao trùm vẻ chết chóc, nhìn qua như không có vật sống.

Dưới tình huống này, con chim xấu xí này hiển nhiên đã được Ngọc Diệu Âm coi trọng.

Đối với mấy vết thương trên người con chim này, Ngọc Diệu Âm chẳng am hiểu chút nào, nhưng chắc lát hỏi Ngải Lạp cũng chẳng sao đâu.

Ngọc Diệu Âm bỏ đi không lâu, một bóng dáng lớn xuất hiện bên bãi biển, nhìn qua trên mặt đất đã mất rất nhiều Thú tính thì rất kinh ngạc, nhưng lại không tìm ra được chỗ nào khả nghi, Đan điền không nát, thì thể thú tính vẫn còn, dùng thần thức thăm dò trăm dặm chung quanh cũng chẳng thấy người nào nhiễm khí tức nơi này cả.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Hồ Thảo Nguyên

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Có lẽ là mình đa nghi rồi, đám thú này liều mạng đánh nhau, có khi đã bị đối thủ chọc thủng đan điền, không lưu lại thú tính rồi, dù sao thì khí tức nơi đây vẫn tràn đầy như lúc chiến đấu, cũng không có bất kì hơi thở của ai mà.

Ngoại trừ đồng thi cốt còn dư lại, mấy loài chim bay qua đều biến thành tro, bị thổi tan bốn phía, có lẽ song phương đánh nhau đến mức cá chết lưới rách, chẳng lưu lại chút nào. Bóng dáng cự lớn thỏa mãn gật đầu, xác định lại chung quanh không có bất kì năng lực siêu quần nào, người có thể cướp đoạt không kiêng nể gì cũng không thể biến mất trong nước mà không để lại dấu vết gì được.

Ngọc Diệu Âm đương nhiên hoàn toàn không hay biết gì chuyện này, nàng nhặt được nhiều đồ như vậy nên trong lòng rất vui vẻ, vừa đi vừa ngâm nga, vừa hay đụng phải Ngải Lạp đang hứng chí bưng bưng quay về.

“Ngải ca ca về rồi sao, hôm nay có thu hoạch gì không ạ?”

“Ngọc muội muội, lần này chúng ta có chuyện vui rồi, chúng ta thăm dò nơi này lâu như vậy rồi, phát hiện ra quanh đây có rất nhiều thú con, nhưng lại chẳng trông thấy con thú thành niên nào, ta bị phải về thu thảo mỗi, thứ này không cần thiết nữa, chúng ta tranh thủ tìm thú con bốn phía, hẳn là sắp gặp chuyện vui rồi, nếu may mắn có thể làm một lần là xong nhiệm vụ!”

Ngọc Diệu Âm lập tức liên tưởng đến bờ biển đầy thi cốt kia, đoán chừng là dã thú trưởng thành đã xuất động đánh nhau ở đó hết cả rồi, vì thế cũng nghe lời Ngải Lập trở về thu dọn đồ đạc, mọi người nghe theo đề nghị của Ngải Lập tản ra đi tìm thú con.

Đương nhiên phạm vi của mọi người tìm cũng chỉ trong vòng mười dặm, những nơi xa hơn bọn họ cũng không dám xâm nhập, nhưng cho dù như vậy thì số thú con thu thập được cũng rất phong phú.

Thời gian hơn nửa tháng thoáng cái đã qua, những nơi chung quanh cũng tiếp tục được lục soát, Linh Hầu triệu mọi người lại một chỗ, tập trung chỗ thú con trong tay mọi người lại.

Sau khi lên danh sách, Linh Hầu trả lại cho mỗi người một đến hai con, thận trọng nói với mọi người rằng người mang của là người có tội, xung quanh nơi này đã có vô số người võ công cao cường chạy tới, những con thú con khác đều do một mình tổ trưởng mang theo.

Linh Hầu là tổ trưởng, hẳn nói thì đương nhiên không ai dám phản bác, Ngọc Diệu Âm thấy mọi người tỏ ra rất bình thường, hẳn loại chuyện này đã thường xảy ra nên cũng chẳng ai phản đối nữa.

Sau đó mọi người liền chia nhau ra về, từng người một trở về trung tâm săn thú. Ngọc Diệu Âm phát hiện ra mọi người đều rất ăn ý, phân ra ba tổ để về.

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo đương nhiên đi theo Linh Hầu và Phạm Vạn Thông.

“Tổ trưởng sư phụ, chúng ta không phải đến tìm hổ thảo nguyên sao, có tìm được không ạ?”

“Ừ, tìm được mấy con rồi, chỗ có hổ thảo nguyên này là lúc trước ta đi làm nhiệm vụ ngang qua phát hiện ra, chỉ không ngờ có nhiều loại thú con như vậy, hơn nữa cấp bậc cũng không đồng đều.”

“Tổ trưởng sư phụ, có thể cho muội liếc qua con hổ một xíu không, muội còn chưa thấy qua chúng bao giờ!”

Linh Hầu thấy Ngọc Diệu Âm ham học hỏi như vậy, trong lòng lập tức biết rõ cơ hội chuyển đồ sang trên người Ngọc Diệu Âm đã tới. Vì thế lấy ra một cái nhẫn trữ vật, lấy một con hổ từ trong đó ra.

Ngọc Diệu Âm thấy vậy liền tỏ ra vui vẻ, hổ này rõ ràng là chó ngao tây tạng, sao ở đây lại biến thành tên hổ thảo nguyên rồi, xem ra trong núi không hổ, khi vượn xưng vương, mà ở đây là trong núi không hổ, chó ngao tây tạng xưng vương mới đúng!

Linh Hầu lập tức nhân cơ hội Ngọc Diệu Âm chỉ chú ý đến hổ thảo nguyên mà buộc chiếc nhẫn trữ vật đựng tất cả các con thú con vào dưới vạt áo của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Gặp Phải Cướp

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Thân thủ và công phu của Linh Hầu là tốt nhất trong tổ, vì thế giấu giếm rất dễ, từ đầu đến cuối, ba người khác đều không phát hiện ra chuyện gì bất thường.

Ngọc Diệu Âm nhìn thấy hổ thảo nguyên quá đáng yêu nên liền thích ngay tắp lự, hổ thảo nguyên này toàn thân màu đen, lông trên người khá dài, nhìn bù xù rất đáng yêu, đôi mắt đen nháy như có linh tính, đưa lưỡi liếm láp cánh tay đang vượn ra của Ngọc Diệu Âm khiến nàng bị ngứa cười khúc khích.

Đương nhiên Ngọc Diệu Âm nhẹ nhõm như thế cũng bởi vì công lực của Linh Hầu cao, mang theo Ngọc Diệu Âm trên lưng mà vẫn không ảnh hưởng gì đến việc Ngọc Diệu Âm chơi với hổ thảo nguyên, nhưng công lực của Phạm Vạn Thông lại kém hơn Linh Hầu, lưng cồng Lâm Đa Bảo chạy tụt lại phía sau.

Không ngờ lúc sắp vào được phạm vi trấn săn thú lại gặp phải cướp. Một đám người xuất hiện trước mặt bốn người, người cầm đầu mặt tetro liến lên ngăn lại, “Bốn vị dừng bước!”

“Áy, ta cứ tưởng là ai, không phải là Hầu Tử sao? Sao vẫn còn lẩn lộn trong cái tổ cấp thấp thế này, ha ha, không bằng đi theo ca ca đi. Ca ca đảm bảo

cho người ăn ngon.”

Linh Hầu thấy những người này liền hiểu có phiền phức rồi, “Thì ra là Uy Bá đại ca, tiểu đệ bái kiến, bái kiến, chỉ là không thể đi theo lão ca được, mong được thứ lỗi!”

“Aiz, Hầu Tử chết tiết này quả nhiên vẫn không chịu thông suốt, đã không muốn gia nhập thì cứ theo quy củ cũ, người đi, đồ để lại.”

“Uy Bá đại ca, mọi người kiếm ăn đều không dễ gì, ta cũng không nhiều lời, lần này chúng ta ra ngoài không thu hoạch được bao nhiêu, bỏ một tháng săn mới chỉ được bốn con thú con, hay là thế này, chúng ta chia nửa được không?”

Uy Bá lướt qua bốn đầu người, “Ồ, chỉ bốn con thú con, xem ra Hầu tử người đứng là ăn rồi chờ chết, muốn giữ một nửa cũng không phải không được, đánh thắng ta rồi nói.”

Linh Hầu ôm quyền, “Uy Bá đại ca, thực lực tiểu đệ huynh cũng rõ rồi, đương nhiên là không bằng Uy Bá đại ca, nhưng đại ca đã có hứng thú chỉ điểm tiểu đệ một chút, vậy ta liệu mình bồi quân tử, bàn luận với huynh vài chiêu!”

Thủ hạ của Uy Bá đều đứng một bên xem trò vui, không nhảy lên làm khó ba người còn lại, cao thủ so chiêu đương nhiên là cơ hội học tập hiếm có, hơn nữa Linh Hầu đánh nhau với lão đại, ba người này ai dám bỏ đi?

Dáng người Linh Hầu linh hoạt, chiêu thức của Uy Bá thì mãnh liệt, chỉ đánh được vài chiêu trúng Linh Hầu, cây cỏ xung quanh lại chịu ảnh hưởng không ít, tám chín phần mười là bị tổn hại.

Khoảng chừng hơn hai khắc sau, Linh Hầu lùi ra sau, ôm quyền nói: “Uy Bá ca ca quả nhiên thân thủ bất phạm, chỉ là nhiệm vụ lần này rất quan trọng với ta, kính xin Uy Bá đại ca thông cảm, hoan nghênh lần sau tùy hứng tới trấn săn thú tìm ta uống rượu.”

Uy Bá đánh nhau một chốc cũng biết không đánh thắng áp đảo được Linh Hầu, hai con thì hai con, tranh thủ thời gian còn làm thêm được mấy vụ nữa, “Hầu Tử, hiếm khi đánh thắng khoái được như vậy, đi đi, cho các người hai con!”

Linh Hầu đưa đầu thú bên người mình và Phạm Vạn Thông cho Uy Bá. Uy Bá xem xét một chốc rồi thỏa mãn gật đầu phát tay bỏ đi.

“Tổ trưởng sư phụ, mấy người quen nha sao? Sao bọn họ còn cướp của chúng ta?!”

Linh Hầu nhìn Ngọc Diệu Âm ngây ngô thì cười nói: “Bị bọn họ cướp nhiều quá rồi thì quen là phải rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đám Cướp Thứ Hai

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

“Người như vậy rất nhiều, về sau làm nhiệm vụ nhiều muội cũng sẽ quen dần mà thôi... Uy Bá này không tính là mạnh, ta có thể đánh thắng, nhưng mấu chốt là đám huynh đệ đằng sau hẳn đều có thực lực không tồi, nếu quả thật không cho chúng mặt mũi, người chịu thiệt sẽ là chúng ta.”

Ngọc Diệu Âm nghĩ đến hơn mười người sau lưng Uy Bá, nếu theo tiêu chuẩn, toàn bộ tổ bảy hai cũng không đánh thắng được chúng.

“Bọn họ đã mạnh như vậy sao còn đồng ý cho chúng ta một nửa?”

“Con thỏ nóng quá sẽ cắn người, nếu ép chúng ta đánh nhau, bọn họ cũng sẽ chịu tổn hại, hơn nữa đánh nhau với chúng ta lúc này thì không bằng tìm người khác đánh cướp, hơn nữa chúng ta cũng không thể coi là dễ béo, bọn họ đương nhiên không có hứng thú cùng chết với chúng ta.”

Bây giờ Ngọc Diệu Âm mới hiểu được mớ bong bóng bên trong, nhưng cướp bốp quả thật là một vốn bốn lời, đoàn người bọn họ gặp may, đi hơn nửa tháng tìm được mấy con thú con, mà đã ăn cướp chỉ cần đứng chặn ở đây đã thu hoạch được một nửa rồi.

“Phương pháp này của ta kỳ thực cũng là luật ngầm, đa số đám cướp đều có quy củ như lưu truyền, chỉ bàn luận với đầu lĩnh, đánh tượng trưng rồi giữ lại 50% là được.”

“Hơn nữa bọn họ biết trên người chúng ta cũng khoong có bảo bối gì, cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, bọn chúng thả chúng ta ra còn có lợi hơn, chỉ cần chúng ta để lại 50%, bọn chúng sẽ không chém tận giết tuyệt.”

À, thì ra còn có chuyện như vậy.

“Kể tiếp còn gặp nữa không?”

“Chiếu theo tình hình này nhất định sẽ còn gặp lại, nếu vừa rồi chúng ta không gặp được bọn chúng thì khả năng kể tiếp sẽ không gặp thêm đám nào nữa, nhưng chúng ta không may, gặp phải Uy Bá, đám cướp khác nhất định sẽ theo sau tham gia náo nhiệt, đục nước béo cò.”

Ngọc Diệu Âm thấy mình đúng là mò quạ đen, nói cái gì là đúng chóc cái đó.

Không lâu sau lại gặp phải một bọn cướp khác, tuy đàn Linh Hầu trước đó cũng đã do thám ẩn nấp nhưng kết cục vẫn bị đối phương tìm thấy.

Linh Hầu cười khò một tiếng: “Uy Mãnh đại ca, thuật truy tung của huynh quả thật cao minh, tránh không được!”

Uy Mãnh cười hào sảng, lớn tiếng nói, “Thì ra là Hầu Tử, chúng ta có duyên sẽ gặp, trốn thế nào cũng gặp thôi, người nói nhiều đường như vậy, nhiều nơi như vậy, sao các người còn gặp chúng ta, ha ha, đã có duyên thì sẽ gặp thôi!”

“Uy Mãnh đại ca, khụ khụ, trước khi gặp huynh chúng ta đã gặp Uy Bá rồi!”

“Hầu Tử, là người không đúng rồi, Uy Bá là Uy Bá, Uy Mãnh ta là Uy Mãnh, sao người có thể đánh đồng được, chẳng lẽ xem thường Uy Mãnh ta, không muốn gặp bằng hữu này? Hừ?!”

“Sao thế được, Uy Mãnh đại ca hiểu lầm rồi, ta muốn nói vừa rồi chúng ta đã giao một nửa cho Uy Bá đại ca, bây giờ chỉ còn lại hai con thú con, huynh xem?”

Uy Mãnh phì cười nhìn mấy người trước mắt quả thực đã gặp Uy Bá, quần áo trên người Uy Bá bị rách đôi chỗ, dấu vết này cũng không làm giả được đâu.

Vì vậy chỉ đành gật đầu đồng ý. “Xem ra hôm nay không may rồi, được rồi, không làm khó các người, để lại một con thú con rồi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Liên Tiếp

Chuyển ngữ ♥ Phạm Hải Yến

Beta ♥ Nhã Vy

Linh Hầu đưa ấu thú mà Lâm Đa Bảo luôn mang bên mình cho Uy Mạnh rồi nói: “Đồ của ta với Phạm Vạn Thông mang theo bên người đều đưa hết cho Uy Bá rồi. Bây giờ chỉ còn mấy túi mà mấy nhóc này mang theo. Trong nam với nữ, để dành đồ tốt nam giữ cho Uy Mạnh đại ca vậy.”

Uy Mạnh nhìn Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo, hiển nhiên cho rằng ấu thú trên tay Lâm Đa Bảo tốt hơn của Ngọc Diệu Âm nên cũng không nhiều lời, nhận lấy ấu thú rồi quay người bỏ đi.

Ngọc Diệu Âm trợn mắt: “Tổ trưởng sư phụ, người này không giúp gì chúng ta, tại sao cũng đưa cho hắn?”

“Ha ha, Uy Mạnh cũng là nhân vật nổi tiếng trong nghề trộm cướp, người biết hắn và Uy Bá đều nhiều như nhau, phải biết Uy Mạnh này không phải người chúng ta có thể chọc được, Uy Mạnh giỏi nhất chính là thân pháp ẩn nấp, nếu như thật sự bị hắn đối phó, không chết cũng bị thương, bốn người chúng ta ngoại trừ ta có thể chạy ra, mọi người đều không thoát nổi khỏi tay hắn đâu.”

“Hơn nữa, Uy Mạnh cũng không phải chỉ có một mình, hắn có khoảng bảy huynh đệ, mỗi người đều biết ẩn nấp giết người, muội nên lường trước hậu quả.”

Ngọc Diệu Âm hơi buồn bực: “Cướp nhiều như vậy, ai cũng không thể trêu vào, haiz.”

“Ha ha, lần này ta chọn tuyến đường cũng coi như tốt, ít nhất đoạn đường này không nghe thấy nói có giết người cướp của, có vài bọn cướp căn bản không cho người ta cơ hội mở miệng đã trực tiếp giết người hàng loạt, đương nhiên bọn cướp như vậy thường chỉ có năm ba người, thực lực không quá mạnh.”

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo nhìn nhau một cái, họ vẫn quá yếu, nếu đơn độc hành động, đoán chừng một cửa của bọn cướp cũng khó qua.

Những lời này của Linh Hầu vốn cũng muốn mượn chuyện này cảnh cáo Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo một chút, không được thấy mình mạnh hơn một

chút đã thích tự làm mọi chuyện một mình, bên ngoài cực kì nguy hiểm, chỉ có đoàn kết lại mới ngăn cản được rủi ro.

Nhưng không ngờ tới một lời thành kì (ý chỉ một người nói những lời k may mắn, xui xẻo sau đó lại thành sự thật), ngay khi mọi người đến thị trấn sẵn thú lại gặp phải bọn cướp.

Bọn cướp này vốn đang uống trà trong quán ven đường, nhìn thấy bốn người Linh Hầu phong trần mệt mỏi liền nhảy dựng lên muốn cướp bóc, giống y hệt lời Linh Hầu đã nói, bọn chúng không nói một câu đã ra sát chiêu dồn người vào chỗ chết.

Cũng may bọn cướp cho rằng chỉ cần quật ngã hai người lớn Linh Hầu và Phạm Vạn Thông là đủ, hai đứa bé như Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo cho dù gan to bằng trời cũng chẳng dám chạy một mình.

Nếu không phải đột nhiên xuất hiện tập kích, hai người Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo chắc chắn lãnh ít dữ nhiều.

Đám cướp không ngờ đến mình lại đá trúng tấm sắt (踢到铁板: đánh người khác nhưng bị người ta đánh lại), ba người đánh hai người Linh Hầu và Phạm Vạn Thông, dù đánh lên cũng không chiếm được thế thượng phong, đánh đến khó khăn chật vật.

Linh Hầu càng đánh càng mạnh, hai người đối phương đối phó một mình Linh Hầu rõ ràng dần dần rơi vào thế hạ phong. Bọn cướp biết rõ khó có thể đắc thủ, trao đổi âm hiệu liền chuẩn đi.

Đám người Linh Hầu đương nhiên không đuổi theo. Vốn đi chậm chậm từng chút đến trấn sẵn thú giờ là toàn lực vội vã đến trấn sẵn thú.

Thật vất vả mới đến trấn sẵn thú, lúc này mới có thể đảm bảo an toàn. Những người đến sẵn thú ở trung tâm thị trấn được nhiều người ủng hộ, bọn cướp căn bản không dám đến đây động thủ với người đi sẵn.

Lúc này Linh Hầu và Phạm Vạn Thông đang thả lỏng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sờ tới trước ngực mình tìm kiếm, kết quả hai người hai mặt nhìn nhau cười khò.

“Sao vậy? Tổ trưởng sư phụ? Phạm đại ca?”

“Ha ha, chúng ta còn tưởng rằng đã đánh đuổi được bọn cướp, kết quả là bị ba tên kia trộm hết toàn bộ đồ trên người. Bây giờ hai người chúng ta không có gì trong người, nghèo rớt mồng tơi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đại Kinh Hỉ

Chuyển ngữ ♥ Phạm Hải Yến Beta ♥ Nhã Vy

(kính hi: ngạc nhiên và vui mừng)

“Ngọc Diệu Âm, thú con mang theo đâu?”

“Ồ đây, tổ trưởng sư phụ, huynh chờ một chút, muội lấy cho huynh.”

Ồ mà, sao lại không thấy túi thú rồi, mình rõ ràng để nó trên lưng mà. Ngọc Diệu Âm bắt đầu bối rối, lại không biết mình đã đánh mất hổ thảo nguyên con từ lúc nào rồi.

Nhưng mà ném đi đâu mới được chứ, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện Linh Hầu và Phạm Vạn Thông vừa nói, ba người bọn cướp đã có thể trong lúc đánh nhau mà trộm đồ vật trong ngực Linh Hầu và Phạm Vạn Thông đi thì cái thứ mình treo sau lưng hẳn là bị lấy đi càng dễ dàng.

Ngọc Diệu Âm xấu hổ đứng trên đường, nhiệm vụ lần thứ nhất của chính mình cứ như vậy mà thất bại chấm dứt, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Thảo nào tổ trưởng sư phụ nói sẵn thú nguy hiểm trùng trùng, không nói đến riêng việc sẵn thú, dọc đường đi cướp tới liên tiếp, với mỗi người cũng không phải việc dễ dàng gì, nếu cả đường cứ bị vơ vét như vậy, cuối cùng đến cái móng ngựa cũng chẳng còn.

“Tổ trưởng sư phụ, ấu thú con mang không thấy đâu nữa rồi!”

Nhìn hai mắt Ngọc Diệu Âm là chả chực khóc, Linh Hầu đương nhiên không đành lòng trách cứ. “Được rồi, ba người kia kỹ thuật ăn cắp cực kì cao minh, ta và Phạm huynh đệ đều không thể phát hiện đối phương lấy trộm, hai người đương nhiên cũng không cách nào ngăn cản.”

Ngọc Diệu Âm nghe Linh Hầu nói xong càng đau lòng “Nhưng muội đánh mất hồ thảo nguyên, nhiệm vụ của chúng ta, vậy nhiệm vụ lần này chúng ta không thể hoàn thành rồi.”

Linh Hầu trấn an Ngọc Diệu Âm, cuối cùng không thể không cam đoan mình sẽ nghĩ cách vân vân, tâm tình Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo mới tốt lên một chút.

Đương nhiên Linh Hầu đặc biệt trấn an Ngọc Diệu Âm là có mục đích, khi trở về trung tâm săn thú, lấy chiếc nhẫn trong vạt áo Ngọc Diệu Âm trở về, sau đó để trên người mình, khiến người khác không biết được thủ pháp của mình càng thêm ôn hòa.

Khi bốn người trở lại đại bản doanh mới phát hiện sáu người kia đều đã trở về.

Sáu người đang đợi, nhìn thấy đội tổ trưởng trở về vốn rất vui mừng, muốn xem. . . lại thấy bốn túi ấu thú cũng bị mất liền chần chờ, không có ai nhắc đến túi ấu thú nữa.

Ngọc Diệu Âm xem tình hình này liền biết ấu thú của sáu người đều không ngoại lệ bị đoạt trên đường. Ngọc Diệu Âm lần nữa xác nhận quan điểm của mình, nguy hiểm nhất khi đi săn thú không phải là thú dữ mà là con người. Nếu mình về sau có năng lực săn thú một mình, nhất định không thể săn bắt vượt qua phạm vi năng lực mình có, nếu không sẽ chỉ còn chút hơi thừa, cuối cùng cũng chỉ làm người khác bận rộn thôi.

Tổ trưởng nhìn biểu tình của tất cả mọi người, trong lòng rất vui sướng nói: “Vẫn may là tất cả mọi người rất thống nhất phối hợp đem ấu thú cho ta giữ, lúc này chúng ta may mắn đều đem chúng trở về.”

Linh Hầu vừa nói vừa đem chiếc nhẫn trữ thú ra, mang toàn bộ ấu thú bên trong ra kiểm kê lần nữa.

Ngoại trừ Linh Hầu, tất cả mọi người đều vui mừng hoan hô, lần tìm được số lượng lớn ấu thú, trước đây chưa bao giờ được thế này, nhiều người kích động đến ướt nước mắt.

Lần thu hoạch này, nhiệm vụ săn thú mười năm của tổ bảy mươi hai có thể nói là toàn thắng, tất cả đều có thể hoàn thành, hơn nữa còn nhiều như vậy, đây có cả thầy hơn trăm con thú con.

Mọi người bắt đầu biểu đạt sự kích động, toàn bộ đều đi lên vây quanh tổ trưởng, tung hô huynh ta lên không, tiếp được sau đó lại tung lên, cuối cùng ôm thật chặt tổ trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chia Phần

Chuyển ngữ ♥ Phạm Hải Yến Beta ♥ Nhã Vy

Lúc này Ngọc Diệu Âm chạy lên đám tổ trưởng một cái “Tổ trưởng sư phụ thật xấu, hại ta buồn lâu như vậy mà không nói cho muội!”

Mọi người cười ha ha, Linh Hầu quần bách nói: “khụ khụ, tài bất ngoại lộ (tài năng không để lộ ra bên ngoài), ở bên ngoài sao ta dám tùy tiện nói, người khác còn không tìm tới tận cửa rồi cướp đồ đạc của chúng ta đi sao?!”

“Bây giờ chúng ta kiểm kê số thú con này cho tốt, thích con nào có thể giữ lại, ngoại trừ nhiệm vụ kia, còn lại chúng ta đều gửi nuôi ở trung tâm săn thú, để cho họ nghĩ cách xử lý. Một phần thay nhiệm vụ của chúng ta ở trung tâm săn thú vài năm tới, còn lại trung tâm săn thú sẽ giúp chúng ta đấu giá.”

“Về sau tổ bảy mươi hai chúng ta có thể tự do nhận nhiệm vụ săn thú, có hứng thì nhận, không có hứng thì không nhận, có thể hoàn thành hay không hoàn thành đều không cần lo lắng!”

Linh Hầu vừa cười vừa nói một tràng những lời vui sướng, sau đó nói nhanh một lượt: “Ti lệ phân phối như vậy mọi người có ý kiến gì không?”

Lâm Đa Bảo nhảy ra đầu tiên, “Thú con lần này đều nhờ tổ trưởng trí tuệ tuyệt vời mới có thể mang về, phân phát như thế nào vẫn do tổ trưởng quyết định đi!”

Tất cả mọi người còn lại đều nhao nhao phụ họa đồng ý, dù sao thú con nhiều như vậy, mặc dù một mình tổ trưởng tham ô mất cũng không người nào biết được, tổ trưởng đã hào phóng lấy ra như vậy, mọi người về sau có thể không cần nhận nhiệm vụ kiểu này nữa, đây đã là chuyện cực kì tốt rồi, chứ nói chi đến tổ trưởng còn đồng ý mỗi người được chọn thú con mình ưa thích, mọi người vui còn không kịp, nào có ai lại đi so đo mình có thể được chia bao nhiêu.

Ngọc Diệu Âm yên tĩnh nhìn mọi người, vẻ mặt thuận theo, chỉ là nghĩ đến con chim nhỏ xấu xí mà mình mang về, haiz, xem ra chỉ có thể chọn nó, đồng

thời lại nghĩ đến chú hổ thảo nguyên đáng yêu đã bị cướp đi, trong lòng liền có chút ít ê ẩm.

“Tất cả mọi người đã đồng ý, hơn nữa lần này tìm thú con cũng không có gặp nhiệm vụ nguy hiểm, giờ ta lấy hai tám phần trăm số lượng, hai con thú con, số còn lại mọi người chia đều mỗi người tám phần trăm cộng thêm một con thú con, mọi người thấy sao?”

Linh Hầu phân chia rõ ràng thiên vị nhân viên mới vào và nhân viên cấp thấp, nhưng dù sao trong ba người trong tổ Lâm Đa Bảo, Ngọc Diệu Âm và Tân Thanh thì Ngọc Diệu Âm lại người gặp người thích, Lâm Đa Bảo cũng rất biết xử sự, Tân Thanh tuy không làm cho người ta vui nhưng cũng không làm cho người ghét, vì thế tất cả mọi người đều không phản đối.

Sau đó Linh Hầu vừa cười vừa nói với Ngọc Diệu Âm: “Ngọc muội muội, hai con thú con của ta phân cho muội một cái, muội thấy sao?”

“Tổ trưởng sư phụ, muội, muội cũng có thể có một con à, muội sao có thể lấy phần của huynh được?” Ngọc Diệu Âm gấp gấp nói, dù sao chia như vậy đã là rất ưu ái mình và Lâm Đa Bảo, sao có thể được một tác lại muốn tiến một thước được.

“Không sao, muội nhận con chim nhỏ xấu xí bị thương kia, ta không nhìn được, cũng không biết đẳng cấp. Muội tâm địa thiện lương, chắc hẳn sẽ chọn nó, nhưng thú con tốt trưởng thành có thể hộ chủ đấy, cực kì hữu dụng, con chim nhỏ xấu xí kia không biết có thể sống hay không, cho nên muội không cần từ chối, nếu như cảm kích ta, về sau làm nhiệm vụ bỏ nhiều tâm sức là được!”

Mọi người nghe Linh Hầu muốn hai con thú con nguyên nhân lại là vì Ngọc Diệu Âm thì lập tức lại càng sung kính sâu sắc đối với tổ trưởng hơn!

Thấy mọi người đều hài lòng với phương án phân chia, Linh Hầu liền để cho mọi người lựa chọn thú con mình yêu thích.

Tổ trưởng chọn con thú con đầu tiên, chọn đi con thú con cấp bảy duy nhất, hồ hỏa phệ, Ngọc Diệu Âm không có kinh nghiệm đối với việc phân cấp, lại nhờ Ngải Lập giới thiệu cho mình, đương nhiên Lâm Đa Bảo đứng một bên lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chọn Thú Con

Chuyện ngữ ♥ Phạm Hải Yến Beta ♥ Nhã Vy

“Ngọc muội muội, muội xem con hồ hỏa phệ này, ta cho muội biết cách phân biệt, chủ yếu là xem trán của nó, muội xem nét sổ dọc ở chính giữa chữ Vương trên trán kia, thấy được chưa!”

Ngọc Diệu Âm cẩn thận xem xét, đây mới thực là lão hồ, trên trán có một chữ Vương, “Thấy rồi ạ, chữ Vương màu đen, chính giữa nét sổ kia cũng là màu đen.”

“Không đúng, đó là màu đỏ thẫm, là đỏ đậm đến mức tận cùng, muội nhìn kĩ đi! Thấy được chưa, như vậy đúng là hồ hỏa phệ, sau khi thành niên có thể phóng lửa, đương nhiên chất lượng lửa và các loại lửa phải xem khả năng của chủ nhân nó, nếu như năng lực tốt, hồ hỏa phệ trưởng thành đủ để cùng tu sĩ cấp cao chiến đấu.”

A, đó là lợi hại tương đương, không hồ là hồ hỏa phệ cấp bảy.

Tiếp theo là Phạm Vạn Thông chọn một con hạc đầu chùy cấp sáu.

“Oa, ánh mắt Phạm huynh không tệ, con hạc đầu chùy này tốc độ bay cực nhanh, lại thiện đường, ha ha, đi ra ngoài nếu như quên cái gì đó thì đã có hạc đầu chùy, hoàn toàn không cần lo lắng.”

Trong lòng Ngọc Diệu Âm âm thầm nói thầm, hạc đầu chùy cấp sáu là dùng thế sao?!

Đỗ Kim Phát kỳ thật đã sớm chọn trúng vượn tay sắt đứng bên cạnh, thấy mọi người đều đang nhìn mình chọn thú con, hắn liền vội thể hiện, cho thấy mình là chủ sở hữu.

“Ngọc muội muội, ánh mắt Đỗ Kim Phát rất sắc bén đấy, vượn tay sắt cấp sáu này, người không hiểu biết rất khó để phán định, bề ngoài giống loài vượn bình thường, chỉ có lông trên tay là khác, lông trên cánh tay vượn tay sắt mảnh hơn lông trên thân thể, hơn nữa nhạt màu hơn so với những bộ phận khác.”

Tuy Ngải Lập Đặc không đặc biệt nói ra năng lực của vượn tay sắt nhưng trông mặt mà bắt hình dong, dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được.

Vũ Văn Đông người mập mạp nhưng lại sở hữu thú con nhỏ nhất trong tất cả các thú con, một con tằm Kim Sí cấp sáu, chỉ bằng ngón cái bình thường,

phía trên nổi lên có thể nhìn thấy ba đôi cánh, trước mắt còn chưa tiến hóa, cánh chưa hiện rõ.

“Ngài ca ca, con tằm Kim Sí này làm được gì không? Nhỏ như vậy?”

“Muội không hiểu rồi, tằm Kim Sí thích hợp nhất là đánh lén, nếu như ba đôi cánh kia hoàn toàn dài ra, tốc độ sẽ nhanh vô cùng, tu sĩ cao cấp cũng khó có thể so với nó đấy, tằm Kim Sí nhỏ ra tơ không chỉ cứng cáp vô cùng mà còn mang ảo giác.”

Hạ Phúc Toàn lại chọn ra một con Lục Vĩ hồ, đương nhiên cùng loại với tằm Kim Sí, cái đuôi có mấy chỗ nổi lên, tính cả một cái đuôi đã dài là sáu cái, là thú cấp sáu.

Ngọc Diệu Âm không nghĩ ra vì sao Hạ Phúc Toàn lại chọn một con hồ li, cảm giác hồ li dường như không có giá trị vũ lực gì ngoại trừ biết mê hoặc người.

Ngài Lập Đặc thấy Ngọc Diệu Âm dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn mình thì rất vui vẻ “Lục Vĩ hồ rất hiếm có, giá trị trên thị trường không dưới hồ hỏa phệ của tổ trưởng chút nào. Lục Vĩ Hồ có thể chế tạo ảo cảnh giúp chủ nhân chạy thoát, nói dối địch nhân, Lục Vĩ Hồ trưởng thành có thể chế tạo ra ảo cảnh đủ để thoát khỏi tu sĩ cấp cao đuôi giết.”

Thì ra là như vậy, trách không được, Ngọc Diệu Âm cảm giác mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, vốn còn tưởng rằng Hạ Phúc Toàn muốn đợi Lục Vĩ hồ biến hóa thành người để làm mấy chuyện cầu thả kia.

Ha ha, chủ yếu vẫn là Hạ Phúc Toàn đen thui nên tạo cho Ngọc Diệu Âm cảm giác không tốt lắm, làn da đen không thích cười, cả người khí chất âm trầm, về cảm giác lại thấy người này tâm kế rất sâu, khó có thể giao tiếp, vì thế Ngọc Diệu Âm rất ít nói chuyện trao đổi cùng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Chọn Thú Con (2)

Chuyển ngữ ♥ Phạm Hải Yến Beta ♥ Nhã Vy

Trừ Tân Thanh ra, Hạ Phúc Toàn là người thứ hai Ngọc Diệu Âm không thích tiếp xúc, trái lại với mọi người đều sẽ lấy lòng Ngọc Diệu Âm hoặc nhiều hoặc ít, chỉ có hai người này chưa từng có khuynh hướng lấy lòng, đương nhiên Ngọc Diệu Âm sẽ không hơi đâu mà chơi trò mặt nóng đi dấn móng lạnh, một lần lấy lòng bị cự tuyệt liền dừng lại.

Giao tiếp là từ hai phía, nếu chỉ xuất phát từ một bên thì không phải là giao tiếp mà là tìm tai vạ!

“Đúng rồi Ngài ca ca, Lục Vĩ Hồ kia có thể tu thành người hay không?”

“Tuyệt đối không thể, nếu như Lục Vĩ Hồ có thể tu thành người thì đàn ông ở giới tu tiên không có bạn lữ đều đi tìm Lục Vĩ Hồ được rồi!” Ngài Lập cười đến cong cả eo: “Muội tại sao có thể có ý nghĩ như vậy, chết cười ta rồi!”

“Chỉ có Cửu Vĩ Hồ trưởng thành mới có thể tu thành người, song Cửu Vĩ Hồ là sự tồn tại đỉnh cao mà tu sĩ cấp cao cũng đều không thể đạt được, ít nhất là ở đại lục Biên Duyên này, không có người nào có lá gan đi tìm Cửu Vĩ Hồ.”

Ngọc Diệu Âm nghe xong liền không cần phải nhiều lời nữa, bởi vì Chu Tử Tuyên đã lựa chọn một con Liệt Sơn Hùng cấp 6.

“Chu Huynh chọn con Liệt Sơn Hùng này uy phong cực kì nha, Ngọc muội muội, muội xem, đây mới là con thú con chưa đến một tháng mà đã có hình dáng như vậy, sau khi lớn lên, chắc chắn, con thú con này rất hiếm thấy, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy!”

“Ngài ca ca, làm sao để phân biệt Liệt Sơn Hùng?”

“Phân biệt Liệt Sơn Hùng rất đơn giản, muội chú ý xem bàn chân nó, bàn chân gấu Liệt Sơn hùng đặc biệt dày, hơn nữa bàn chân lớn hơn nhiều so với những loại gấu khác.”

Ngọc Diệu Âm nhìn kĩ, quả nhiên bàn chân con thú Liệt Sơn Hùng này hơi to, có chút không cân đối với thân thể nhỏ bé.

“Ngài ca ca, sao huynh vẫn chưa chọn?”

“Ha ha, ta không gấp, đợi Tân Thanh chọn xong ta mới chọn.”

Lúc này Ngọc Diệu Âm mới nhớ tới dường như mọi người đều chấp nhận lần lượt chọn thú, thứ tự này hẳn là kiểm kê thú con từng người thu hoạch, xem

ra trong tổ đều là người thông minh, nếu số lượng đã giống nhau thì khi chọn thú con tự nhiên sẽ không được tiện nghi còn khoe mẽ.

Ngọc Diệu Âm nhìn Tân Thanh đang xoắn xuyết không thôi thì hơi giật mình, hiếm thấy Tân Thanh biểu lộ điều gì ngoài vẻ lạnh lùng. Ngải Lập cúi đầu nói bên tai Ngọc Diệu Âm: “Xem ra Tân Thanh cũng không ngu ngốc, hai thú con cô ta đang nhìn cũng không tệ, đều là cấp sáu đấy, một là Hoa Vĩ xà, một là Thủy Kỳ Lân.”

“Hoa Vĩ xà ấy à, đừng nghe tên không bá khí, năng lực không thể khinh thường, thân thể sau khi thành niên có thể biến lớn nhỏ tùy ý, đuôi rắn lúc công kích địch nhân có thể phun ra độc hoa gây tổn thương mục tiêu, nếu như phát một kích trí mạng thì thú cấp 7 cũng khó mà đỡ được, hơn nữa tốc độ đánh và năng lực đều rất cường hãn.”

“Thủy Kỳ Lân nghe rất phong cách, trên thực tế nó chỉ phát huy được thực lực ở trong nước, ở nơi khác thì chỉ thể hiện được đến cấp 5, đương nhiên tướng mạo Thủy Kỳ Lân đẹp mắt, còn có thể cười.”

Ngọc Diệu Âm thầm nghĩ chẳng trách Tân Thanh rối rắm, hai vật này có tất cả ưu khuyết điểm, quả thực không dễ lựa chọn.

“Ngải ca ca, vậy huynh nhìn trúng gì rồi?”

“Không thể nói, không thể nói, đợi Tân Thanh quyết định xong lập tức muội sẽ biết, ha ha!”

Ngọc Diệu Âm giật mình, xem ra Ngải Lập Đặc đã sớm quyết định, chỉ là chưa đến lượt hẳn chọn nên cũng không lộ hứng thú của mình ra, nếu không sẽ khiến cho người khác chú ý, bị những người khác nhanh chân đến trước sẽ hối hận không kịp.

Trong lòng Ngọc Diệu Âm có một loại trực giác, Ngải Lập Đặc có lẽ là nhìn trúng một trong hai con thú con Tân Thanh đang xoắn xuyết, Hoa Vĩ Xà hay là Thủy Kỳ Lân? Hay là dao động giữa cả hai con thú như Tân Thanh?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chọn Thú Con (3)

Chuyện ngữ ♥ Phạm Hải Yến Beta ♥ Nhã Vy

Tân Thanh tiếp tục xoắn xuyết, mọi người mặc dù không thúc giục nhưng cũng dần mất kiên nhẫn, bởi vì thời gian Tân Thanh chọn rõ ràng lâu hơn tất cả mọi người, Tân Thanh tự nhiên có thể cảm nhận được đồng đội phiền chán.

Tân Thanh chốc lại thò tay tới Hoa Vĩ Xà, lát lại đưa về Thủy Kỳ Lân, cuối cùng cắn răng chọn Hoa Vĩ Xà nhưng ánh mắt nhìn Thủy Kỳ Lân dường như có chút không cam lòng.

Ngải Lập vốn đứng bên cạnh Ngọc Diệu Âm thoáng cái đã không thấy đâu, lại thoáng cái trở lại bên người Ngọc Diệu Âm, xem ra công lực Ngải Lập sau khi tăng tiến tựa như thoát thai hoán cốt (thay da đổi thịt, lột xác), thủ pháp di chuyển này có thể ngang ngửa với Linh Hầu.

Nhìn Thủy Kỳ Lân trên tay Ngải Lập, Ngọc Diệu Âm lập tức hiểu ra Ngải Lập ngay từ đầu đã nhìn trúng Thủy Kỳ Lân.

“Ngải ca ca, Thủy Kỳ Lân này không phải chỉ ở trong nước mới có thể phát huy thực lực thú cấp sáu thôi sao? Bên kia còn nhiều thú cấp sáu cơ mà?”

Ngải Lập Đặc thỏa mãn lấy Thủy Kỳ Lân “Công pháp của ta là hệ thủy, trong tất cả thú con chúng ta sở hữu chỉ có Thủy Kỳ Lân là hệ thủy tinh khiết, hơn nữa còn là thú cấp 6, chỉ có thể thấy mà không thể cầu (ý nói rất hiếm), bây giờ bị ta chọn rồi, không ngờ vận may của ta không tệ nhỉ!?”

Tân Thanh mới đầu cũng cả kinh, còn tưởng mình bỏ lỡ cái gì, trong lòng hối hận không thôi, chỉ là bây giờ nghe Ngải Lập vừa nói lại âm thầm cảm thấy may mắn khi mình chọn Hoa Vĩ Xà, bởi vì mình tu luyện công pháp hệ thổ.

Vừa rồi cân nhắc đến những loại thú cường đại lại không kết hợp với công pháp của mình, dù vậy đánh bậy đánh bạ chọn Hoa Vĩ Xà cũng là vô tâm trồng liễu, liễu thành âm (mèo mù vớ cá rán), cảm xúc hối hận được quét sạch, Tân Thanh vui vẻ trở lại.

Mọi người trong tổ có thể cảm nhận một loạt cảm xúc biến hóa của Tân Thanh, không khỏi xì mũi coi thường.

Chưa chọn thú con chỉ còn Lâm Đa Bảo và Ngọc Diệu Âm. Tất cả mọi người đều biết hiểu biết của hai người đối với những thú con trước mắt không nhiều, vì thế Ngải lập Đặc trắng trợn giới thiệu.

Lâm Đa Bảo cực kì dụng tâm nghe Ngải Lập Đặc nói, Ngọc Diệu Âm thì hơi ngượng, dù sao mình đã có con chim kia rồi.

Nghe đến con chim kia, Ngọc Diệu Âm giật mình, lấy nó ra để vào chỗ chọn, dù sao về sau mình phải nuôi hai con sủng vật, nếu như hai con sủng vật bất hòa, thường xuyên đánh nhau thì chắc chắn lợi bất cập hại.

Ngọc Diệu Âm không ngờ những con thú cấp 6 kia hình như cũng không thích con chim này, nó cũng không thích những con thú cấp 6 này, đầu nghiêng về một bên, căn bản không nhìn thú cấp 6 trước mặt, dường như không nhìn trúng.

Con chim kia chỉ liếc nhìn duy nhất Thiên Quy Dư, Lâm Đa Bảo vốn để ý suy nghĩ của Ngọc Diệu Âm, bây giờ Ngọc Diệu Âm hình như muốn cho chú chim này chọn sủng vật giúp nàng, mà trong số thú cấp 6, con chim kia chỉ buồn nhìn Thiên Quy Dư này, Lâm Đa Bảo liền chọn Thiên Quy Dư làm thú sủng, rõ ràng là yêu ai yêu cả đường đi.

Ngải Lập Đặc kịp thời im miệng vì Lâm Đa Bảo hành động rất cảm tính, căn bản không có chút lí tính nào, dựa theo Ngải Lập Đặc phân tích, Lâm Đa Bảo hiện tại thu luyện công pháp và rèn luyện thân thể phải liên hệ, tự nhiên không nên chọn thú sủng thân thể cứng rắn mà nên lựa chọn thú sủng bổ sung cho mình mới đúng.

Những người khác trong tổ cũng đều lắc đầu, nhìn ra được Lâm Đa Bảo cực kỳ để ý Ngọc Diệu Âm, chỉ là vấn đề trọng đại, thú sủng này không phải có thể tùy ý đổi, phải tốn hao hai năm thời gian và tinh lực để thú con phục tùng một bậc, đầu tiên dùng hai năm để thú con nhận chủ, sau đó lại mất thêm hai năm để huấn luyện, cuối cùng còn thêm hai năm để thú con thăng cấp.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Sắp Xếp Thú Con

Chuyển ngữ ♥ Phạm Hải Yến Beta ♥ Nhã Vy

Tuy thời gian nói trên không nhất thiết cố định như thế nhưng cũng nói rõ muốn thú sủng tâm ý tương thông cùng chủ nhân cũng không dễ dàng, lại càng không nói đến bồi dưỡng kinh nghiệm đối địch cho thú sủng, đương nhiên thú sủng cả đời chỉ có một lần cơ hội tiến cấp, có khả năng thăng lên cao cấp hơn các loại thú khác nhưng phần lớn là thất bại, duy trì cấp bậc vốn có.

Thú sủng tiến cấp thất bại cũng không bị tụt cấp bậc, nếu may mắn có thể thăng lên cấp cao hơn các sủng thú khác, vì vậy mới có nhiều người đối với sủng thú tiến cấp chạy theo như vịt.

Lâm Đa Bảo lựa chọn mà khiến cả Linh Hầu cũng lắp bắp kinh hãi, nhưng dù sao cũng là Lâm Đa Bảo lựa chọn, Linh Hầu cũng không nhiều lời nhưng trong lòng đã có phần xem nhẹ Lâm Đa Bảo, thời khắc tu tiên mấu chốt sao có thể vì nữ nhi tình trường như vậy (ý là đặt nặng tình cảm nam nữ), nhưng mà đối với người như Lâm Đa Bảo, Linh Hầu biết rõ lời kéo sẽ có hiệu quả tốt hơn bắt buộc nhiều.

Ngọc Diệu Âm hơi xấu hổ, dù sao Lâm Đa Bảo cũng là theo ý thích của tiểu sư phụ điều mà chọn Thiên Quy Dư, hoàn toàn ngoài dự đoán của nàng, nhưng nàng cũng không tiện can thiệp mà chỉ có thể vui đầu làm đà điều.

Ngọc Diệu Âm thấy tiểu sư phụ điều không nhìn trúng vật nào ở khu vực thú cấp 6, chỉ có thể mang tiểu sư phụ điều đến chỗ để thú cấp 5. Ngọc Diệu Âm giật mình kinh ngạc khi tiểu sư phụ điều kêu một tiếng với con Hồ Thảo Nguyên thọt một chân, mà con hồ kia lại mặc kệ làm lơ tiểu sư phụ điều.

Ngọc Diệu Âm cũng không lập tức chọn con Hồ Thảo Nguyên này mà mang tiểu sư phụ điều đi khắp khu vực thú cấp 5. Nhưng điều khiến Ngọc Diệu Âm thất vọng chính là tiểu sư phụ điều chẳng buồn lộ chút hứng thú nào ra với mấy con thú khác.

Không còn cách nào khác, Ngọc Diệu Âm đành lựa chọn con Hồ Thảo Nguyên thọt chân. Con hồ này toàn thân màu trắng, lông trên người lại dài, nhìn như một quả cầu tuyết khiến người ta rất yêu thích. Nhưng nó lại bị thọt chân, điều này khiến cho trong lòng Ngọc Diệu Âm thờ dài không thôi.

Đương nhiên Ngọc Diệu Âm không muốn để tâm vào chuyện vụn vặt, đã nhận định vật mình chọn, Ngọc Diệu Âm thử tỏ thiện ý với Hồ Thảo Nguyên. Hồ Thảo Nguyên cực kỳ kiêu ngạo, y như đối với tiểu sư phụ điều, cảm giác dường như nó đang ban ơn cho Ngọc Diệu Âm vậy.

Dù sao thì mỗi người tổ bảy mươi hai cũng đã lựa chọn xong thú sủng của mình, Linh Hầu liền liệt những thú con khác vào danh sách, sau đó gộp tất cả thú con bắt được mang đến trung tâm săn thú.

Do bây giờ mỗi người tổ bảy mươi hai đều có thú sủng, hơn nữa tối thiểu là thú cấp năm, điều này ở trung tâm săn thú là cực kì hiếm thấy cho nên mọi người đều không ai dám lộ ra, lo lắng bị chú ý.

Dù sao ở trung tâm săn thú không bao giờ có hành vi cướp bóc nhưng trộm cắp thì không thể nào tránh khỏi, bởi vì từ lâu đã có người xảo quyết lấy vô số cơ để nói dối việc mình trộm cắp, lại còn lập đi lập lại.

Đội Linh Hầu tới trung tâm săn thú trở về, mọi người đồng loạt tiến hành thương nghị, quyết định phân phòng luyện công cho mỗi người, hơn nữa từng

phòng luyện công đều có một ổ khóa và chìa khóa riêng, như vậy có thể phòng ngừa bọn người ngấp nghé thú con đến trộm cắp.

Phòng luyện công có 16 gian, tổ bảy mươi hai bây giờ có mười người, mỗi người một gian thừa sức dùng, còn sáu gian phòng luyện công, Linh Hầu đề nghị mọi người cùng góp phí thông sáu gian này thành một gian dùng làm nơi thú con cùng nhau vui đùa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Góp Tiền Xây Dựng Lại

Chuyển ngữ ♥ Phạm Hải Yến Beta ♥ Nhã Vy

Tất cả mọi người đều có thú sủng, nếu chỉ như khi nuôi lớn sủng vật, dã tính hoàn toàn biến mất thì sức chiến đấu tất nhiên giảm xuống, nếu tất cả sủng vật thỉnh thoảng đánh nhau thì sự hung ác hiểu chiến bên trong chúng sẽ lộ ra, sẽ tăng cường sức chiến đấu của thú sủng lên rất nhiều.

Đối với đề nghị này, tổ bảy mươi hai đều đồng ý toàn bộ. Tuy chỉ cần biến sáu gian phòng thành một, khoảng cách ở giữa dù dễ dàng đỡ bỏ nhưng phí tổn xây dựng vẫn tương đối cao, mỗi người góp ít nhất một trăm tinh thạch mới đủ.

Xây lại ở đây chính là đập xuyên sáu gian phòng, dỡ nóc nhà ra sau đó thông ra ngoài, cuối cùng làm lại nóc nhà là được.

Do phòng luyện công ở trung tâm sân thú được đặc biệt kiến tạo, các gian phòng và vách tường hầu như đều là gỗ xếp chồng lên nhau, vì thế phải làm như vậy mà không thể dỡ như bình thường, trực tiếp làm đổ rồi xây lại. Quan trọng nhất là những thứ này phải do đội kiến trúc của trung tâm sân thú tiến hành, nếu có thể tùy ý mời người bên ngoài thì chắc chỉ cần một nửa chi phí là đủ.

Đối với những phí tổn này, Lâm Đa Bảo và Ngọc Diệu Âm đương nhiên không thể trả, đang lúng túng khó xử.

“Lần này chúng ta đầu giá những con thú con kia, thu nhập hẳn rất nhiều, phí lắp đặt xây dựng mọi người đều có thể dễ dàng trả, hơn nữa ta đảm bảo số tiền mọi người lấy được còn dư xài, chỉ là bây giờ không thể nào lấy được tinh thạch, vì thế mọi người ứng trước số tinh thạch mình đang có, đến lúc đó ta sẽ tính theo chi phí, trực tiếp khấu trừ trả cho mọi người!”

Nghe được lời Linh Hầu nói tinh thạch dư đủ, mọi người mới thở ra một hơi.

Đương nhiên tổ trưởng giàu có nhất, một mình liền góp đến 300 tinh thạch, có tổ trưởng dẫn đầu, tất cả mọi người đều nhón nháo mang tinh thạch của mình ra, chỉ chốc lát sau đã có đủ 900 tinh thạch, mà Ngải Lập, Tân Thanh, Lâm Đa Bảo và Ngọc Diệu Âm thì một viên cũng chẳng có, dù sao cũng chỉ có vài viên tinh thạch, làm sao mà lại không biết xấu hổ mà lấy ra được chứ.

“Như vậy là đủ rồi, mọi người không cần góp nữa đâu! Tiền thưởng nhiệm vụ lần trước của chúng ta còn chưa lấy, lần này lại thêm vào, ta tìm trung tâm sân thú đi lĩnh cả thể, tiền thưởng chắc chắn đủ, không, có lẽ còn dư thừa!”

Ngọc Diệu Âm vốn muốn lấy đồ trong nhẫn trữ vật ra, nhưng thấy mọi người không nộp được liệu các loại không phải thú con lên, vì thế cũng không khư khư cố chấp, nếu không khiêu khích nhiều người tức giận thì khó có thể dàn xếp.

Chỉ là những thứ này không thể đặt mãi trong nhẫn trữ vật, để càng lâu linh tính càng mất nhiều, dần dần thành không đáng tiền.

Ngọc Diệu Âm chỉ có thể tìm Ngải Lập hỗ trợ, chuyện như vậy đương nhiên không dám tìm Linh Hầu, vốn dĩ mọi người đều biết rõ chuyện, chỉ là không có ai nói toạc ra mà thôi, nếu như Ngọc Diệu Âm tìm Linh Hầu, vậy thì khác nào công khai cơ chứ!

“Ngải ca ca, muội có mấy thứ này của mấy con thú trưởng thành, khỏe mạnh, huynh có cách nào giúp muội bán đi không?”

“Ngọc muội muội, muội có mấy thứ gì cơ? Cho ta xem một chút, cấp bậc khác nhau đem ra các cửa hàng khác nhau bán mới có lợi nhất.” Ngải Lập Đặc tốt bụng đề nghị.

“Thế này đi, Ngải ca ca, chúng ta đến phòng luyện công, muội lấy chúng ra cho huynh phân định nhé!”

Ngọc Diệu Âm kéo Ngải Lập đi vào phòng luyện công của mình, sau đó đóng kỹ cửa phòng, lúc này mới lấy hết đồ trong nhẫn trữ vật ra, bày trên mặt đất cho Ngải Lập xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Vật Liệu Cao Cấp

Chuyển ngữ ♥ Phạm Hải Yến Beta ♥ Nhã Vy

Ngọc Diệu Âm lấy những thứ kia ra càng nhiều, mắt Ngải Lập trợn càng lớn.

“Ngọc muội muội, những thứ này muội có được từ đâu?”

“Chính là lần đi bắt thú này, muội thấy ở bờ biển nên nhặt về thôi!”

“Nhặt... nhặt được sao?”

Ngải Lập thật muốn tát cho mình một cái, sao lúc ấy mình không nghĩ đến chuyện đi bờ biển một chuyến, nói không chừng cũng có thể nhặt được một ít.

Ngọc Diệu Âm thấy sắc mặt Ngải Lập biến ảo không ngừng bèn hỏi: “Sao vậy? Ngải ca ca, những vật này không đáng tiền sao?”

“Đáng tiền, quá đáng tiền, Ngọc muội muội thật là may mắn, phúc tinh! Đúng, muội nhất định là phúc tinh, từ nay về sau tổ bảy mươi hai chúng ta bắt đầu gặp may rồi. Muội biết không, trước khi muội đến, chúng ta làm ba nhiệm vụ thì tối đa thành công được nửa cái, còn phải không thương lượng ngừng cùng trung tâm săn thú để thành một cái.”

Ngọc Diệu Âm nghe Ngải Lập khẳng định mới nhẹ nhõm thở phào, có giá trị là tốt rồi.

“Những đồ vật trong túi này ta cũng chỉ biết một phần, còn một phần ta không nhận ra nhưng dựa theo những gì ta phân biệt được thì giá trị của chúng đã không thể khinh thường, tối thiểu trị giá hơn một vạn tinh thạch.”

Ngọc Diệu Âm sững sốt, điều này có thể sao? Không phải chỉ là nhặt được thi thể của mấy con thú sao? Một phần trong đó đã có giá trị hơn vạn tinh thạch? Quả thực thật khó để người ta tin.

Ngải Lập nhận biết vật phẩm lợi hại nhất trong tổ, huynh ấy đã nói thế thì chắc chắn đúng vậy, Ngọc Diệu Âm cảm giác mình dường như thoáng cái từ ăn mây biến thành phú ông, hạnh phúc trào dâng trong lòng.

“Ngọc muội muội, muội nhất định muốn đổi thành tinh thạch sao?”

“Ồ, Ngải ca ca, nếu không đổi thành tinh thạch thì còn có thể đổi thành cái gì đây?”

Ngải Lập nhìn Ngọc Diệu Âm, một vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép “Ngọc muội muội, ta thực hoài nghi muội có phải người đại lục không, sao có thể một chút học thức cũng không có vậy!”

Hơ, ta đúng là không phải người đại lục mà, Ngọc Diệu Âm thầm nói trong lòng.

“Muội có thể trực tiếp đổi vũ khí cấp bậc tương đương hoặc là gom nhiều một chút đổi vũ khí cao cấp hơn, so với đi bán những thứ này thì đổi vũ khí có lợi hơn nhiều lắm.”

Thì ra lấy vật đổi vật mới có lợi nhất, Ngọc Diệu Âm hơi giật mình, nhưng nghĩ lại cũng có thể hiểu, vật liệu tốt nhất cực kì hấp dẫn đối với người luyện chế vũ khí, có rất nhiều thứ chỉ có thể gặp mà không thể cầu, giống như chọn vũ khí thích hợp vậy.

“Được, có cơ hội huynh dẫn muội và Lâm Đa Bảo cùng đi xem, nếu như có thể đổi được vũ khí thích hợp cho chúng muội thì tốt rồi!”

Ngải Lập nghe xong thiếu chút nữa nôn ra máu, lại còn muốn kéo theo tiểu tử Lâm Đa Bảo kia, Ngải Lập trước giờ chưa từng chào đón nhưng vì Ngọc Diệu Âm nên cũng không làm khó Lâm Đa Bảo. Chỉ là nghe Ngọc Diệu Âm cùng đi chọn với Lâm Đa Bảo thì cảm giác giống như ăn phải con ruồi, khó chịu không nói nên lời.

Ngải Lập cũng không biết mình bị làm sao, Lâm Đa Bảo chưa từng gây sự với mình nhưng trong lòng cảm giác không được tự nhiên, kiểu gì cũng không thích Lâm Đa Bảo, cũng không rõ nguyên nhân nào, chỉ có thể ghen một hơi: “Đi, đội phòng luyện công bên này xây xong, chúng ta có thể thả lỏng đi ngủ, những người khác trong tổ cũng sẽ không chú ý đến chúng ta.”

“Vâng, lúc đó làm phiền Ngải ca ca! Nếu như bên kia có vũ khí thích hợp với huynh muội sẽ tặng cho huynh!” Ngọc Diệu Âm cảm thấy Ngải Lập giúp mình rất nhiều, rất tự nhiên nói suy nghĩ ra.

Chương 70: Con Thú Què

Chuyển ngữ ♥ Phạm Hải Yến Beta ♥ Nhã Vy “Được!” Ngải Lập nhìn đôi mắt trong sáng của Ngọc Diệu Âm, cảm nhận thiện ý của nàng, mắt tựa như bị bụi bay vào, hân hoan khó chịu, tranh thủ thời gian Ngọc Diệu Âm thu dọn đồ đạc liền rời khỏi phòng Ngọc Diệu Âm, trở lại phòng của mình.

Thấy Ngọc Diệu Âm nghĩ đến mình như vậy, Ngải Lập vừa cảm động vừa hổ thẹn, bản thân mình từ lúc quen biết vị muội muội này đến nay, đến lễ gặp mặt còn chưa đưa, bây giờ Ngọc muội muội lại còn muốn tặng đồ cho ca ca, trong lòng Ngải Lập rất cảm động, hạ quyết tâm đi tìm hiểu tin tức nhiều hơn nữa để có thể tìm nơi giá bán cao nhất giới thiệu cho Ngọc Diệu Âm.

Bởi vì đã có đủ tiền, gian phòng xây lại tương đối nhanh, một gian phòng luyện công lớn xuất hiện trước mắt mọi người, nóc nhà cũng đã được sửa chữa, cả phòng rộng rãi sáng ngời.

Dù sao cũng là ghép sáu gian phòng nhỏ thành một phòng lớn, hơn nữa nóc nhà còn được nâng cao thêm, tạo nên cảm giác thoáng đãng.

Mọi người quan sát phòng luyện công mới mẻ, Vũ Văn Đông thả Kim Sí Tầm của mình trên mặt đất, gọi mấy miều là để làm quen hoàn cảnh.

Được Vũ Văn Đông nhắc nhở, mọi người nhao nhao thả thú sủng của mình trước phòng luyện công, à, bây giờ đã thành khu vực của thú sủng. Về sau những sủng vật này chắc chắn không tránh khỏi việc tranh chỗ, như vậy càng sớm thích ứng hoàn cảnh càng tốt.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, những thú sủng này vừa mới ngửi ngửi lẫn nhau một chút liền lập tức tách ra từng khu vực, thật là ngoài dự liệu.

Quá trình này tương đối ôn hòa, không xảy ra tranh đấu thảm thiết gì, trên căn bản là căn cứ vào hình thể mỗi con thú và vị trí chủ nhân khi thả chúng ra mà chọn chỗ.

Giống như những người xa lạ tự động thiết lập khoảng cách an toàn, những thú con này cũng đều cách nhau một khoảng nhất định như vậy.

Thú sủng đã tự chọn chỗ xong, từng chủ nhân lập tức bố trí sân bãi, khiến chúng càng thấy dễ chịu, bây giờ đang là lúc phát triển, tham ăn giỏi ngủ mới có thể tích thêm lực lượng.

Ngọc Diệu Âm đưa tiểu sư điều đến trung tâm sân thú kiểm tra, đại phu nói tất cả nội tạng của nó đều bị chấn thương, chỉ có thể mỗi ngày ăn chút đan dược bổ dưỡng từ từ điều trị, ít nhất một năm mới hồi phục hoàn toàn.

Ngọc Diệu Âm nhận thấy đan dược cho thú con không rẻ như đan dược dành cho người, chỉ có thể lấy toàn bộ mười viên tam cấp thú tinh trên người mình ra đổi, thêm cả một viên tứ cấp thú tinh mượn của Ngải Lập cũng chỉ đủ một lọ thuốc bổ, bên trong có mười viên, nghiền ra cũng chỉ có thể cho tiểu sư điều ăn trong một tháng.

Tuy đại phu có thể nhìn ra mạch toàn thân tiểu sư điều tương đối kì lạ, nhưng vì không phân biệt được chủng loại của tiểu sư điều còn tưởng rằng là biến dị giống tạo thành mạch tượng hỗn loạn nên không nhắc với Ngọc Diệu Âm.

Đối với tiểu cô nương trước mặt, đại phu hẳn là không muốn thảo luận với Ngọc Diệu Âm về vấn đề cao thâm này, lại càng không nói đây chỉ là hoài nghi thoáng qua.

Ngọc Diệu Âm không phát hiện Thiện đại phu cảm xúc có chút khác thường, hơn nữa đại phu nói chuyện rất hấp dẫn. Thiện đại phu xách con Hồ Thảo Nguyên bị cả thọt lên nói: “Con hồ này không phải bị thọt bẩm sinh, hẳn là bị ngoại lực tác động bề gây, thời gian cũng không dài, chỉ cần bó xương, rịt thuốc đúng hạn, ba tháng là có thể khỏi hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Khí Vương Các

Chuyển ngữ ♥ A Từ Beta ♥ Nhã Vy

Thiện đại phu vừa làm việc, vừa đánh giá những thứ này đều cần thu phí, hơn nữa không rõ, đây đều là tích lũy của Thiện đại phu, đương nhiên là thu lại

càng nhiều càng tốt.

Ngọc Diệu Âm vốn tiếc nuối cho một con hổ thảo nguyên lại cà thọt, bây giờ nghe nói có thể trị liệu thì lòng tràn đầy vui mừng. Thế nhưng trước mắt trên người từng thiếu, chỉ đành năn nỉ Thiện đại phu trị liệu giúp trước, tiền xem bệnh và tiền thuốc sẽ trả trong mười ngày, hơn nữa còn lập chứng từ...

Thiện đại phu là người có tin tức nhanh nhạy, đương nhiên biết rõ số lượng thú con tổ bảy hai mang về lần này, vì thế đã đồng ý yêu cầu của Ngọc Diệu Âm, nhưng lại không để Ngọc Diệu Âm lập chứng từ gì đó.

“Thiện đại phu, xin hỏi khi tôi có đủ tinh thạch thì tìm ông như nào ạ?” Ngọc Diệu Âm cung kính hỏi.

“À, cái này dễ thôi, cô tới bên chỗ quầy phục vụ ở trung tâm săn thú, nói với họ cô tìm Ngô Bất Y, các cô ấy sẽ gọi ta.” Ngô Bất Y trầm nghĩ, lúc mấy người phát thương, không cần cô tìm, ta cũng sẽ tự xuất hiện.

Hiện tại, Ngô Bất Y nghiêm nhiên trở thành chủ nợ lớn của tổ 72. Tất cả mọi người mời Ngô Bất Y điều trị cho thú sủng của mình, tiền xem bệnh, tiền thuốc đều thiếu nợ, ông ta cũng đáng cùng ngóng tiền với tổ này đây!

Ngọc Diệu Âm không rõ thực hư, bị thái độ của Thiện đại phu làm cảm động đến rối tinh rối mù.

Sau khi Thiện đại phu đi rồi, Ngải Lập vui mừng đến tìm Ngọc Diệu Âm đi đổi vũ khí.

Ngọc Diệu Âm gọi Lâm Đa Bảo, hai người theo Ngải Lập đi vào chợ. Đi đầu là Ngọc Diệu Âm, Lâm Đa Bảo và Ngải Lập theo sau tiến vào nơi ba người muốn đến. Lúc trước chỉ đi đến cửa thành, sau đó liền cùng Ngô Đình đến trung tâm săn thú, còn chưa biết tới chợ săn thú là ở đâu.

Lúc này, phồn hoa trước mắt hấp dẫn Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo. Nơi náo nhiệt mà lại chỉ là một khu chợ của trung tâm nhỏ bé này, thật khiến người ta không thể tin được.

Nhưng lúc này ba người không có hứng đi dạo, Ngải Lập mang theo hai người đến thẳng Khí Vương Các.

Khí Vương Các nhìn bên ngoài cũng không khiến người khác chú ý, nhưng trang hoàng bên trong lại tương đối cầu kỳ, mọi vật dường như đều có cảm ứng. Nhân viên cửa tiệm thấy ba người vào liền nhiệt tình đến đón ba người vào Khí Vương Các.

“Không biết ba vị muốn dùng vũ khí dạng gì?”

“A, chúng ta là đến đổi nguyên liệu lấy vũ khí, phiền huynh mời ông chủ ra một lát được chứ?”

“Có thể cho tiểu nhân nhìn xem mấy nguyên liệu đó một chút được không?”

“Ha ha, những nguyên liệu này chúng ta thật vất vả mới có được, không thể tùy tiện đưa ra, xin thứ lỗi!”

Ngải Lập nói chuyện với nhân viên của tiệm một lúc, nhân viên chỉ đành mời ba người lên tầng ba uống trà còn mình thì đi mời ông chủ.

“Để các vị đợi lâu, xin thứ lỗi. Tại hạ là ông chủ của Khí Vương Các, Vương Đắc Thức!”

Ngải Lập nhanh chóng hoàn lễ, “Ngưỡng mộ đại danh ông chủ Vương đã lâu, nay được gặp thật hân hạnh. Ba chúng tôi lần này đến chủ yếu là muốn dùng tài liệu đổi một ít vũ khí, mời pháp nhãn của Vương lão bản giám định và thưởng thức một phen!”

“Nói hay lắm, nói hay lắm!”

Ngải Lập liền ra hiệu cho Ngọc Diệu Âm đưa đồng nguyên liệu Ngải Lập đã chuẩn bị sẵn ra cho Vương lão bản xem.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, Vương lão bản dường như rất có hứng thú với tài liệu Ngọc Diệu Âm lấy ra.

“Ừm, những tài liệu này rất không tồi, đều là của thú cấp 6, cấp 7 hiếm gặp đây. Mọi người định đổi như thế nào? Nếu như là vũ khí tối cao cấp thì chỉ có thể đổi một món, nếu như là vũ khí cao cấp thì có thể đổi ba kiện. Đương nhiên, vũ khí trung cấp, cấp thấp chắc chắn không thể lọt vào mắt xanh của mọi người rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Vũ Khí

Beta ♥ Nhã Vy Ngọc Diệu Âm ngẩng đầu nhìn Ngải Lập, trong tay còn có nguyên liệu, nếu như Ngải Lập ra hiệu, nàng sẽ lấy thêm mấy thứ ra.

Ngải Lập cũng không nhìn Ngọc Diệu Âm, chỉ nói với ông chủ Vương: “Phiền ông chủ đưa cả vũ khí tối cao cấp và vũ khí cao cấp ra cho chúng ta xem một chút, sau đó chúng ta mới quyết định được không?”

Ông chủ Vương gật đầu đồng ý, tự mình đi vào phòng trong lấy vũ khí tối cao cấp và vũ khí cao cấp ra, còn có hai hộ vệ cùng đi ra, xem ra là để bảo vệ những vũ khí này, đồng thời cũng có tác dụng uy hiếp. Hai vị hộ vệ đều là tu sĩ cao cấp, phóng mắt có thể nhìn toàn bộ trung tâm sân thú nhỏ này, đối thủ có thể địch nổi bọn họ cũng không nhiều.

Nhưng mắt của mọi người đều chỉ nhìn chăm chăm vào những cái hộp được lấy ra kia.

Vũ khí tối cao cấp chỉ có một món: chỉ dùng một lông vũ của điều thú cấp 9 cộng thêm tám chiếc lông vũ của điều thú cấp 7, chế ra ‘Phong Hòa phiến’.

(quạt Phong Hòa)

Tu sĩ ngoài trung cấp mới có thể dùng Phong Hòa phiến, một lần sử dụng cần rót vào hai thành công lực của tu sĩ trung cấp hoặc là nửa thành công lực của tu sĩ cao cấp thì mới có thể dùng được. Phong Hòa phiến có thể kích phát ra lửa khói màu xanh, nước gội không tắt, lại có gió trợ thế lửa, sử dụng trong phạm vi một mét gần địch nhân thì có thể giết chết tu sĩ trung cấp, khiến tu sĩ cao cấp trọng thương.

Đương nhiên, trước tiên cần phải luyện hóa ‘Phong Hòa phiến’, nhưng số lần sử dụng lại hạn chế, chỉ vền vẹn mười lần.

Ba người nhìn nhau một cái, uy lực của cái vũ khí tối cao cấp này thực khiến người ta mãn ý, nhưng hạn chế mười lần sử dụng lại khiến người ta đau đầu, hơn nữa nhu cầu công lực mỗi lần sử dụng cũng không ít. Lúc này, ánh mắt mọi người lại đổ vào hộp vũ khí cao cấp khác.

Ông chủ Vương là người làm ăn, thấy thế còn có thể không hiểu sao, vì thế liền giới thiệu sang cao cấp vũ khí kia.

Vũ khí cao cấp có năm hộp.

Hộp thứ nhất mở ra, bên trong là một cái roi.

“Đây là ‘Giao cân tiên’ (roi làm từ gân thường luồng), tính bền dẻo không tệ, đao kiếm tinh kim cũng không thể cắt đứt. Ngoại trừ có thể làm vũ khí bên ngoài thì còn có bản lĩnh lớn nhất là có thể bổ lõp nước sâu trăm mét, rộng ba mét ra, hình thành thông đạo một mét, có thể duy trì 3 nhịp thở. Nhưng là cần tu sĩ trung cấp rót vào ba thành công lực, tu sĩ cao cấp rót vào một thành công lực.”

Hộp thứ hai mở ra, bên trong lại là một cái hộp khác im lặng nằm đấy.

“Đây là ‘Phong toàn hạp’ (hộp gió xoáy), bên trong có ám khí nổi danh số một, bên ngoài lại không gây chú ý. Tuy không có thần thông gì nhưng lực sát thương lúc đối địch rất lớn, có thể một lần phóng ra 81 cây Ngưu mao châm. Ngưu mao châm cực kỳ nhỏ, mấu chốt chính là nó có một đặc tính, chỉ cần bắn vào cơ thể người thì sẽ men theo huyết dịch lưu động đến trái tim.”

“Đương nhiên ngưu mao châm này chỉ có thể dùng một lần, sau khi dùng xong có thể đến cửa hàng ta nạp lại châm. Một bộ châm chỉ cần 50 tinh thạch là được, đây là giá tiền tốt nhất trong trấn rồi đây.”

Cái hộp thứ ba mở ra, bên trong là một bộ quần áo được gấp rất chỉnh tề.

“Đây là y sam hộ thân được dệt từ kim ti (tơ vàng) tinh mỹ nhất, mọi người có thể thấy cả bộ y sam này là một hình thể do tu sĩ luyện khí cao cấp chế tạo, có hiệu quả hộ thể. Ví dụ như ngưu mao châm vừa rồi tuyệt đối không thể bắn vào y sam hộ thể này, hơn nữa y sam này sẽ biến hóa lớn nhỏ theo hình thể người mặc, đáng giá là bảo vật vĩnh cửu.”

“Bộ y sam hộ thể này có thể ngăn công kích trình độ tới đâu?” Ngọc Diệu Âm không nén được xen vào, đây chính là pháp bảo bảo vệ tính mạng không cần công lực rót vào đấy, có vẻ rất thích hợp với tu sĩ sơ cấp như nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Lựa Chọn

“Dùng bộ y sam này rồi, khi đối địch với tu sĩ trung cấp, cho dù đối thủ có đâm thế nào cũng sẽ không rách, trừ phi đối thủ sử dụng vũ khí cao cấp. Nhưng nếu đối địch với tu sĩ cao cấp, Tinh Ti y hộ thể chỉ có thể giảm bớt sát thương tùy vào độ mạnh yếu của công kích, nhưng xác suất bảo vệ tính mạng cũng có thể lên tới sáu thành.”

Ngọc Diệu Âm nghe xong cũng không hỏi lại, ông chủ cũng không nhiều lời, tiếp tục giới thiệu.

Hộp thứ tư mở ra, bên trong là một thanh kiếm toa ngư. (*toa ngư: cá đuối)

“Đây là Toa ngư kiếm, tin rằng mọi người có thể nhận ra thông qua vẻ ngoài. Nhưng là thanh Toa ngư kiếm này của ta cũng không giống như những thanh Toa ngư kiếm bình thường khác. Kiếm này không chỉ sử dụng bình thường như các thanh Toa ngư kiếm phổ thông khác, nó còn có lực cảm ứng nhất định với mắt trận pháp. Chỉ cần là trận pháp cấp 6 trở xuống, Toa ngư kiếm này đều có thể cảm nhận chuẩn xác được mắt trận.”

Lúc này Lâm Đa Bảo chen vào hỏi: “Vậy trận pháp cấp 6 và ngoài cấp 6, Toa ngư kiếm này không thể tìm được mắt trận không?”

“Ha ha, trận pháp cấp 6 trở xuống cam đoan có thể tìm được, còn cấp 6 và ngoài cấp 6 thì không chắc, có lẽ Toa ngư kiếm có cảm ứng, có khi lại không. Chỉ là cao thủ trận pháp cấp 6 và ngoài cấp 6 không nhiều, trận pháp bình thường có Toa ngư kiếm này là đủ!”

Cuối cùng cái hộp thứ năm cũng mở ra, bên trong là một lưỡi dao sơn câu.

“Đây là dao sơn câu, vẻ ngoài không mấy thu hút, cùng loại với câu (móc) người bình thường dùng để leo núi. Nhưng mọi người nên nhớ, đây chính là vũ khí cao cấp, tác dụng tất nhiên bất phàm. Lưỡi dao sơn câu này chỉ cần ném ra nhẹ nhàng là có thể móc vào đá tảng, đất tảng và cây cối các loại. Ví dụ như xuống sườn núi tầm bảo, hoặc là không cần thận rơi xuống sơn cốc, vật này có thể giúp anh thoát hiểm, lại có thể sử dụng nhiều lần, mỗi lần hao phí công lực cực nhỏ.”

“Nếu như sử dụng lúc đối địch cũng có thể bắt địch nhân lại. Đương nhiên điều này cần địch nhân có công lực thấp hơn anh mới được. Dao sơn câu này ít được dùng khi đối địch, chủ yếu vẫn là dùng trên phương diện tầm bảo hoặc tìm linh dược.”

“Tốt rồi, các vị tu sĩ, ta đều đã giới thiệu các vũ khí tốt nhất trong tiệm, kế tiếp các vị có thể đến tiểu gian bên cạnh uống chút trà và nghỉ ngơi một chút, đồng thời suy nghĩ thật kỹ.” Ông chủ Vương vừa nói vừa dẫn ba người đến tiểu gian bên cạnh, trên bàn nhỏ trong phòng đã dọn sẵn nước trà.

Đội ông chủ Vương rời khỏi tiểu gian, Ngải Lập, Lâm Đa Bảo và Ngọc Diệu Âm ba người bắt đầu thảo luận.

“Ngải ca ca, muội cảm thấy những vũ khí này đều rất tốt, thật khó chọn, nếu có thể đổi hết cho chúng ta thì tốt rồi!”

“Ha ha, Ngọc muội muội, với những nguyên liệu chúng ta đưa ra cho ông chủ Vương kia, muốn đổi hết những vũ khí này chắc chắn là không thể. Nhưng vừa rồi ông chủ Vương rất sáng khoái đồng ý đổi ba món vũ khí cao cấp, có lẽ chúng ta có thể nâng lên bốn món.”

“Ngải huynh, muội thấy tính cách ông chủ kia dường như hơi cứng rắn, đoán chừng muốn đổi nhiều hơn sẽ rất khó.”

“Ngải ca ca, nếu không được, để muội lấy thêm mấy thứ nữa ra thử xem, chúng ta có thể cò kè mặc cả một chút. Đưa thêm chút nguyên liệu cùng cấp hẳn vấn đề sẽ không quá lớn!”

“Ừ, Ngọc muội muội nói có lý, nếu không muội lấy căn cốt đầu kia ra chuẩn bị, nếu cần sẽ đưa ra. Chúng ta không cần quá sốt ruột, uống xong ấm trà này rồi hãy đi tìm ông chủ Vương!”

Còn chưa đợi ba người uống xong ấm trà, ông chủ Vương đã nóng vội chạy tới, “Ba vị tiểu hữu cần nhắc thế nào rồi?”

“Ha ha, ông chủ Vương, chúng ta đều cảm thấy rất hứng thú với những bảo bối của tiệm vừa đem ra kia, ông xem nguyên liệu của chúng ta có thể đổi nhiều thêm một chút không?” Ngải Lập không gấp không vội nói.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Kinh Hỉ

“Tiểu hữu cứ đùa, không phải ta khoác lác nhưng khả năng nhận thức và định giá tài liệu của ông chủ Vương ta trong trấn này cũng có danh hào cao đấy, tuy nguyên liệu của mọi người đổi ba món vũ khí thì hơi thiệt thòi, nhưng cũng chỉ chênh lệch mấy trăm tinh thạch thôi. Nếu tiểu hữu thật tình muốn đổi, ta có thể bù lại bằng tinh thạch!”

“Bản lĩnh của ông chủ Vương chúng ta đều biết, quả thật khiến cho người ta kính phục. Chúng ta còn có một món bảo bối, kính xin ông chủ Vương xem xét một chút.” Ngải Lập vừa nói xong, Ngọc Diệu Âm liền rất hiểu ý đưa căn cốt đầu kia tới.

Ông chủ Vương nhận lấy căn cốt đầu Ngọc Diệu Âm đưa qua, lúc đầu ông ta cũng chẳng buồn nhìn, nhưng sau đó sắc mặt lập tức chăm chú, cuối cùng biểu lộ ngưng trọng. “Các vị tiểu hữu, có thể cho biết nguyên liệu này mọi người lấy được ở đâu không?”

Ngọc Diệu Âm nhìn qua Ngải Lập. Ngải Lập lại ra vẻ bi thương gần chết, “Đây là tổ tiên nhà ta cùng mấy vị huynh đệ lúc đi ra ngoài tầm bảo lấy được. Nhưng tổ tiên ta cũng vì thế mà trọng thương, vẫn luôn không dám đưa vật ấy ra trước người khác. Mỗi đến khi ca ca ta cố gắng khổ tu đạt được tư cách tới Tiên Duyên đại lục mới đưa vật này lại cho ta. Tổ tiên và ca ca ta lúc này đều ở Tiên Duyên đại lục rồi.”

“Xin hỏi cao tính đại danh quý huynh?”

“A, ca ta là Ngải Duy, ta là Ngải Lập.”

Trung tâm săn thú này nhiều năm qua tổng cộng cũng không có mấy người được tới Tiên Duyên đại lục. Trên cơ bản thương hộ trong trấn đều biết rõ không thể chọc những người này được.

Ông chủ Vương nhìn kỹ Ngải Lập một chút, cuối cùng cũng có vẻ đã hiểu.

“Chẳng trách có thể có được vật này. Thì ra là tổ tiên Ngải huynh đệ ra tay. Có thể dạy dỗ ra đệ tử ưu tú như Ngải Duy, có lẽ tổ tiên tiểu hữu cũng là cao thủ. Những nguyên liệu này tuy không phải tuyệt đỉnh khó được, nhưng lại nguyên liệu có nhu cầu cấp bách nhất với ta lúc này!”

“Ai, nếu chỉ luận giá trị của nó, tôi đa cũng chỉ bằng nguyên liệu mọi người vừa đưa ra, nhưng bởi vì ta đang cần gấp, vì thế ta đồng ý đổi hết những thứ vừa đưa ra, các vị tiểu hữu nghĩ như nào?”

Ngải Lập nở nụ cười, chuyện này còn tốt hơn cả dự tính.

“Ông chủ Vương, gặp nhau đã là có duyên. Đối với điều kiện ông đưa ra, ta cơ bản tán thành. Nhưng ông cũng biết đấy, những thứ này là gia sản cuối cùng của ta. Ông chủ Vương là người sáng khoái, ta cũng không nhiều lời, những vũ khí kia lại thêm 1500 khối tinh thạch là thành giao!”

Lúc Ngải Lập nói những lời này, trong lòng có phần thấp thỏm không yên, dù sao có thể đổi được 6 món vũ khí kia là đã hơn xa những gì bản thân mong muốn rồi. Chỉ là ông chủ Vương khản trương với nguyên liệu kia như thế, nhóm người mình cũng thiếu tinh thạch, không bằng chặt đẹp, cho dù cuối cùng ông chủ Vương chỉ cho thêm thêm ba trăm tinh thạch cũng là tốt hơn không có gì rồi.

Ngoài dự đoán của ba người, ông chủ Vương lập tức gạt đầu đồng ý: “Được, thành giao! Các vị tiểu hữu đều là người sáng khoái, 1500 tinh thạch này coi như là lễ gặp mặt của lão Vương ta với ba vị tiểu hữu đi!”

Ông chủ Vương lập tức đưa những vũ khí kia từ tiểu gian ra cho ba người xác nhận, cuối cùng bỏ hết vào một cái nhẫn trữ vật rồi đưa cho Ngải Lập. Ngải Lập tự nhiên cũng đưa những nguyên liệu đã đưa ra lúc trước cho ông chủ Vương xác nhận.

Kết quả ông chủ Vương nhận xong liền để ba người tùy ý dạo quanh một vòng, còn mình thì bỏ đi chỗ khác.

Ngải Lập, Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo ba mặt nhìn nhau, bây giờ trong tay cầm nhiều vũ khí quý như vậy, ông chủ Vương bỗng nhiên bỏ đi, chẳng nhẽ ông ta có ý đồ gì? Trong lòng ba người khản trương lên, lập tức như chạy trốn ra khỏi Khí Vương các.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chia Như Thế Nào?

Cũng may ba người khản trương, chặt vật chạy trốn khiến người trong trấn hiểu lầm là họ bị đá kích. Đối với người bình thường hoặc tu sĩ bình thường mà nói, đồ vật trong Khí Vương Các đều là giá trên trời, hiếm có ai đi vào mà không bị đá kích.

Cứ như vậy, ba người bình yên vô sự về tới trung tâm săn thú. Thật là trong phúc có họa, nếu ba người cao hứng bùng bùng đi ra khỏi Khí Vương Các, những kẻ hiểm độc ẩn nấp chung quanh cũng không phải ăn chay đâu.

Chỉ là bởi vì trong ba người có hai là trẻ con cùng một người mới trưởng thành không lâu, quần áo với khí chất đều không có gì đáng khen, hơn nữa thường xuyên có nhóm người muốn kiếm ăn sẽ dùng nguyên liệu thu thập được vào Khí Vương Các đổi lấy tiền. Chỉ là đại đa số nguyên liệu đều quá tầm thường, Khí Vương Các không để vào mắt, vốn sẽ không thu, chỉ đành phải đi một chuyến tay không.

Nhìn ba người rất giống loại người đi một chuyến tay không kia, bị kích động sau đó ủ rũ bỏ đi, hoàn toàn khiến những kẻ đen ăn đen ngoài kia hiểu lầm. Nếu như những kẻ này tình tường chân tướng, chắc chắn sẽ tiếc đến đứt ruột mắt.

Trở lại trung tâm săn thú, ba người Ngọc Diệu Âm đều một thân mồ hôi. Ba người hẹn nửa giờ sau đến phòng luyện công của Ngọc Diệu Âm tụ họp, sau đó tất cả mọi người đều đi rửa mặt sạch sẽ, nghỉ ngơi một lát.

Đội ba người tinh thần sáng khoái xuất hiện ở phòng luyện công của Ngọc Diệu Âm, Ngải Lập mới đưa nhãn trừ vật có chứa vũ khí của Khí Vương Các ra.

“Ngải ca ca, Lâm Đa Bảo, trước khi ra ngoài lần này muội đã muốn tìm cho chúng ta vũ khí phối hợp áp dụng thuận tiện, cho nên hai người không cần khách khí, mỗi người chọn khác nhau, chúng ta phân chia hết 6 món vũ khí này.”

Ngọc Diệu Âm dứt khoát nhanh gọn mở miệng nói trước, ngăn chặn đường lui của hai người kia, nếu không hai người này mà bắt đầu khách khí thì rất có khả năng một món vũ khí cũng không lấy, tất cả đều để lại cho Ngọc Diệu Âm.

Ngải Lập rất khó xử, “Ngọc muội muội, ta chỉ là mang muội đi giao dịch thôi, những nguyên liệu kia đều là tự muội tìm được, ta chẳng dùng chút sức nào, nếu nhận thì thật xấu hổ, trong lòng sẽ bất an mất!”

Lâm Đa Bảo lại không biểu hiện giống Ngải Lập. Trong lòng Lâm Đa Bảo, đồ vật của vợ mình thì đương nhiên là do vợ mình định đoạt, Ngọc Diệu Âm nói xử lý thế nào, hắn cũng ngồi một bên không rên một tiếng.

“Ngải ca ca, huynh nói vậy lại quá khách khí rồi. Muội là muội tử của huynh, huynh là ca ca của muội, lúc muội nguy hiểm còn phải nhờ huynh bảo vệ cơ mà. Những vũ khí này đơn giản là để tăng khả năng bảo vệ muội của huynh, so ra thì vẫn là muội có lợi mà! Ngải ca ca kiên quyết từ chối như thế, chẳng lẽ là muốn sau này không có quan hệ gì với muội nữa, không muốn bảo vệ muội vào lúc nguy hiểm nữa sao?”

Ngọc Diệu Âm vừa nói vừa lả chã chực khóc nhìn Ngải Lập. Ngải Lập bị Ngọc Diệu Âm nhìn đến run cả người, hơn nữa lời Ngọc Diệu Âm vừa nói hắn cũng không thể phản bác, mình phải trở nên mạnh mẽ mới có thể bảo vệ Ngọc muội muội thật tốt.

“Vậy mọi người xem, chúng ta nhắm mắt lại, mỗi người tùy tiện lấy hai hộp hay là căn cứ năng lực từng người mà chọn mỗi người hai món vũ khí xứng đôi?”

“Tùy tiện lấy thì chắc chắn không ổn. Nếu muốn mỗi người chia khác nhau, đương nhiên là vũ khí xứng đôi với người là tốt nhất!” Ngải Lập nghe Ngọc Diệu Âm nói thì liền đáp.

Ngọc Diệu Âm cười cười. Ngải Lập quả là người hào sảng không chút giả dối.

Ngọc Diệu Âm cười cười, Ngải Lập chẳng bao giờ che dấu tính cách, cách nói chuyện thẳng thắn của mình, chẳng trách trước kia lại chẳng có mấy ai muốn nói chuyện với huynh ấy, ha ha, xem ra huynh ấy cũng tự biết, mặc cho ai ghét, cứ thấy sai là lại mở miệng đốp lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Thích Hợp Mới Tốt

Ngải Lập vừa thấy biểu lộ của Ngọc Diệu Âm đã biết rõ đây là muốn mình đưa ra kiến nghị. Nhưng chỉ có một món vũ khí tối cao cấp, năm món vũ khí cao cấp, phân chia thật là một vấn đề khó.

Tất cả những vũ khí này đều rất tuyệt. Phong Hỏa phiến, Giao Cân tiên cần tu sĩ đã ngoài trung cấp mới có thể hiển lộ thần thông, lúc này trong ba người chỉ có mình là đủ năng lực sử dụng. Nếu như phân chia theo độ thích hợp, như vậy hẳn nên lựa chọn hai thứ vũ khí này.

Sáu món vũ khí chỉ có một món tối cao cấp – Phong Hỏa phiến, nếu không phải Ngọc Diệu Âm may mắn, thu được tài liệu đại sư đang cần gấp thì chỉ dựa vào chính mình, Ngải Lập tin tưởng dù mười năm nữa, vũ khí cao cấp như thế này hắn cũng mua không nổi, chưa nói gì vũ khí tối cao cấp.

Vũ khí cao cấp theo giá thị trường đều hơn vạn đến vài vạn tinh thạch, mà vũ khí tối cao cấp bình thường đều chỉ có thể thấy ở phòng đấu giá, giá cả thế nào thì khỏi phải nói.

Trong sáu loại vũ khí, Giao Cân tiên là thích hợp với Ngải Lập nhất, nó giống với Thủy Kỳ Lân của Ngải Lập. Đối với công pháp hệ thủy Ngải Lập tu luyện mà nói thì đây chính là dẹt hoa trên gấm.

Mặc dù mình mạnh lên thì có thể bảo vệ Ngọc muội muội tốt hơn, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình làm như vậy là rất ích kỷ.

“Ngọc muội muội, ta hiểu ý của muội, chỉ là không thể thuyết phục mình lấy hai món vũ khí được. Như vậy đi, ta chọn Giao Cân tiên này, như vậy là đủ rồi.”

Ngọc Diệu Âm thấy Ngải Lập nghiêm túc thì biết rõ việc này chỉ có thể như thế.

“Ngải ca ca, muội hiểu ý huynh rồi, tham thì thâm. Huynh cứ luyện Giao Cân tiên này trước đi, còn một món vũ khí nữa muội sẽ giữ giúp huynh, đợi sau

này có cơ hội rồi nói sau!”

Tuy ý trong lời nói không hoàn toàn giống nhau nhưng Ngải Lập biết rõ, ít nhất trước mắt Ngọc Diệu Âm sẽ không để mình phải chọn một món vũ khí nữa, thế nên hắn liền gật đầu đồng ý.

“Lâm Đa Bảo, Ngải ca ca chọn Giao Cân tiên rồi, huynh muốn cái gì?”

“Ha ha, Âm Nhi, nàng chọn trước đi, nàng chọn hết rồi ta chọn!” Lâm Đa Bảo thâm tình nhìn Ngọc Diệu Âm.

Ngọc Diệu Âm bị Lâm Đa Bảo nhìn thế thì hơi không được tự nhiên, chỉ đành làm như không thấy, quay đầu nhìn năm món vũ khí còn lại. “Kim ti y hộ thể đối với ta trước mắt là rất hữu dụng, lúc nghiên cứu trận pháp cao thâm có thể bị ngộ thương, đã có kim ti y hộ thể này, có thể nâng cao trình độ trên phương diện nghiên cứu trận pháp rồi.”

“Toa Ngự kiếm cũng là trợ thủ vô cùng tốt vào lúc ta nghiên cứu trận pháp, có thể giúp ta nghiên cứu trận pháp dưới cấp 6 vô kinh vô hiểm, cho nên ta chọn hai món vũ khí chính là kim ti y hộ thể và Toa Ngự kiếm.”

“Ta chọn xong rồi, Lâm Đa Bảo, tới phiên huynh!”

Lâm Đa Bảo nhìn ba món vũ khí còn lại, kỳ thật không cần phải chọn nữa, bằng công lực của mình thì không thể chọn Phong Hỏa phiến rồi. “Ha ha, không cần chọn, Âm Nhi đã để hai món vũ khí ta cần lại rồi, ta đây cũng không khách khí nữa. Ngoại trừ Phong Hỏa phiến, hai vũ khí kia liền để cho ta đi.”

“Vốn ta cũng muốn Trảo Sơn câu cùng Phong Toàn hợp. Sử dụng Phong Toàn hợp phối hợp với Trảo Sơn câu, lúc nguy hiểm có thể đánh lén, cho địch nhân một kích trí mạng. Dù sao khi treo mình ở trên vách đá hoặc giữa không trung, thân thể rất khó dịch chuyển đối địch, Phong Toàn hợp có thể giải quyết vấn đề này rất tốt, không cần công lực phụ trợ, có thể tùy ý phát động. Tuy chỉ có một cơ hội nhưng thời khắc mấu chốt, một lần sử dụng cũng có thể thay đổi cục diện rồi.”

Ngọc Diệu Âm và Lâm Đa Bảo đều cất kỹ vũ khí mình chọn, sau đó Ngọc Diệu Âm kín đáo đưa Phong Hỏa phiến cho Ngải Lập.

“Ngải ca ca, thứ này quá quý giá, để trên người muội áp lực quá lớn, huynh tạm thời giúp muội bảo quản nha!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Tu Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.